

Viola Zoltán

Specialisták

2024

Viola Zoltán

Specialisták

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

E mű annak a regénynek a közvetlen folytatása, melynek címe:
A zene hatalma

Ha az ember már a hatodik felest fogyasztja, előtte pár konyakot is lehajtott, valamint jó fél liter bort megivott sörrel keverve – a pezsgőkről már nem is beszélve – hát akkor igazán nem csodálható, hogy olyan dolgokat is látni vél, amik a valóságban nincsenek! Igazság szerint Zénó – teljes nevén és címén említve Dr. Kaján Zénó maszkmester és látványtervező, aki emellett teljesen jogosan viselte a „doktor” titulust, mert még megboldogult ifjúkorában letette valóban a pszichológia tudományából a doktorátust, csak aztán rájött hogy a filmesek közt többet lehet keresni – ő tehát nem is csodálkozott azon, hogy ennyi ital elfogyasztása után megjelenik előtte a tündér. Inkább azt csodálta, hogy még nem halt bele az alkoholmérgezésbe, holott azt szerette volna. De mégis, majdhogynem józan volt! No nem teljesen, azt aztán igazán nem. De úgy sejtette még beszélni is tud ha akar, ha nehezen is.

Ki is próbálta.

—Eredj innen a francba a többi árnyképpel együtt! - legyintett felé. De hiába, mert a tündér nagyon makacs volt és továbbra is megmaradt Zénó látómezejében, sőt, közelebb vonaglott. S ezt szó szerint kell érteni, mert eléggé megtépázott tündérnek tűnt. Akkora lehetett mint egy hat éves kisgyerek, de volt valami bogárszerű a megjelenésében. Két lába és két keze volt csak, de a hátáról olyan szárnyak nőttek ki amik leginkább a szitakötőre emlékeztettek, s ezeket itt-ott vékony fekete valamik merevítették. A szárnyak maguk is vékonyak lehettek, s bár nem áttetszőek, de csillogtak a verandáról idevetődő lámpafényben. Szinte a szivárvány minden színét produkálta e szárny. Határozottan bántotta a csillogás Zénó részeg idegrendszerét, mert pislogott, s végül a szemét is lehunyta. Arra azért emlékezett, hogy a tündér szeme igencsak nagy volt, ha nem is akkora mint egy szitakötőnek, s ez tovább fokozta a bogárszerű hatást.

Bár ez elég beteg bogaracska lehetett, mert egyik szárnya mintha törötten lógott volna. S mintha az egyik lábát is csak vonszolná maga után...

Mégis kinyitotta a szemét most Zénó, mert ezt hallotta:

—Csak te segíthetsz rajtunk!

Zénó, aki a női nem nagy tisztelője volt, meg kellett állapítsa, hogy a tündérnek határozottan kellemes, bársonyos női hangja van!

—A rossebet segítek én bárkin is, rajtam sem segít senki! - és elég udvariatlanul a tündér felé hajította a kiürült palackot. —Tűnj innét a francba! Hagyj engem meghalni!

A palack szerencsére nem találta el a tündért, bár nem sokon múlt. S a lény most ezt mondta:

—Ha meg akarsz halni, arra nincs is biztosabb módszer, mint hogy velem gyere!

—Remek ötlet! Indulhatunk! - szólt a részeg Zénó, azzal véghezvitte azt a roppant csodát, hogy ebben az igazán elázott állapotban felállt. De nyomban össze is esett, és azonnal részeg hortyogásba kezdett.

* * *

Természetesen iszonyatos fejfájásra ébredt! De annyira fájt a feje, hogy legszívesebben felüvöltött volna, és kizárólag amiatt nem tette meg, mert eltekintve a fejfájástól, a gondolatai kristálytisztaak voltak, és rögvést eszébe jutott hogy a hangos zaj amit a felüvöltése jelent, csak fokozná fejének hasogató lüktetését. Emiatt csak homlokához nyúlt, s még behunyt szemmel elkezdte masszírozni

szemét, szemhéját, halántékát is megdörgölte, s azon gondolkodott, hogy fel kéne kelnie! Legalább azt tudja meg hol van... mert arra emlékezett hogy a kertbe kiment, leült, kortyolgatott egy kicsit még... valami hülye álma volt egy gyermeknyi bogárféleségről... aztán semmi többre nem emlékszik. Annyi biztos hogy nem a kertben van most, mert ágyban fekszik – de akkor hol van?!

És épp ki akarta nyitni a szemét, amikor kellemesen csengő hangot hallott: —Jól érzed magad, felséges uram? A fejfájás miatt ne aggódj, percekben belül el fog múlni!

Na erre aztán azonnal kinyitotta a szemét Zénó, s attól amit látott, fejfájás ide vagy oda de mégis felüvöltött! Kifejezetten olybá tűnt a számára, hogy még mindig részeg és képzelődik – esetleg valami újfajta sci-fi film díszletei közé keveredett! Egy űrhajóféleségnek a vezérlőkabinjában lehetett, körös-körül a padlót kivéve minden átlátszó, két méterre tőle bonyolult vezérlőpult előtt ugyanaz a fura kis lény gubbaszt egy székféleségben akit részegsége ideje alatt látott, ha úgy tetszik álmában, bár eszerint az mégsem álom volt, hacsak most is nem álmodik... és feje felett a világűr csillagait látja, sőt, egész galaktikákat is, de nem egyhelyben ám, hanem örületes sebességgel rohannak hátrafelé – vagy épp ők rohannak előre ekkora sebességgel?! De hiszen az nem lehet, ekkora sebesség nem létezik, ez a fénysebesség több milliószorosa vagy milliárdszorosa lenne...

—Ha idegesít a látvány felség, be is zárhatom az ablakokat – készségeskedett neki a „tündér” - az automatika úgyis hazatalál, és különben is itt vagyunk már a mínusz tizenhetes szaturalizációban, tehát mindjárt hazaérünk!

—Ööö... - nyögte Zénó – ez valami izé, ugye?!

—Hogy micsoda? - kérdezte a „tündérlány”, és mégsem csukta be az ablakokat, mert Zénó nem mondta.

—Úgy értem, ez nem igazi, ugye?! Ez csak valami díszlet, mi? És te sem vagy igazi?

—Dehogynem! Ez természetesen mind a lehető legigazibb, nem is lehet más, mert mi nem értünk a hazudozáshoz, mint ti földiek! Kérlek azt se hidd hogy hallucinálsz, mert a lehető legkiválóbb alkohollebontó enzimet fecskendeztem beléd amíg aludtál, és igazán nem spóroltam vele!

—De hát izé... - és Zénó felült. És az járt a fejében, nem valami hatalmas átverés áldozata-e. —De szóval én... hogy is mondjam...

—Mondd csak bátran magyarul. Megtanultam a nyelveteket, bár igazán nem volt könnyű. Egyszerűbb lett volna téged megtanítanom dűnjanmendéül, de a beleegyezésed nélkül nem tehettem.

—Ez szép, igazán, nyelvet tanítani nem lehet a beleegyezésem nélkül, de elrabolni néhány ezer fényévnyire igen! Micsoda erkölcsök!

Az úrlány kifejezetten sértődötten válaszolt neki.

—Kéretik felségedet hogy emlékezzék rá, miszerint minden a felség saját beleegyezésével történt! Én arra kértelek hogy gyere velem, s te azt mondtad hogy remek ötlet, indulhatunk!

Zénó elsápadt. Valóban ezt mondta, emlékezett rá!

—De hát ezt csak részegen mondtam, és hogy is mondjam csak, nem gondoltam ilyen messzire... fényévek ezreire...

—Annál azért picit messzebbre mentünk. Néhány ezer fényév kedvéért nem működtetném a sztázismotorokat, hiszen akkor se merülök le egy feregjárathba, ha a utcasarokra megyek...

—De akkor is részeg voltam!

—De akkor is beleegyeztél. Különben sem értelek – hát nem te mondtad, hogy meg szeretnél halni?! Akkor meg most mi a baj, hiszen annak aki halni készül, minden mindegy, vagy nem?

—Micsoda?! Meghalunk?! Valami tönkrement?! - rémült meg Zénó.

—Hát eléggé jól helybenhagytak a fajtársaid az biztos, de attól még hazaérünk, abban nem lesz hiba... De hogy utána... Bár, az már szerencsére a te dolgod! - derült az úrlány arca kifejezetten emberi mosolyra.

—Az én dolgom?! Mi lesz az én dolgom?! - ámult még mindig értetlenül Zénó.

—Természetesen az, hogy a királyunk légy! Persze csak látszatra. Bár bizonyos értelemben nagyonis valószínűleg is...

—Most már semmit nem értek! Azaz, bevallom őszintén én bizony arra gyanakodom, hogy a főnököm ki akar baszni velem, és... akarommondani alaposan megréáálni, mert nem tetszik neki hogy úgy beolvastam neki, s most palira akar venni engem! Tehát vedd tudomásul, hogy én ebből az egészből semmit nem hiszek el!

—Sajnálom, de nem nyithatom ki a légzsilipet hogy meggyőződj a valóságról, mert akkor mindenféle kellemetlen dolgok történnének.

—Úgysem hiszem, hogy odakint a világűr van. De különben sem akartam hogy bármit is nyitogass, mert most mindjárt nagyon hamar meggyőződések mindenről! Leleplezem a csalást, de le ám, és szó szerint leleplezem, mert leszedem rólad a leplet, az álruhát! - azzal odalépett a kis lényhez, és alaposan szemügyre vette azt. Még meg is tapogatta.

Szakértő szemekkel nézegette és szakértő kezekkel tapogatta. Elvégre maszkmester volt! És a kis lény hagyta magát tapogatni, nézegetni, sőt ezt kérdezte:

—Akarod hogy levegyem a ruhát?

—Ha volnál olyan kedves... - válaszolta erre Zénó, de pirulva, mert olyannyira emberinek látszott elrablója. Sőt, nőnek.

Kissé bizony maga a lény is elpirult, de azért levetközött. Különben elég hamar ment a vetkezés, mert egyrészes szkakanderféleség volt rajta, bár ez a szárnyait nem takarta. Ez most kinyílt, a lány kilépett belőle – és Zénó szeme formás, de nagyon kicsi, szinte gyermeki testet pillanthatott meg. A test határozottan fejlettnek, nőinek tűnt, formás cicikkel, de a gyermeki hatást fokozta a szeméremszőrzet teljes hiánya. Ugyanakkor mégsem volt ez a test embernek a teste, mert már az ujjak például egyáltalán nem hasonlítottak emberi ujjakra: jó másfélszer hosszabbak voltak, mindkét kézen hat volt belőlük, ezek közül a két szélső szembefordítható volt, tehát e lénynek nem volt kisujja, volt ellenben két hüvelykujja mindkét kezén, ráadásul ezen ujjak mindegyike borotvaéles karomban végződött – ám ezt az utolsó és veszedelmes izületet szerencsére mintegy „be lehetett húzni”, pontosabban szinte 180 fokos szögben elfordítani hogy az előző ujjperc oldalához simuljon, s így ne sértsen meg akaratlanul másokat. Igen ám, de a két középső ujj második ujjpercén viszont szépen fejlett szívókorong volt látható, ami Zénót igencsak elgondolkodtatta...

A lény mind a hat ujját kiválóan tudta mozgatni, ezt bemutatta hősünknek, még a karmok kimeresztését is. Emellett a feje is láthatóan nem volt emberi. Emberszerű volt az arca és a mimikája is sok szempontból hasonló, ez azonban csak a törzsfejlődés fura véletlene lehetett. Valójában szeme jócskán nagyobb volt

mint az emberi szem, és ha akarta, a kaméleonokhoz hasonlóan külön is tudta mozgatni őket. Az is kiderült, hogy mindegyik hártvány szárnyát öt-öt több izületes porcgószerű valami merevíti, s ezek mindegyikét külön tudja mozgatni ha akarja, valamint ezek mindegyikének a végéről jó arasznyi húsos csápféleség nyúlik ki, amiket szintén mozgathat, mintegy tartalék ujjakként.

—Ez nagyon jól jön, ha repülés közben valamiért meg akarom vakarni az orromat, de a kezem foglalt, mert például viszek valamit! - mosolygott a leány.

Kiderült az is azonban, hogy a leány sebesült. Tényleg jól látta azt Zénó az este még részegen is: az egyik szárnyon a bőr cafatokban lógott, a merevítő porcgók közül is több eltört...

Nem is mert odanyúlni hogy megtapogassa, bár a lány azt mondta neki, nyugodtan ha csak ez győzi meg, mert nem fáj, teletömte magát fájdalom-csillapítókkal.

—Úgyis csak addig kell kibírnom amíg hazaérünk, otthon aztán belemerülök a reparálóba, és egy óra múlva semmi bajom sem lesz! - bizonykodott.

Zénó lezöttyent az ágyra. Minden annyira valóságosnak tűnt, hogy el sem tudta képzelni, hogy valakik ezt csak megtrükközték. Pláne az ő megtévesztésére...

—De hát hogyan történt mindez?! - sóhajtotta. —Ki vagy te és mit akarsz tőlem?!

—A személyes nevem úgy hangzik a nyelveden, legalábbis a hangjaitokra legjobban átírva, hogy *Csalebucsám*, de a számodra én valóságosan a jótündér vagyok, mert amiatt jöttem, hogy valóra váltsam legmerészebb álmaidat!

—Aztán honnan tudod te, hogy mik az én vágyaim?!

—Természetesen onnan, hogy hallottam amikor összevesztél a főnökkel. Fel is vettem. Akarod hogy visszajátsszam?

—Felvetted? De hiszen nem lehettél ott!

—Nem is volt szükségem rá. Alig két kilométer magasan repültem, és az ugrancsomnak kiváló mikrofonjai vannak.

—Ugrancs?

—Hát ez, amiben vagyunk!

—Szóval az úrhajó.

—Nagyon elnagyolva a fogalmat, igen. Természetesen már korábban kiadtam a parancsot a komputernek hogy mire figyeljen, és szólt hogy érdekes beszélgetést hallott. Végighallgattam én is, és abban a pillanatban tudtam, hogy *te* vagy az én emberem! - és meleg, szinte már-már szerelmes mosolyt villantott Zénóra. Zénó azonban pillanatnyilag nem volt ismerkedő hangulatban.

—Mi volt olyan figyelemre méltó abban a beszélgetésben? Mire kellek én neked?

—Na de most tényleg ragaszkodol hozzá hogy visszamondjam mindazt ami ott elhangzott, amikor te nálam is sokkal jobban tudod, hogy mit mondtál a főnöknek?

—Nem azt akarom hogy visszamondd vagy visszajátszd, hanem hogy azt mondd meg, miért volt ez fontos nektek!

—Na de hiszen ebből világosan kiderült, hogy épp *te* vagy az a szakember, akire nekünk a legégetőbb szükségünk van! Több mint húsz éve dolgozol a hazugság-iparban...

—A *miben*?!

—Úgy értem a filmszakmában. Ez az életed, kiválóan értesz hozzá, szereted is

amit csinálsz, kisujjadbán van minden trükk, és ráadásul épp most válsz munkanélkülivé!

—Úgy van, azistenit! - tört ki az elkeseredés Zénóból. —És mindez amiatt az átkozott komputerek miatt! Mert ma már szinte nem is építenek díszleteket, a háttért mindig számítógéppel generálják, de sőt már többnyire színészekre sincs szükség, mert minden csak animációval megy! A szörnyek meg effélék okvetlenül, de emberi színészeket is egyre ritkábban alkalmaznak, mert lassan olcsóbb azok alakját is számítógéppel generálni! Hát ilyen világba valóban nem kell maszkmester! Még látványtervező se nagyon, mert kiváló terepgeneráló programok vannak, legfeljebb utólag kell csicsázni egy kicsit azon, amit az nyersre legyárt... Itt már csak a forgatókönyvíró a lényeg! Hát ezért akartak engem elküldeni! Illetve nemcsak akartak, el is küldtek. Persze nem voltam egyedül: az új diri a teljes régi bandát kirúgta, a firkászok kivételével! Mind lapátra kerültünk.

—És akkor te hazamentél, jól leittad magadat... Aztán megjelentem én. És jöttem volna előbb is, de nem lehetett, mert telibe találta az ugrancsomat a hadseregetek egyik helikopterének a rakétája, és ekkor bizony én is megsérültem.

—Itt ültél akkor is a pilótaülésben?

—Persze.

—Nem úgy látszik itt bármi is, mint ami tönkrement!

—Persze, de csak mert azóta a nanorobotok már kijavították a legtöbb hibát. Én sajnos rosszabbul jártam, engem nem tudnak kijavítani...

—És mi lett a helikopterrel? Lelőtted?

—Dehogy. Elmenekültem előle túlsebességre kapcsolva. Mondjuk, az sem tett jót nekem az akkori sebesült állapotomban...

—Nem tudtad eltalálni?

—Nem volt mivel eltalálni. Nincsenek fegyvereink, Zénó!

—Hát miért nem fegyvereztéték fel ezeket az izé... ugrancsokat?! Mert azt még mindig nem tudom mire kellek nektek, de gondolhattátok hogy ez egy veszélyes küldetés!

—Persze hogy az. De nem azt mondtam hogy az ugrancsoknak nincs fegyvere, hanem hogy *nekünk* nincsenek fegyvereink! Az egész népemnek nincsenek fegyverei! Semmi!

—Micsoda?! Hát hogy lehet úgy élni?!

—Csakis úgy lehet élni. Hiszen nem az a veszélyes ha nincs fegyver, hanem ha van, mert ha van, azt okvetlenül el is sűti valaki! Még az ősidőkben úgy döntöttek tehát bölcs vezetőink, hogy a vámpírok népe ezentúl fegyver nélkül, erőszakmentesen fog élni.

—Hé, várj csak! Miféle nép?! Milyen nevet mondtál?! - húzta össze gyanakodva a szemét Zénó.

—Vámpírok. Természetesen nem szó szerint ez a népem neve, de azt a szót ahogy mi nevezzük magunkat, talán így a leghelyesebb lefordítani magyarra, annál is inkább mert eredetileg az így hangzik: „vanpi”, tehát még hasonlít is hozzá. És jó ha tudod, néhány millió évvel ezelőtt őseink valóban vérszívó állatokból alakultak ki.

—De nem hegyes a fogad!

—Persze, nem vagyok olyan vámpír mint a legendáitokban, de nincs is szükségem erre: A karmommal felhasítom valakinek a bőrét, s itt ezekkel a szívókorongokkal

az ujjaimon felszívhatom a vért, elég tehát csak az ujjamat a sebbe lógatnom... Igen, jól gondold, ma is képesek vagyunk így vért szívni! De rég nem tesszük. Teljesen vegetáriánus táplálkozásra tértünk át. Ennek hosszú története van, most nem untatnálak vele... lényeg az hogy nemcsak tőlem de senkitől nem kell félned! Manapság nálunk már mindenki mély borzadállyal gondol vérszívó őseinkre, primitív, barbár dolognak tartja azt, nagyjából úgy, mint ti emberek a kannibalizmust! Ti is tudnátok embert enni mint őseitek, de nem teszitek sőt borzadtok a gondolatától is! Na mi épp így vagyunk a vérszívással. Sőt még más oka is van ennek, de most ezzel sem fárasztalak. Mi teljesen erőszakmentes életet élünk! Sajnos azonban nem mi vagyunk az egyetlen faj a világmindenségben...

—Aha, kezd világosodni körülöttem a homály! - szólott Zénó gúnyosan.

—Ennek örülök, mert értelmes fickóra van szükségünk! Tehát, tudnod kell, hogy a háborúhoz egyetlen fél is elég! S nem is olyan régen megjelent nálunk egy másik faj úrhajója, s közölték velünk, hogy kotródjunk a bolygónkról, mert az nekik kell! Az egész naprendszerünk is. Ha nem teszünk így, jönnek és lemészárolnak minket! Nagyon barátságtalanok voltak, és csúnyán is viselkedtek, mert ténylegesen meg is ölték néhányat közülünk. Többeket pedig elfogtak és elcipeltek az úrhajójukkal, hogy világítsanak nekik...

—Mit csináljanak?!

—Világítsanak. Tudod, mi a szárnyaink bőrlebenyén át világítani is tudunk ha akarunk. No és az úgy van hogy ha szenved valamelyikünk, akkor világít is, és annál fényesebben világít minél jobban szenved, ez régen egyfajta vészjelzés volt a fajunknál, hogy a megsebesült vámpírt – ha az például lezuhan valamiért – észrevegyék a társai a levegőből! És az idegenek – akik különben meglehetősen emberalakúak voltak ám! - ezt megtudván sokunkat elraboltak, és karóba húzták őket a hajójukban, mert szerintük olyan szép, amikor szenvedő társaink fénylenek nekik! Nem sok kételyünk lehet tehát a rosszindulatuk felől.

—De mire kellek nektek én? Mert még ha legalább fegyverszakértőt raboltál volna a Földről...

—Kikérem magamnak ezt a hangot, nem raboltalak el, a beleegyezéssel történt!

—De részeg voltam, azt sem tudtam mit beszélek!

—De akkor is felelős vagy a részegségedben elkövetett tetteidért, tekintve hogy részeg is saját akaratodból lettél, s előre tudtad azt is, hogy mivel jár a részeg állapot! De szerintem nem kell aggódnod, kiválóan fogod érezni magadat, például kitombolhatod minden agresszív ösztönödet...

—Az bennem igazán nincs sok.

—Hogy is ne lenne, minden emberben van, hiszen ti még focizni is szoktatok, sőt, rögbizni is, láttam, de még bokszeccset is vívtok időnként... Te meg különösen vad példánya vagy fajodnak, hiszen olyasmiket kiabáltál a főnöködre, hogy „a szemem elé ne kerülj, mert úgy a szádba gyalogolok, hogy a seggeden jön ki a talpam”!

—De hát azt csak dühömben mondtam!

—Reméljük adott esetben majd kellően dühös leszel!

—De hát ti tényleg azt hiszitek hogy egyetlen harcossal, fegyverek nélkül meg lehet nyerni egy háborút?! De még ha készítetek is gyorsan mindenféle fegyvereket...

—Annak semmi értelme nem volna. Még ugyanis nem mondtam el mindent. Ez a nép aki felfedezett minket, legnagyobb pechünkre, ez nagyon agresszív és hódító

nép. A *kucsáj* nép – így nevezik magukat – száznál is több bolygórendszerben uralkodik, és mindet úgy hódította meg. Azaz, nem tudjuk hány bolygójuk van, de ennyi minimum. És mindet meghódította!

—Egy kivétellel. - tette hozzá Zénó.

—Nem, nincs kivétel.

—Kell hogy legyen, mert kell legyen egy anyabolygójuk, ahol kialakultak, azt tehát nem hódították meg.

—Az anyabolygójukon már nem élnek. - mosolyodott el Csalebucsám.

—Miért nem?

—Mert onnan elmenekültek a földiek elől.

—Tessék?!

—Megismételjem?

—De hiszen ez teljesen lehetetlen, azt sem tudjuk hogy létezik ez az izé... *kucsáj* nép valahol a világűrben!

—Az lehet, de a kucsájok nagyonis tudnak rólatok, de annyira, hogy az egyik nem is régen élt uralkodójuk, 849. Rémszörny király a földiektől való félelmében evakuálta az összes lakott bolygójukat, csak hogy néhány millió fényévvel távolabb költözzenek a Föld szörnyűséges lakóitól!

—Hát ez igazán úgy hangzik, mint valami vicc! Miért is ijedtek volna meg tőlünk, amikor mi még a létükről sem tudunk!

—Igen, ez elég különös történet, és mi is alig akartuk elhinni! Tudnod kell azonban, hogy a kucsájok rendkívül vad népség. Náluk teljesen hétköznapi dolog például a szomszéd agyonverése, annyira nem tudnak uralkodni az indulataikon. Emiatt az efféle tettet nem is büntetik szigorúan, csak csekély pénzbírságot sóznak az elkövetőre. Nem is tartják igazi férfinak ott azt, aki nem ölt már meg életében legalább egyvalakit. Na de mégis igyekeznek valamennyire kordában tartani az indulataikat, s erre kiváló módszernek találtatott esetükben a zene! Bizonyos melódiák kifejezetten megnyugtatóan hatnak a kucsájok idegrendszerére. Ezek pedig azok a dallamok, amiket még mi vámpírok is megnyugtatónak tartunk, sőt ti földiek is...

—Hagyd már ezt a vámpír-szót te izé... Csalebucsám a neved ugye? Nekem nem tetszik ez a szó! - vágott közbe Zénó.

—Mondjam akkor dűnjanmende nyelven, úgy, hogy vanpi?

—Nem. Mondd azt, hogy tündér! Szerintem sokkal inkább hasonlítasz egy tündérre mint holmi vámpírra.

—Ez hízelgő rámnézve, mert a vámpírelképzeléseitek eléggé csúnyák ama néhány film alapján amit láttam tőletek! De nekem nem igazán tetszik a „tündér”-név sem, mert a mi nyelvünkön az „-ér” végű főnevek többnyire pejoratív jelentéssel bírnak, amolyan sértegetések.

—Nevezzünk akkor benneteket úgy, hogy „tündi”! - javasolta Zénó.

—Jó, legyünk hát tündik. Szóval a kucsájok mindenhová úgy járkálnak, hogy a fülükbe valami szerkentyű állandóan megnyugtató melódiákat duruzsol. Ezt zenemorzsának nevezik. Náluk tulajdonképpen illetlenség enélkül megjelenni társaságban, mert azt a többiek már fenyegetésnek érzékelik, az olyan kucsájt már veszélyesnek tartják. No és történt pár éve, hogy a kucsájok csillagbirodalmába berepült egy emberek által készített űrszonda, valami rém kezdetleges hipertéri meghajtással, minden jel arra mutatott, hogy az ezt küldő nép most próbálkozik a hipertéri közlekedés kikísérletezésével...

—Ez pontosan így van. - bólintott Zénó.

—És a kucsájok már épp készültek is hogy meghódítsák a Földet, ám ekkor észrevették, hogy a szondában van néhány órányi zeneanyag is küldve! Meghallgatták, és ennek iszonyú következményei lettek, mert ti olyan zenét küldtetek nekik, amik a legkevésbé sem voltak megnyugtatóak! Több kucsáj belehalt a zenék meghallgatásába, olyan dühroham tört ki rajtuk; mások összeverekedtek és lemészárolták egymást... de a leglényegesebb, hogy meg kell értsd felség, hogy a kucsájok el sem tudják képzelni, hogy a zenének más szerepe is lehessen mint a megnyugtató, relaxáló, idegcsillapító! A mai napig úgy gondolják, hogy ti természetesen a lehető legmegnyugtatóbb zenéiteket küldtetek oda nekik, még hozzá cselből, megmutatni, milyen békés faj vagytok! Na de ha ilyen nálatok a megnyugtató zene, ha efféle zenére nyugodtok meg, akkor milyenek vagytok amikor nem vagytok ennyire nyugodtak?! Szóval valami rémséges cselre gyanakodtak, valami iszonyatos galádságra, s úgy megijedtek a földiektől, hogy inkább elköltöztek a világűr egy jó messzi zugába!¹ A ti legnagyobb szerencsétekre természetesen. És a mi pechünkre. Mert így bukkantak ránk, akiket te tündiknek nevezel... És mi erről úgy szereztünk tudomást, hogy verekedés tört ki elutazásuk előtt a kucsájok közt, hogy melyiküket hány fogoly tündi illeti meg, s ez odáig fajult, hogy az egyik űrhajójuk ripityára lőtte a másikat, ami le is zuhant. Tudósaink pedig megfejtették a még ép memóriaegységek tartalmát, és abból e bámulatos történetet is előhámozták! És akkor nekem az az ötletem támadt, hogy úgy kell megvédenünk önmagunkat, ha elhitetjük a kucsájokkal, hogy mi vámpírok... akarommondani tündik már meg vagyunk hódítva, még hozzá az iszonyatos, rémületes földlakók hatalmában senyvedünk, tehát jobb ha nem keckeckednek velünk, mert bennünket ugyan legyőzhetnek könnyen, de akkor aztán jönnek a földiek, és csúnya világot rendeznek nekik! És meg kell mondjam hogy ötletem általános helyeslésre talált népem körében, lelkenedezve fogadta mindenki, de ehhez ugyebár minimum egy földlakót be kell tudnunk mutatni a legközelebb hozzánk érkező kucsájoknak, célszerűen azt akit a királyunknak, zsarnokunknak mondunk, de egyébként is jól kell ismernünk a földiek szokásait, egyáltalán, minél jobban rájuk kell ijesszünk! Csakhogy mi nem tudunk hazudni. Földi szakértőre van tehát szükségünk, s egy efféle szakértőért küldtek ki engem, az ötletadó! És nagyon örvendek neki hogy épp téged sikerült megtalálnom, Zénó, akinek kifejezetten a hazugság a szakmája! - és megint lágy, szinte szerelmes mosolyt villantott a férfira.

Zénónak e szavak hallatán inkább a veríték gyöngyözött ki a homlokán.

—Ezt nem gondolhatod komolyan! Csapjak be egy egész csillagbirodalmat?!

—Miért is ne?! Hát nem vonz a feladat nagysága?! És különben is, hiszen ti földiek nap mint nap hazudoztok egymásnak. Talán erkölcsi aggályaid vannak?! - kérdezte gyanakodva.

—Nem, az a legkevésbé sincs, biztosíthatlak róla... Még hogy erkölcsi aggály, ilyen helyzetben, ugyan már!

—Ezt megnyugodva hallom. - fújta Csalebucsám megkönnyebbülten. —Mert már kezdtem aggódni, hogy pechemre az egyetlen becsületes földibe botlottam bele... És különben sem neked kell elkezdened a kucsájok becsapását. Azok már becsapták magukat veletek kapcsolatban alaposan, neked csak kicsit rá kell segítened erre!

¹ Ennek története részletesen a „Rockzene” című novellában van leírva.

—Hm... Ez azért igencsak életveszélyes vállalkozás nekem!

—Nemcsak neked, az egész Földnek! Ha belebuksz, rájönnek a kucsájok, mi az igazság a Földdel kapcsolatban, s akkor a te bolygódnak is vége!

—De nem is muszáj ebbe belekezdenem, s akkor a Földdel nem lesz semmi.

—Helytelenül okoskodol! Ne is reménykedj benne, hogy kiszállhatsz a játékból!

—Miért is ne? Visszaviszel és keresel mást, de még jobb ha békén hagytok bennünket földieket, és inkább igyekeztek, hogy erős fegyverrendszert építsetek ki!

—Arra már nincs idő. És nem keresek más földit, mert nekünk a legnagyobb hazugra van szükségünk aki csak ott megszületett, és ha az nem is okvetlenül te vagy, de az biztos hogy a legnagyobbak egyike! Arról meg végképp tégy le hogy békén hagyjunk benneteket, ez rég nem időszerű, mert ha senki földi nem segít rajtunk, vagy ha mi magunk nem hozunk szakértőt tőletek, akkor simán a kucsájok győznek, de amikor elfoglalnak minket, megtalálják a terveinket, hogy mint akartunk földi segítséggel megmenekülni, rájönnek milyen becsapásra készültünk, és emiatt nektek akkor is annyi!

—Ugyan, ha volna bennetek egy kis jóindulat, meg lehetne semmisíteni a tervedről szóló feljegyzéseket...

—Ne is álmodj róla! Teljesen lehetetlen. Bolygóm mind a kétmilliárd tündije szemében híres vagy már most e pillanatban is, hiába hogy még oda sem értél! Úgy várják a földi királyukat, mint a te bolygódon egy olyan izé... hogy is mondják?

—Mit?

—Aki ott vonaglik a szinpadon és énekel, a többiek meg a karjaikat nyújtogatják feléjük, azzal csápolnak...

—Aha, a sztárookra gondolsz!

—Igen. Minden hír tele van a rólad szóló találgatásokkal, hogy majd te megmentesz minket és hogyan, hogy a kucsájok mennyire rettegnek a földiektől... mindenki magyarul tanul hogy beszélhessen veled, a földiek szokásait tanulmányozza, a földiek zenéit hallgatja, még azok is akiknek ezek nem tetszenek, ez a divat, a sikk, a trendi, a Föld történelmét tanulmányozzák... teljesen elképzelhetetlen minden földi vonatkozású információt megsemmisítenünk, még ha akarnánk is!

—Na de ha már most ekkora nagy sztár minden földi, mi lesz ha netán tényleg győzünk?!

—Nagy ünneplés. - vont vállat Csalebucsám.

—De hát ezt nem értem, hiszen semmi bizonyíték a sikerre, előre isztok a medve bőrére...

—Mit nem lehet ezen érteni?! Megjelentek nálunk a kucsájok, nagy disznóságokat műveltek, sokunkat megölték, megkínóztak, semmi esélyünk ellenük – s erre kiderül hogy ezt az iszonyatos népet már egyszer megfutamította egy másik nép, az emberek! Minden tündi borzasztóan rettegett a kucsájoktól, már felkészültünk a hamari halálra, csak azt nem tudtuk legyünk-e öngyilkosak vagy várjuk be a végétünket – s erre kiderül, hogy van valami, amitől az ellenségünk legalább annyira retteg, mint mi őtőlük! Márpedig ha jól tudom ti földiek is ismeritek azt a mondást, hogy az ellenségem ellensége a barátom! Persze hogy sztárolunk benneteket!

—Hm... Egyre nagyobb a feladat! Szóval eszerint már nemcsak a ti népeteket kell megmentenem, hanem a Földet is! Hát ez nem fog egyedül menni, kislány!

—Mindent megkapsz, amit csak kívánsz! Rendelkezésedre állnak legkiválóbb tudósaink, művészeink, vagy amit-akit csak óhajtasz!

—Hm... Na hadd lássam legalább azt, miként néznek ki ezek a kucsájok!

—Azonnal mutatok neked hologrammot! - szólt Csalebucsám, azzal matatott a műszerpulton, mire Zénó előtt megjelent két idegen lény háromdimenziós portréja.

Tényleg emberszerűek voltak, s már így első pillantásra is meg tudta könnyedén különböztetni, melyikük a férfi és melyikük a nő. Tulajdonképpen teljesen emberiek is voltak, eltekintve a fejüktől. A férfialak magasabb volt mint Zénó, legalább két méter húsz centi, de ez csak a homloka magasságát jelentette, mert e magasságra még rátett az a valami amit a fején viselt, ami magasan kiemelkedett a hajzatából, s ami szintén testrész lehetett, semmi esetre sem ruha, mert mindkét kép pucéran ábrázolta a kucsájokat. Ez a valami a fej tetején leginkább egy legalább harminc centis kakastaréjra hasonlított, bár ugyanezzel az erővel hasonlítható az ókori páncélsisakok középvezetékén végigfutó taréjhoz is. Zénó valószínűsítette, hogy mégis az első hasonlat a megfelelőbb, mert ahogy a kakastaréjban, úgy ebben sem valószínű hogy csont volna, bőr és hús képezheti inkább az anyagát. Szürkésfehér volt, de Csalebucsám elmondta neki, hogy ha a kucsáj megdühödik, kivörösödik.

—Na, akkor mégis taréj, jól gondoltam! - szólt Zénó elégedetten.

Kiderült azonban, hogy ennek a funkciója nem pusztán dísz, mint a kakasok esetében! Csalebucsám azt mondta, e taréj bonyolult üregrendszer rejti, ezek az üregek a kucsájok orrüregébe nyúlnak, e taréj képes felfűvódni, s ezen át, az üregek rezonanciáját kihasználva, felerősödve hallatszik mindenféle zaj, akusztikai effektus, amit a kucsáj férfi produkál a hangszálaival! Arra nem alkalmas hogy a beszédet érthetően felerősítse, de mormogást, nyöszörgést, sírást vagy épp hangos üvöltést már igazán félelmetessé képes torzítani. Tekintható lenne tehát egyfajta dorombolás-erősítő eszköznek is, épp csak nagyon ritka hogy valami barátságos mormogást, dorombolást erősítene, mert többnyire támadás előtt fújják ezt fel a férfiak, s az üvöltésüket erősíti.

—Hm... Olvastam hogy régen bizonyos hüllők - a dinoszauruszok egyes fajtái - viseltek ilyesmit a fejükön, hogy elijesszék a vetélytársaikat... - dűnnyögött Zénó.

—És a kucsájoknál is hasonló célt szolgál ez. - bólintott Csalebucsám.

—A párválasztásnál nincs ennek szerepe? - kérdezte gyanakodva Zénó. —Nem úgy van-e, hogy a legnagyobb efféle taréjjal rendelkező férfi a legtekintélyesebb, s azt választják a nők?

—Ha régebben úgy volt is, manapság már biztos nem. Ez teljesen biztos, ugyanis tudd meg felség, hogy amikor lezuhant hozzánk a társai által szétlőtt kucsáj űrhajó, akkor abban a hatalmas szerencsében volt részünk, hogy nemcsak a benne fellelt kucsáj hullákat tanulmányozhattuk, de három élő kucsáj nőre is ráleltünk! Mindent pontosan tudunk hát a civilizációjukról. No és tisztában kell legyél azzal, hogy náluk szó sincs róla, hogy a nők választhatnának bárkit is! Nincs egyenjogúság, még annak a látszata sem. A nő ott náluk egyszerűen egy vagyontárgy, adni-venni lehet. Akkor is ha feleség, s akkor is ha a saját leánya a férfinak. Annyira semmi joga ott a nőknek, hogy még az sem bűncselekmény, ha valaki akár a saját leányával hál. A nőit szabad a férfinak tetszése szerint megvernie, akár megölnie is, ha úgy gondolja meg is kínozhatja, s ebbe senki bele nem szól.

—De hát ez rabszolgaság!

—Az, ugyanakkor viszont ne gondolj olyasmire, hogy gyakori lenne a nők verése vagy pláne megölése! Igazság szerint annak alapján amit láttam a földi nők életéről, azt kell mondjam hogy a legtöbb kucsáj nő jobban él, mint a földi nők közül nagyon sokan! Mert amit mondtam a nők megöléséről vagy megkínzásáról, az inkább elméleti lehetőség a kucsájoknál. Náluk alapelv hogy amit nem tilt törvény azt szabad, s a nőkkel kapcsolatban ezt semmi nem tiltja, tehát szabad. Néha meg is teszik. De ez tényleg nagyon ritka, ugyanis a nő náluk roppantul értékes drága kincs, és ki az a hülye, aki tönkreteszi a saját értékeit?! A nő náluk akkora kincs, hogy szóba sem került még soha például, hogy a nők is dolgozzanak a kucsáj társadalomban. Dolgoznak természetesen, néha nagyon keményen is, de sosem valami hivatalosan elismert szakmában, hanem mindig csak otthon, a földiek szavával élve tehát ott minden nő „háztartásbeli”. A roncs úrhajóból kimentett kucsáj nők azon csodálkoztak el a legjobban a mi tündi társadalmunk viszonyait illetően, hogy miként is lehet az, hogy nálunk a nők is dolgoznak! Ez számukra valami teljesen elképzelhetetlen tünemény volt. Náluk alapelv hogy a nő nemhogy legfőbb, de egyetlen dolga a férjük kényelmének a biztosítása, vagyis annak kiszolgálása, a kedve keresése, és természetesen a gyerekszülés. Már a gyereknevelés is a férfiak dolga amikortól a csecsemő már nem szopós korú, fiúgyerekek esetében.

—Mitől akkora kincs a nő náluk?

—Mert nagyon kevés van belőlük. Számszerűleg nézve ugyan nem születik sokkal kevesebb nő mint férfi, de a nők eloszlása nagyon igazságtalan, az erősebb és befolyásosabb kucsájok ugyanis egyszerűen háremet tartanak, nem ritkán 100-200 nőt is, emiatt a szegényebbeknek alig-alig marad nő. Ez azt eredményezi, hogy a nők nagyon sokba kerülnek. Mert a nők drágák, ezért csak a gazdagok tudják megvenni őket, s ez tovább fokozza a hiányt. Valóságos nőhiány is van azonban egy kissé, mert a kucsájok féltékenyek is a nőikre, emiatt ha egy nő megbetegedik, jó esélye van rá hogy meghal, ugyanis a kucsáj óvakodik a nőjét elvinni egy másik kucsáj férfihoz, akkor is ha az orvos, márpedig minden orvos férfi náluk. Ezokból persze hiába is vinné, mert nem alakult ki a körükben igazi nőgyógyászat. A szülések is otthon folynak, minden szakmai segítség nélkül, legfeljebb telefonos konzultációt folytathat egy orvossal a távolból, komplikáció esetén, ha van rá pénze a férjnek. Többnyire nincs, mert az orvosi ellátás az, ami a nők után a legdrágább náluk, egy egyszerű kötözés belekerülhet félhavi fizetésébe is egy szakmunkásnak! Ott nincs társadalombiztosítás, a haldoklótól is előbb a hitelkártyája számát tudakolják, s ha olyan nincs neki, vagy nincs rajta elég pénz, ott halhat meg a rendelőben, mert nem kapja meg az életmentő injekciót. S mielőtt megkérdeznéd, ez azért van így, mert az orvosok is kevesen vannak, s egyébként is óvakodik bárki attól, hogy segítsen egy másik férfinak, mert az a vélemény, hogy ezzel a vetélytársainak segít, s lehet hogy legközelebb az öli majd meg őt egy vitában, akinek most mondjuk helyretette a ficamát. El kell mondjam ugyanis, hogy törvénykezés is alig van a körükben, a vitákat többnyire párbajjal szokták megoldani. A párbajnak nagyon sok fajtája van náluk, de bármelyikről is legyen szó, természetesen az erősebb és ügyesebb szokott győzni, s ezekből is kevés az orvos náluk, mert az orvosláshoz sokat kell tanulni, s aki sokat tanul, az nem edzheti a testét eléggé! Aki egy párbajon nyer, általában megkapja a legyőzött teljes vagyonát, beleértve a feleségeit is. Ha a legyőzött

férfinak van fiúgyereke, azt a győztes azonnal kivégzi, mert az a számára nem érték, csak költséget jelentene a számára, valamint veszélyforrást, mert hátha bosszút áll. Ha leánygyermekről van szó, azt ha elég nagy, a feleségének nyilvánítja, s esetleg később eladja; ha ehhez nem eléggé nagy a leány akkor vagy megöli mint felesleges ételpusztítót, vagy felneveli és eladja. Ez utóbbi persze csak akkor lehetséges ha elég gazdag az ellátásához. A kucsájoknál ugyanis az ennivaló sem olcsó. Ott semmi sem olcsó. A több feleség tartása igazán nagy luxus! Ezekből a gazdagok is meg szokták gondolni, hogy egy kiöregedett, már nem nagyon szép feleséget tovább tartsanak-e vagy vegyenek helyette fiatalabbat; többnyire természetesen úgy döntenek, hogy lecserélik egy szebbre. Az idős feleséget pedig vagy megölik, vagy eladják olcsó pénzen valami szegényebb férfinak. Na már most a feleségek természetesen ezek egyikét sem akarják, a halált érthető okokból nem, de az eladást sem mert a szegényebb férfinál rosszabbul élhetnek, s így minden lehető módon igyekeznek a férjük kedvét keresni, hogy az mégse adja el őket! Akit mégis eladnak, az ezt a maga szégyenének tekinti, mert lám nem volt elég kedves!

Az eddigiekből már láthatod felség, hogy a kucsájoknál a nő teljes mértékben a férfiaktól függ, emiatt elsődleges fontosságú a számukra, hogy kiismerjék a férfiak hangulatát! Hogy például a legcsekélyebb haragot is megérezzék a férjükön, mielőtt az még egyáltalán kimutatná azt, s ekkor vagy elmeneküljenek mellőle, vagy még inkább kedveskedéssel megszüntessék a haragot. Elmenekülésre úgyszólván ritkán nyílik mód... No és ez megmagyarázza, miért is eltérő a két nem fejének alakja! Mert ez a taréj a férfiakon olyan, hogy akkor is kibocsát enyhe hangrezgéseket, amikor a férfi nem üvöltözik. Elég ehhez pusztán lélegeznie a férfinak. Ha nyugodtan beszél, akkor is rezeg a taréj, s ez sajátos hangszint kölcsönöz a beszédének. Persze nagyon kis különbségekről van szó, olyan csekélyről, hogy még a kucsáj férfiak sem hallják. Hallják ellenben a nők! A férfiak taréja ugyanis a férfi hangulatától függő mértékben telítődik vérrrel, ez befolyásolja a benne levő légkamrák nagyságát, alakját, emiatt azt is, hogy a szavak, sőt a lélegzetvétel nesze miként erősödik fel illetve torzul el. S ennek észlelésére egy egészen külön szerve jött létre a nőknek! Nevezhetjük hangulatérzékelő receptoroknak is. Nézd csak meg, felség! - és a női képmásra mutatott.

A kucsáj nő portréja egy olyan nőt ábrázolt, aki földi fogalmak szerint is gyönyörű teremtesnek volt mondható. Tökéletesen emberszerű volt, épp csak roppantul apró: alig érte el a 150 cm-es magasságot. Csalebucsám elmondta, hogy a legislegnagyobb nők sem magasabbak a kucsájoknál mint 165 cm. A nőn a legfurcsább azonban nem a kis termete volt, hanem az, hogy meglehetősen apró fülkagylója fölött feje mindkét oldalából tyúktojásnyi dudor nőtt ki, melynek vége mintegy tíz csápféleségre oszlott, ezek aztán még vékonyabb csápokra és így tovább, végül alig tíz centi hossz után e csápok már szinte vékonyabbak voltak mint az emberi hajszál. Leértek egészen a nő derekáig, Csalebucsám elmondása szerint e csápok idegei nemcsak a hallóidegre vannak rákapcsolódva, de egészen külön agyközpont nőtt ezeknek az irányítására és az innen jövő információ feldolgozására.

—Irányítására? Hát mozgatni is tudja ezeket a nő?

—Tudja, bár csak kis mértékben, s csak ezeket amik úgy néznek ki mint egy-egy copf. Ami a feje tetején nő, azt nem tudja mozgatni.

A kucsáj nőknek ugyanis annyira létfontosságú volt a férjük hangulatának kiismerése, hogy a haj olyan luxus volt amit nem engedhettek meg maguknak: haj helyett is inkább lehelletfinom hangulatérzékelő csápok nőttek végig a fejükön, bár ez szinte épp úgy nézett ki mint a hajzat. Ezek természetesen nem voltak olyan hosszúak, mint a füle mellől kinövő „copfok”.

Az mindenesetre bizonyos volt, hogy semmiképp sem nézett ki a nő polipszerűen, inkább igazán bájos kis valaki volt, egzotikus külsővel; - Zénónak nagyon tetszett!

—A nők is vadak? - kérdezte, bár nem hitte volna.

—Dehogy vadak, sőt, genetikailag vannak kondicionálva az engedelmességre! Náluk az a természetes hogy habozás nélkül megtegyenek mindent amit a férfi mond! Látod, ez a fura csápszerv is emiatt alakult ki náluk. Annyira vadak ott a férfiak, hogy a férfiaknál gyengébb nők mire sem mentek volna holmi vadsággal, csak meghaltak volna ha engedetlenkednek, inkább a behódolás, meghunyászkodás volt számukra a túlélés módja, s ezt segíti e szerv, amit különben egyszerűen hajnak mondanak a nőknél, mert megtehetik, hiszen igazi hajuk nincs is! Ennek már udvariassági funkciója is van: ha olyan helyen vannak ahol netán több férfi is van, akkor illik a férjük irányába fordítani, s ha nem teszik akkor a férjük meg is szokott mérgelődni, mert nem rá figyel a neje! Ez olyasminek felel meg mintha egy földi nő a férje mellett állva egy másik férfira kacsintgatna és csókokat dobálna felé. Persze, a „haját” egy kucsáj nő nem is szokta csak úgy lelógatva tartani, mozdulatlanul: többnyire ide-oda mozgatja, hogy környezete minden kis neszét felfogja vele, minden férfi hangulatát analizálhassa, s időben észrevegye, a vad férfiak közül honnan leselkedik rá veszély! Ezt úgy mondják, hogy „letapogatja” vagy „radarozza” a környezetét. Ez is udvariassági cselekedet különben: amely nő ott nem így tesz hanem mozdulatlan a „hajzata”, azt kihívóan magabiztosnak tartják, gögösnek, pökhendinek, mert hogy is képzeletben nem figyel a férfiak hangulatára, mitől érzi annyira biztonságban magát, annyira erősnek hiszi tán magát?!

—Nem fárasztó ez nekik?

—Csak annyira, mint neked a légzés. Na és most fontos dolgot kell elmondanom neked Zénó: tudósaink megállapították, hogy bizony amikor a kucsájok a földiekkel kapcsolatban becsapták magukat, akkor nem is csapódtak be annyira, mint hiszed!

—Mire gondolsz?

—A zenére. Tudom már, mert rendkívül sokat tanulmányoztam a földi kultúrát, hogy valóban akad sok zenétek, mely egyaránt megnyugtatóan hat rátok is és a kucsájokra is. Véletlenül azonban nem ezeket küldtéték a kucsájokhoz, hanem többségében úgynevezett „kemény” zenéket, melyeket nálatok sem mindenki kedvel. Idáig tehát tekinthetnének valóban humoros félreértésnek a történeteket. Igen ám, de maga a tény, hogy egyáltalán akadnak nálatok sokan akiknek tényleg tetszenek ezek a zenének nevezett hangzagyvalékok – igen, ne nézz így, nekem sem tetszenek – ez azt jelenti hogy ti tényleg különleges lények vagytok, és ténylegesen ajánlatos veletek szemben az óvatosság! Fura idegrendszeretek van, amitől bármi kitelhet! De ez még nem is minden, mert most jön a lényeg! A legtöbb zenétek olyan, ami nem „kemény” zene, ugyanakkor nem is arra a célra szolgál hogy megnyugodjatok, relaxáljatok. Ezek többségét mi tündik is szépnek találjuk. Ellenben e zenék nagyrésze olyan, hogy bár ismétlem nem „kemény”

zene, nem is valami harsány induló, mégis képes az örületbe kergetni a kucsájokat! Ennek pedig az az egyszerű oka, hogy a kucsáj férfiak taréja természetesen bőségesen el van látva idegekkel, lényegében egy nagyon érzékeny, harmadik fülnek felel meg, bár messze nem olyan jó mint a nők csápszerve, és e taréj nemcsak hangokat képes adni, de fel is fog hangokat, rezonál különböző ritmusokra, no és nem mindegy hogy melyikre hogyan... például a tangóritmusra úgy, hogy azt sokáig egyszerűen nem képes elviselni egy kucsáj, annyira bizseregni kezd tőle a taréja, majd a fejbőre, az idegei mintha vibrálnának... hamarosan már akkora fejfájás tör rá, hogy üvölt kínjában!

—Honnan tudsz ennyit a földi zenéről?

—Nem először járok itt. Egy élő kucsáj férfira is rábukkantunk a lezuhant űrhajóban, bár mind a négy végtagja eltört. És kísérleti nyúlként használtam. Elrepültem a Földre, és minden zenét felvettem amit csak sugároztak az adóitok! És ezt-azt lejátszottam a kucsáj férfinak...

—Megengedi az etikátok a kínzást?

—Azt nem, de nem mindent tartunk kínzásnak amit az ellenséggel teszünk! Én csak szórakoztattam, zenét sugároztam neki, még csak nem is hangosan... Persze elismerem, így sem volt szép dolog. De ők kezdték! Tudod Zénó, én nem vagyok annyira jó, mint népem többi tagja!

—Ha már itt tartunk, azt mondtad nem tudtok hazudni, holott eleve hazugsággal akarjátok megmenteni magatokat!

—Természetesen tudunk hazudni. Csak nem szoktunk. S épp mert nem szoktunk, nem rendelkezünk az ötletes hazugságok kitalálásának képességével! Ebben a földiek a szakértők. S természetesen tilos is hogy egy tündi hazudjon, de olyan esetben amilyen a mostani, hogy egész népünket veszély fenyegeti, a hazugság elfogadható. Mindenesetre megengedhetőbb, mint a tömeggyilkosság az ellenség soraiban, amit különben megtenni sem vagyunk képesek, mert nincsenek fegyvereink. De folytatom. Szóval, sosem találnád ki, melyik dal volt az, ami a leginkább kétségbeejtette akkor régen a kucsáj királyt!

—Melyik?

—Az, amelyik talán véletlenül keveredett rá a szondában levő zenei lemezre. Azon csupa úgynevezett „kemény” zene volt, - kettő kivételével! S ezek egyike az, amittől a leginkább megrémültek!

—Nem értem, egészen eddig azt bizonygattad, hogy a mi durva zenéinket nézték megnyugtatónak, s emiatt ijedtek meg hogy ha nálunk ez a megnyugtató zene...

—Pontosan! De most képzeld el, hogy emellé még azt is kénytelenek elhinni, hogy már az egészen kis gyermekeitek is rémületesen vadak! Hiszen ugyan ki az aki ártatlanabb, veszélytelenebb mint egy 6-8 éves sőt fiatalabb kisgyerek... s erre itt egy dal amit egy ilyen gyermek énekel, s ez a legszörnyetesebb tangóritmusban szól, amit alig képes elviselni a legedzettebb kucsáj idegrendszer!

—Mutasd meg melyik az! - követelte Zénó. Erre Csalebucsám megnyomott egy kapcsolót, s az ugrancs kabinjában felhangzott egy réges-régi japán gyerekdal. Egy kisfiú énekelte, Minagawa Oszamu, a dal címe pedig japánul ez volt: „Kuroneko no tango”, azaz magyarul: „A fekete cica tangója”. A teljes dalszöveg japánul ez volt:

„Lalalalalala lala

Kimi wa kawaii, Boku no kuroneko
Akai ribonga, Yoku ni au yo
Dakedo tokidoki, tsume o dashite
Boku no kokoro o nayamaseru

{(Refrén)}

Kuroneko no tango, tango, tango
Bokuno koibito wa kuroi neko
Kuroneko no tango, tango, tango
Neko no me no yoo ni, kimagureyo

Lalalalalala lala}

Suteki na kimi ga, machi o arukeba
Warui doraneko, koe o kakeru
Oishii esa ni, ikaretchat'te
Atode naitemo, shiranai yo

(refrén)

Yoru no akari ga, minna kietemo
Kimi no mitome wa, gin no hoshi yo
Kirakira hikaru, kuroneko no me
Yoru wa itsumo, Kimi no mono sa

(refrén)

Kirakira hikaru, kuroneko no me
Yoru wa itsumo, Kimi no mono sa

Kuroneko no tango, tango, tango
Bokuno koibito wa kuroi neko
Dakedo ammari itazura suruto
Aji no himono wa (gnyaaa)
Oazukeda yo

Lalalalalala lala”

—A fogoly kucsájnak is lejátszottam e dalt többször, de már az ötödiknél arra kért hogy inkább öljem meg, mert nem bírja elviselni, azt mondta mintha az agyát püfölné e dal minden egyes „tangó”-szava! - nevetett Csalebucsám. —No és remélem kezded már érteni a rémületüket, ha efféle dalt nem is egy egyszerű felnőtt, csak egy ici-pici kisgyerek énekel szórakozásként... akkor mi várható el a földiek felnőttjeitől?! Hiszen itt már az efféle kisgyerekek is vérszomjasak!

—Hol van itt vérszomj?

—Hát ennek a dalnak a végén ott a harci rikoltás!

—Miféle harci rikoltás?!

—Hát az, hogy „gnyaaa”!

—De hiszen az a macskanyávogás utánzása!

—Hogyne, de ezt a kucsájok nem tudták, azt hitték az énekes arra utal hogy ő most lendül támadásba, s ez a harci rikoltás... szerencsére nem tudnak japánul, nem értették a szöveget! Megrémültek. Holott még ennél is jobban fokozódott a rémületük, amikor...

—Ugyan mi jöhet még! - nevetett Zénó. Mert ezt már nem lehetett megállni vidámság nélkül. Hogy a rémületes ellenség betojjon mindössze egy gyermekdaltól!

—Mindenekelőtt el kell mondjam neked, hogy a kucsájoknál egyáltalán nincs olyan, hogy ének. Sok zenéjük van, de mind kizárólag énekkíséret nélküli, csupán hangszeres zene. Hiszen csak a megnyugtatót, ellazítást szolgálja. És mert minden kucsáj férfi vetélytársat lát minden másikon s többnyire jogosan, emiatt cseppet sem lazulnának el ha egy férfi énekelne nekik, mert azonnal riadót fújna az idegrendszerük, stresszhormonok termelődnének bennük, harc-készültségbe csapnának a gondolataik... ha viszont egy nő énekel nekik, az sem jó, mert akkor azonnal szexuális gerjedelembé kerülnek! Na most ha olyan vén a kucsáj hogy nem kerülhet efféle gerjedelembé akkor csak elszomorodik amikor a nők jutnak az eszébe, ha viszont mégis gerjedelme lesz akkor két eset van: vagy van saját nője s akkor párosodni kezd azaz nem nyugszik meg hanem hogy úgy mondjam „tevékenykedik”, ha meg nincs saját nője annál rosszabb, mert megintcsak bánkódik emiatt, illetve esetleg kísérletet tesz a többi férfi nőjének megszerzésére, ami senkinek sem hiányzik. Bármit is énekeljen egy nő, az ott náluk már pornográfiának számít! Na és most képzelj el, ha egy nő nem is holmi megnyugtató zenét énekel, hanem harci melódiát! Ez a második zene volt ami nem kemény zene, de rákeveredett arra a cédére.

—Mutasd azt is!

S erre felhangzott egy másik japán szám. Ezt Misora Hibari énekelte, a címe ez volt: „Omatsuri mambo”. Szép spanyolos szám volt...

—Mi ebben a harcias? - értetlenkedett Zénó.

—Természetesen a ritmusa! A kucsájoknál egy nő nem illik hogy gyorsan beszéljen. Pláne hogy felemelje a hangját...! No meg figyelj csak meg benne az ütőhangszereket... csupa-csupa olyan ritmussal, hangzással van teli, ami leginkább egy megvadult férfi által kiadott hangegyveleghez hasonlít! S e dalt egy nő énekli, érted Zénó, egy nő!

—De a vége lassú.

—Igaz, de ez még sokkal rosszabb, mert a gyors eleje után úgy tűnik mintha azért lassult volna le mert az éneklő nő legyőzte az ellenségét! Érted Zénó, e dal egy harcos nő képét idézi a kucsájok elé – iszonyú! Sőt, a legislegvégén megint bejönnek a gyors ütőhangszerek, mintegy azt sugallva hogy ez a félelmetes, gyilkos nő újra támadni készül, új áldozatot keres!

—Hát ez tényleg röhejes!

—Pedig esküszöm neked hogy így van!

—Akkor az a gyanúm, hogy ezek a kucsájok egyszerűen képtelenek lennének végighallgatni bármi indulót!

—Na végre kezded érteni a dolgokat... Próbaképpen lejátszottam a fogolynak egy igazán szelíd számot. Talán ismered, elég divatos manapság nálatok... ez az! - és most *Aradszky László: Fehér sziklák* című száma hangzott fel.

—Ez – folytatta Csalebucsám – majdnem tetszett eleinte a fogolynak, de irtó ideges lett amikor az a rész következett be, hogy „Mellette állt egy gyönyörű lány...”. A szöveget ugyan nem értette, de az ő fogalmai szerint ekkor már kiabált a férfi, azaz cseppet sem hatott rá megnyugtatóan! Pláne a vége, amikor még hangosabb a zene... Pedig ez nálatok csak egy szép romantikus melódia. Szó sincs róla hogy ezt el nem tudnák viselni a kucsájok, de már ez is idegesítené őket! A többi dalról nem is beszélve... hogy csak mégegyet említsek, lejátszottam neki ezt is... - és most Zénó Harangozó Teréztől az „Erdő mellett..” című számot hallotta. —Ettől – mesélte Csalebucsám – a foglyom olyan fiziológiai reakciókat mutatott, hogy napokig be kellett szüntetnem a kísérleteimet vele, mert annyira rosszul lett!

—Kitalálom! Az a rész hatott rá rosszul, ami úgy kezdődik, hogy „Sose fájjon a fejed...”!

—Pontosan! Képzeld csak el, egy dal ami gyors, pezsgő ritmusú, s benne egy nő hangosan énekel! Iszonyú! Ilyesmi egyszerűen nem történhet meg a kucsájoknál normális esetben! Persze, azért azt figyelembe kell venni hogy a foglyom eleve nagyon rémült volt, meg is volt kötözve, tehát az idegrendszere amúgyis nagy terhelés alatt állott. Szóval máskülönben nyilván sokkal ellenállóbb lett volna e dallal szemben. De azért ez mégis azt mutatja hogy igazuk van a kucsájoknak, mert attól tartok ténylegesen lehet okuk félni tőletek, mert valóban vadabbak vagytok mint ők, vagy legalábbis *lehettek*, adott esetben!

—Ez butaság, már ne is haragudj! Nálunk nem mindennapos a szomszéd agyonverése!

—Tudom. De azért én mégis azt hiszem hogy van valami a földiekben, ami miatt nem szívesen lennék a kucsájok helyében, ha egyszer úgy igazán alaposan megharagusztok rájuk! Na de most beszéljünk inkább arról, hogy meggyőztelek-e, elhiszed-e, hogy ez a valóság?

—Kénytelen vagyok rá! - sóhajtotta Zénó.

—Segítesz nekünk?

—Muszáj lesz, attól tartok... - és megeresztett egy újabb sóhajtást.

—Akkor engeddd meg, hogy megtanítsalak az én népem nyelvére, dűnjanmendéül, és kucsájul is mert az jól jöhet! Ehhez ezt a sisakot kell a fejedre raknom. Nem lesz mellékhatása, legfeljebb enyhe fejfájás egy ideig ébredésed után. E módon használhatnád ki legjobban az utazásból még hátralevő időt.

—Hát, attól tartok nincs más választásom... - sóhajtott harmadszor is Zénó, és engedte hogy a kis tündi a fejére helyezze a nyelvtanító sisakot.

* * *

Zénó ébredése nagyon kellemes volt. Igaz ugyan hogy valóban fájt egy kicsit a feje, de tényleg egészen enyhén. Ellenben még ki sem nyitotta a szemét, máris azt érzékelte, hogy valaki kellemesen simogatja-csiklandozza a lábát, egészen pontosan a talpát... másvalaki pedig a homlokát babusgatja. Egészen finom, bársonyos volt az érintés, Zénó meg mert volna esküdni rá, hogy női kéztől származik. Egykettőre rá kellett jöjjön arra is, hogy minden bizonnyal mezítelenül fekszik valahol, mert hamarosan egy harmadik valaki is elkezdte őt simogatni, s ez az illető már a mellkasát.

No, erre már csak felnyitotta a szemét, s pillantása azonnál a lába mellett

ülő lényre meredt.

Természetesen valóban nő volt az illető, de nemcsak nem földi nő, mégcsak nem is tündi: egy kucsáj nő volt a „tettes”, le sem tagadhatta volna, mert derékig érő, pompás, fűzőld „antennái” voltak, amiket Zénó nem szívesen nevezett volna csápoknak, mert a „csáp” a gondolataiban valami polipszerű képzetet eredményezett. És nem is látszottak ezek csápoknak, még így egy lépés közelségből sem: tényleg lehelletfinom vékonyságúak voltak e „hangulatérzékelő receptorok”, vékonyabbak mint egy tollpihe legvékonyabb szálacskái, legalábbis azok voltak ilyen vékonyak, amik már a nő válla magasságától lejjebb estek, és az egész szétterült jó fél négyzetmétert beborítva, teljesen olyan benyomást keltve mintha egy-egy páfránylevél lógna mindegyik oldalán a füle mellől lefelé. Látszott hogy teljes erővel dolgoztatja e receptorokat, Zénóra figyelve.

Oldalra fordítva a fejét, a férfi észrevette, hogy ott is egy kucsáj nő ül, ez simogatta a mellkasát. Erre felült, s kissé hátrafordulva a harmadikat, a homlokát babusgatót is megláthatta. Az akinek a mellkasa jutott, rózsaszín, a feje melletti nő pedig türkizkék „haját” viselt. És mind-mind bámulatos szépség volt! Ilyen gyönyörű nőket Zénó igazság szerint még a színésznők közt sem látott, holott nagyon jól ismerte a legfelkapottabb színész hírességeket is, elvégre maszkmester lévén igazán bejáratos volt a filmszakmába!

Ez a három nő természetesen meztelen volt, csakúgy mint ő maga. Zénó rögvest megértette hogy ez lehet az a három nő, akik életben maradtak a kucsáj úrhajó lezuhanása után, na de miért meztelenek? És az rendben van hogy eszerint megérkezett a tündik bolygójára, de miért vetköztették le őt magát?!

Mielőtt még eszébe jutott volna, hogy ezek úgysem érthetnek magyarul, fel is tette a kérdést:

—Hát ti meg mit pucérkodtok itt, mit jelentsen ez az egész?!

A három nő valóban nem értette a kérdést, mert Zénó ezt a választ kapta a talpát simogatótól:

—Ask dan szüszürük dünjanmende csikmiorszun erszin dzsefala étoé tan, üdzsürszen tantan mui ui ne ask uf vanpi zon, ödzsej danmar oruf...

És Zénó csodálatosképpen nemcsak azt állapította meg rögvest hogy ez kucsáj nyelven van, de értette is e szavakat! A kis kucsáj nő ezt mondta neki:

—Sajnos nem értek dünjanmende nyelven felséges uram, alázatosan elnézésedet kérem ezért, mert a mi agyunk nem alkalmas a vanpi nyelvtanító készülék használatára, megőrijtene minket...

Zénó mélyet lélegzett és megpróbálkozott a kucsáj nyelv használatával maga is. Úgy vélte ha ilyen jól érti, beszélni is fogja tudni! Ráadásul a hangok e nyelvben nagyon hasonlóak voltak a magyar nyelv hangjaihoz vagy épp azonosak is vele, épp csak a mondatok hangsúlya volt teljesen más.

—Ezt nem dünjanmendéül kérdeztem, hanem az én nyelvemen, magyarul, ez az a nyelv amit manapság már mindenütt beszélnek a Földön... Szóval, arra már rájöttem hogy ti kik vagytok, épp csak a neveteket nem tudom, de mire véljem hogy a társaságotokban ébredek, és meztelenek vagyunk?

Több sem kellett erre a nőknek, s elmondták, hogy Zénó jól gondolja, természetesen már megérkezett a tündik bolygójára, aminek az a neve hogy Birsoz, de Zénó még aludt. Erre idehozták, arra a szállásra amit már korábban megkaptak ők, a fogoly nők, és Csalebucsám azt mondta nekik, hogy íme itt van Zénó, aki mostantól fogva a tündik királya, és ők mindhárman természetesen

Zénó feleségeinek számítanak, aki azt tesz velük hármójukkal amire csak kedve szottyan, azaz épp úgy a férjük mintha csak egy kucsáj férfi volna, és viseljük jól magukat mert bizony senki de senki nem fog beleszólni még abba sem ha megveri vagy megöli őket! És Csalebucsám parancsára levetköztették Zénót, mert mindjárt hozzák neki a királyi öltözéket, de meg különben is, ruhástól nem kényeztethetnék!

Azt is megtudta, miként hívják újdonsült feleségeit: A zöldhajú volt Bindzse, a rózsaszín Biszi, a türkizkék pedig Fifi. De sietve közölték vele a nők hogy e nevek nem sokat számítanak, mert természetesen alkalmazkodnak Zénó kívánságához, csak mondja meg az ő drága uruk és parancsolójuk hogy ezentúl hogyan óhajtja szólítani őket, s ezentúl az lesz a nevük, megtanulják azonnal! Zénó azonban jónak találta e neveket, úgy gondolta igencsak furcsa lenne ha magyar nevekkal illetve efféle nyilvánvalóan nem emberi lényeket, ha meg más neveket találna ki annak nem volna sok értelme, maradhatnak e nevek is. Inkább ezt kérdezte:

—Aha, és ti miért vagytok meztelenek, talán a ti bolygótokon nem viselnek ruhát a nők?

—Hogyne viselnénk, de csak nagyon ritkán! Csak akkor, ha kimegyünk otthonról valahova. De az nagyon-nagyon ritka. Akkor viszont felöltözünk, mert nem illik hogy vágyakat gerjesszünk más férfiakban, az ugye veszélyes volna ránk nézve is, férjünkre nézve is. De otthon többnyire meztelenül vagyunk, hacsak nincs nagyon hideg vagy nem épp valami durva munkát végzünk, hiszen hogy is öltözhetnénk fel, akkor az urunk nem csodálhatná meg bármely pillanatban a szépségünket, vagy épp ha kedvét akarja tölteni velünk, várnia kéne amíg levetközünk – iszonyatos még belegondolni is! Hogy is ronthatnánk el ilyesmivel a hangulatát! Otthon felöltözni, ha erre nem kényszerít egy nőt rendkívül nyomós körülmény, az nagyon súlyos udvariatlanság a férjével szemben!

—Nofene... - morogta magyarul Zénó. S már-már azon gondolkodott, hogy most akkor lefeküdjön-e valamelyik nővel, vagy mégsem, hiszen mégiscsak egy másik fajról van szó – amikor félrehúzódott szobája falának egy része, s a feltáruló nyíláson át belibbent hozzá Csalebucsám. Szó szerint belibbent, mert repült. S egy ruhaköteget hozott magával. Teljesen egészségesnek látszottak a szárnyai, nyilván míg Zénó aludt, meggyógyította azokat. Miután leszállt a padlóra, így szólt:

—Eskin gözelin csahdi csanmar eola iu rádzs ü-Zénó?

És Zénó ezt is megértette, bár ez nem kucsáj, hanem dünjanmende nyelven volt. Ezt kérdezte tőle Csalebucsám:

—Remélem meg vagy elégedve az ébredésseddel kedves Zénó király?

—Hát izé... kissé váratlan volt, hogy megnősítettél a megkérdezésem nélkül, hogy ily hamar háremtulajdonos lettem... - mormogta a férfi, de hangjában nem csengett felháborodás.

—Jó, akkor javaslom hogy a továbbiakat kucsáj nyelven beszéljük meg! - folytatta kucsájul Csalebucsám. —Ennek az az oka, hogy én megtanultam kucsájul, te is érted e nyelvet, nőid azonban nem tudnak se magyarul, se dünjanmendéül. Tudod Zénó, a nyelvtanító sisakjaink alkalmasak rá, hogy megtanítsanak minket tündiket, s arra is alkalmasak, hogy az embereket megtanítsák...

—Hogyan tudtatok ilyet készíteni, ha én vagyok az első ember nálatok?! - kérdezte Zénó gyanakodva.

—De hiszen mondtam már, hogy korábban is voltam a Földön! Tudod, tanulmá-

nyozni a kultúrákat, hanganyagot gyűjteni, ilyesmi... És akkor loptam néhány friss hullát is. S a tudósaink kielemezték azoknak az idegrendszerét. Na szóval, olyan sisakot tudunk készíteni ami benneteket megtanít, s bár nem próbáltuk, de valószínűleg olyat is sikerülne, ami egy kucsáj férfit tanítana meg. De a lezuhant űrhajóban sok kucsáj nő is meghalt, s ezeket tanulmányozva úgy néz ki, hogy a kucsáj nők idegrendszere alapvetően eltér a férfiakétól, s nemcsak eltér, de annál legalább tizenötször bonyolultabb! Messze sokkal több például az idegsejtjeik közti kapcsolódás, s még sorolhatnám, de minek! Mindenesetre nekünk úgy tűnik, a kucsájok közt a nők sokkal de sokkal okosabbak mint a férfiak, épp csak nincs semmi mód rá, hogy ez kiderüljön! Nem kétséges, elvileg bizonyára nem lehetetlen az ő számukra alkalmas nyelvtanító sisakot is készíteni, de egyelőre nem vagyunk erre képesek, és kísérletezni sem szeretnénk rajtuk, mert kevés a női foglyunk, de meg nem is volna szép dolog kockáztatni őket, hiszen olyan kedvesek! Ha a férfiak is ilyen aranyosak volnának, a kucsáj volna a legbarátságosabb nép a világon!

—Na de akkor is, azt mondtad, nagy szükségetek van rám, akkor nem volt-e nagy merészség az ellenség női közé raknotok engem, pláne magatehetetlen állapotban? Nem féltél hogy megölnék engem?

—Cseppet sem. Még semmit nem értesz, felség! Tudd meg, hogy e három nő nemcsak semmi veszélyt nem jelent rád, de minden tőlük tellő módon igyekeznek majd segíteni téged mindenben. Ez természetesen kötelességük is kucsáj felfogás szerint, de egyben nagy örömmel is teszik, egyszerűen mert van férjük akit segíthetnek, s ennek örülnek. Meséltem már neked, hogy a kucsájoknál egyszerűen nem létezik szabad, független nő. S mert ez már évezredek óta így van náluk, sőt talán évmilliók óta, emiatt a nők ott nemcsak nem tudják elképzelni magukról hogy függetlenek lehetnének, de ha valaki, mint most mi tündik is, e lehetőségre felhívjuk a figyelmüket, akkor kifejezetten nyugtalanok lesznek ennek már a gondolatára is. Veszélyesnek érzik a függetlenséget, hiszen önmagában egy nő gyenge, nincs férfi aki óvja, védje, gyámolítsa! Efféle gondolat a számukra olyan érzéssel jár, mint amit te éreznél arra a gondolatra, hogy ki kell menned a forgalmas főútra teljesen pucéron. Amikor e három nőt kimentettük az űrhajó roncsaiból, természetesen teli voltak kisebb-nagyobb sérülésekkel, de az első kérdésük mégis az volt, hogy „mi lett a férfiakkal”?! S amikor megtudták hogy egyetlen férfi maradt csak életben, de az nálunk kísérleti célokra van fenntartva, azaz szó sem lehet róla hogy annak a feleségei legyenek, akkor szinte halálos rémületbe estek, hogy hát akkor mi lesz velük férj nélkül, mihez kezdjenek ők egymagukban! Szinte hisztérikus rémületbe kerültek a gondolatra, hogy *szabadok*! Alig bírtam megnyugtatni őket hogy ne aggódjanak, szerzek én nekik férjet!

—De hát én ezt nem értem, hiszen ezek a szerencsétlen kucsáj nők, ezek, hogy is mondjam... egymerő rettegés lehet az életük odahaza, hogy mikor veri pofán őket a férjük valamiért, akár meg is ölheti őket, iszonyatos lehet az életük, én nem tudnék úgy élni mint ők, állandó készenlétben, a férjem hangulatát analizálva, minden pillanatban alkalmazkodva hozzá...

—Elhiszem. De értsd meg, hogy nekik nem egymerő rettegés az életük! Természetesen teljesen ki vannak szolgáltatva a náluk sokkal erősebb és vadabb férfiaknak, a férjüknek is, ugyanakkor épp emiatt csak akkor érezhetik biztonságban magukat, ha a férjük közelében vannak, ekkor nem kell félniük a *többi* férfitől! S

épp ebből következik, hogy a férjük mellett viszont biztonságban érzik magukat. Persze ki kell szolgálniuk, de ez nem számít, nálatok is a Földön kiszolgálják a beosztottak a főnököt. S ha a férj elégedett, ők büszkék hogy milyen jól teljesítik a kötelességüket! Nekik eleve az is az életcéljuk, hogy a férjüket minél teljesebben kiszolgálják! Amely nőnek nincs férje, az úgy gondolja minek is éljen, semmi célja a létezésének, depressziós lesz... természetesen tudják, hogy sok nőnek rossz a férje mellett, de eszükbe sem jut, hogy az lenne a jobb, ha a nőnek nem volna férje! Ők nem a férjtelenségre vágnak, hanem jó férjre! Ők tehát most rendkívül örvendenek hogy van férjük a személyedben, és még inkább azért örvendenek, mert tudják, hogy igencsak tekintélyes valaki a férjük, aki ennek az egész bolygónak a királya!

—Névlegesen.

—Ahogy vesszük. Inkább igaz az hogy nagyonis valóságosan, mert megteesszük amit nem is parancsolsz csupán kérsz is, tudniillik a saját érdekünkben.

—Nem inkább aggódnak ezek a hölgyek, mert mégis egy idegen faj képviselője vagyok a számukra, akinek furcsa szokásai lehetnek, ráadásul az én hangulatomat nem is könnyű kiismerniük, hiszen nincs taréjom? S nem zavarja-e őket, hogy tudniuk kell, a hazájuk ellen igyekszem tenni valamit, a kucsájok ellenségeinek a szolgálatában? No meg, taréj nélkül csúnyának is tarthatnak...

S erre már nem is Csalebucsám válaszolt neki, hanem a türkizhajú Fifi:

—Drága férjem, minket nőket egy egész csomó fogalom nem érdekel, aminek ti férfiak nagy fontosságot tulajdonítotok! Például nem érdekel az sem, hogy „haza”. Minket a férjünk érdekel, s mindaz ami a férjünkkel szoros kapcsolatban van. Minek is érdekeljen holmi „haza”, amikor az jórészt más férfiaktól áll akik nem a férjeink! Ha te úgy látod jónak hogy más kucsáj férfiak ellen harcolsz, akkor az úgy van jól, s ez még nem is szokatlan, hiszen nálunk minden kucsáj minden más kucsáj férfi vetélytársa! Ez az egész csak annyiból érdekel minket, hogy aggódunk az életedért, s reméljük te fogsz győzni. Azt se hidd kérlek hogy csúnya lennél a szemünkben – biztos nincs róla tudomásod, de nálunk sem minden férfi taréjos, tudniillik a gyermekek taréj nélkül születnek, s e taréj csak tíz éves koruk környékén kezd kifejlődni, de a teljes méretét csak húsz éves kor utánra éri el, illetve azután is nő, csak már sokkal lassabban, egészen a férfi haláláig. Azaz, te teljes mértékben úgy nézel ki, mint egy tökéletes kucsáj, épp csak nem meglett férfira, hanem egy kissé gyerekes külsejű, jókora serdülőre hasonlítasz! De ez csak még vonzóbb a szemünkben, mert ki ne szeretné ha fiatalosan nézne ki a férje, az olyan férfi aki fiatal, remélhetőleg soká is él, s nekünk nőknek elemei érdekünk hogy a férjünk soká éljen, mert egész életünkben az a legveszélyesebb pillanat, amikor a férjünk elhalálozik, hiszen nem tudhatjuk hogy akkor mi lesz velünk, kihez kerülünk, még akár meg is ölhet bennünket az új tulajdonosunk, bár ez ritkaság ugyan de azért megtörténhet... Az viszont nem is ritkaság, hogy ha nem váratlanul hal meg a férj hanem előre sejti a halálát, például valami betegség miatt, akkor halála előtt megöli a feleségeit, hogy azok ne boldogítsanak más férfiakat miután ő kimúlt... Nem, mi egyáltalán nem tartunk téged csúnyának! Az meg igaz hogy egy másik faj tagja vagy, és az is igaz hogy emiatt tele vagyunk aggódással, helyesen ismerjük-e fel az érzelmeidet! Pláne mert nincs taréjod, ami segítene bennünket a hangulatod analizálásában! De nagyon jók vagyunk mi nők az ilyesmiben, nagyon jók! És nagyon fogunk igyekezni! Remélhetőleg hamarosan megtanuljuk melyik rezdülésed, melyik sóhajtasod mit jelent, s aszerint

cselekszünk majd! S ezért cserébe bőséges kárpótlásban részesedünk, mert büszkék lehetünk rá, hogy nem is akárki ám a férjünk, de a félelmetes, iszonyatos, vad *földiek* egyike, akiknek említésére is görcsös rettegés szállja meg valamennyi kucsáj férfi szívét, igen, egy *földi* a férjünk, akikkel a rossz gyerekeiket szokták ijesztgetni elalvás előtt a kucsáj férfiak, ó milyen nagyszerű is ez, mekkora tekintélyt ad nekünk, ha majd esetleg más kucsájok közé kerülünk, s elmondjuk ezt! Minden más kucsáj nő minket fog irigyelni majd, igazán, elsárgul a hajuk irigységükben, mert nekik csak közönséges kucsáj férfiak jutnak, s azt kívánják majd, bár ők is ezen az úrhajón utaztak volna... És melletted jó életünk lesz, mert hacsak egy dührohamodban agyon nem versz bennünket, amit persze igyekszünk elkerülni, akkor melletted semmi bántalom nem leselkedhet ránk, mert ki az az örült kucsáj, aki épp egy *földit* merészelne megtámadni?!

—No de izé... lehet hogy most csalódni fogtok, de szóba sem jöhet hogy agyonverjelek titeket, mert én, hm... szóval, én nem is vagyok olyan vad, mint hiszitek!

—Ugyan már drága uram - bújt hozzá kedveskedően Bindzse - ne szerénykedj, úgylis tudjuk az igazat!

—Miféle igazat?

—Hát azt, hogy persze hogy vad vagy! Csalebucsám mondta, és hiszek neki, mert bebizonyította, például lejátszott néhány zenét, és igen, ennél jobb bizonyíték nem is kell a vadságotokra! Ti olyan iszonyatosan vadak vagytok, hogy még diszkózenét is képesek vagytok hallgatni, mert ez ott nektek szórakozásszámba megy! Ne is szerénykedj hát, tudom hogy vad vagy, de nincs ezzel semmi baj, nem baj ha egy férfi vad, csak az én férjem legyen a legislegvadabb, úgy van az jól!

—Hm... - mormogta bizonytalanul Zénó, s igazán nem tudta hogy mit mondjon. Végül ezt kérdezte:

—És az nem baj, hogy tőlem nem lehet gyermekeitek?

—Ez egyáltalán nem biztos - ragadta magához a szót Csalebucsám - ugyanis tudósaink elemezték a kucsájok és a földiek génkészletét, és azt mondták, hogy az eltérés nem több mint egy százalék, azaz még az is lehet, hogy valaha ténylegesen rokon faj voltatok! Ez az eltérés nagyjából akkora, mint ami a majmok és az emberek közt fennáll ismereteim szerint. Ettől még igaz, hogy csak úgy simán nem lehet gyermeke egy kucsáj nőnek egy földi férfitől, de némi genetikai manipulációval, egy kis tudósi segítséggel már nem is tűnik olyan lehetetlennek! Persze, egyelőre nem ez a legfontosabb.

—Ez igaz. - bólintott Zénó.

—Akkor most felség vedd fel kérlek a királyi ruhádat, mert utána el kell jöjj velem egy tanácskozásra, ahol legkiválóbb tudósaink elé terjesztheted elképzeléseidet, mellyel sikerre akarod vinni ügyünket! - mondta Csalebucsám ünnepélyesen.

—Máris?! - kérdezte elsápadva Zénó.

—Nem tudjuk mennyi időnk van a kucsájok visszatértéig, de az biztos hogy nem sok, azaz minden másodperc számít! - válaszolta a kis tündi kegyetlenül. És egyik hosszú, tapadókorongos ujjával a ruhahalomra mutatott.

Zénó erre nagyot sóhajtott, és nekikezdett öltözködni.

A ruhák nagyon kényelmesek voltak. Szorosan a testre simuló melegítőféleség volt alul, minden alsónemű nélkül, vagy ha úgy tetszik hát ez volt az alsónemű, s erre jött rá egy köpenyszerű valami, kizárólag díszítési funkciót ellátva, illetve hogy

eltakarja az alsó, testhez simuló ruhát, s emiatt ne lássák mások, hogy miként mozog Zénó teste, mert hátha abból valami következtetést lehetne levonni a férfi szándékaira, hangulatára vonatkozóan. Csalebucsám elmondta, hogy a ruha ráadásul olyan anyagból van, ami valamennyire még a lézerpisztoly tűzének is ellenáll egy ideig.

—Mennyi ideig? - kérdezte Zénó.

—Az természetesen attól függ, mekkora intenzitással tüzelnek rád. Amennyire ismerjük a kucsáj fegyvereket, egy átlagos lézerpisztolyuk tűzét mintegy tíz másodpercig bírja ki, s ez bőven elég ahhoz, hogy ezalatt elmozdulj a sugár útjából, s így az már ne ugyanarra a helyre irányuljon. Ráadásul e ruha amiatt viseli el az efféle tortúrát, mert a lézersugár nagyrésztét visszatükrözi nagyjából arra, ahonnan az jött, s ez azt jelenti hogy aki lő rád, az jelentősen veszélyezteti a saját épségét! Persze, ha fedetlen testrészedet találja el, akkor baj van. Épp emiatt nem lehet egyetlen testrészed sem fedetlen! Vagyis itt a sisak, felség, és itt ez a kesztyű a kezedre is... Na, most már igazán előkelően nézel ki! Minden ruhadarab kifejezetten a te méreteredre készült!

—Köszönöm, bár ha lőnek rám akkor már régen rossz azt hiszem, oda a tervünk, hiszen nem ijedtek meg, s mernek kekeckedni egy földivel... - mormogta Zénó.

—Van hát már terved, felséges férjem? - kérdezte tőle Fifi, aki rézsútosan Zénó háta mögött állt.

—Van. - válaszolta Zénó, és szája szeglete hirtelen vigyorra húzódott, de mert sisak volt rajta, emiatt ez nem látszott.

—Megkérdezhetem mi a terved? - kíváncsiskodott a kucsáj leány.

—A tervem az, hogy most rögvest ripityára verem az ocsmány pofádat! - hangzott Zénó válasza, majd a férfi amilyen sebesen csak tudott, megperdült, és kesztyűs kezével teljes erőből a leány arcába csapott.

Azaz, csak akart csapni. A leány ugyanis sikeresen elrántotta Zénó ütése elől a fejét, s így a férfi ökle a nő füle mellett a semmit találta el. Erre visszahúzta a kezét, s ismét ütött, de ezúttal sem találta el a leányt aki pedig nagyon közel volt hozzá; harmadszor meg már nem is üthetett, mert a lány gyorsan elugrott tőle, bár messzire nem szaladhatott csak mintegy három lépésre, de ott aztán letérdelt, és a rémülettől falfehér arccal, reszketve kérdezte, hogy ugyan mivel is bántotta meg az ő szeretett férjét?!

—Bocsásd meg kérlek, amiért kíváncsiskodni mertem! - kérlelte.

—Hát nálatok szabad az, hogy elhajoljatok, ha a férjetek meg akar verni benneteket? - álmélkodott Zénó.

—Nincs szó róla sehol sem, hogy ez szabad volna vagy tilos volna, soha senki nem szedte még pontokba a nők jogait! - válaszolta Bindzse, bár félve, mert hátha őt is meg akarja majd verni ez a szörnyű földi!

—És gyakori hogy elfuttok a felbőszült férj elől?

—Persze hogy megpróbálunk elmenekülni a haragja elől, csak többnyire nem sikerül! Még szép hogy megtesszük, mi csak engedelmesek vagyunk de nem hülyék – jól tudjuk, hogy a legtöbbször csak egyetlenegyszer történhet meg, hogy egy nő nem tud elmenekülni a haragvó férje elől, második alkalomra ugyanis nincs módja, mert ha a férj megharagszik, s még sikerül is elkapni a feleségét, akkor simán agyonveri! Nálunk nagyon ritka hogy egy feleséget csak megverjenek, mert ha a férfi belekezd, akkor agyon is veri! Persze, nem is gyakori a feleség verése, de ha mégis... érted ugye... a mi férfaink indulatosak... Szóval mi

igyekszünk nem kivívni a férjeink haragját, de ha mégis megtörténik ez, akkor elmenekülünk ha tudunk, mert reméljük hogy néhány óra múlva lecsillapodik a férfi haragja. Ez többnyire így is van, mert rájön hogy mi nagy érték vagyunk a számára... de ehhez el kell tudnunk menekülni...

—Aha. Jól sejtettem hát! - vigyorgott elégedetten Zénó. —Biztos voltam benne, hogy olyan körülmények közt ahogyan éltek, a nők sokkal de sokkal fürgébbek mint a férfiak! Nem olyan erősek, de sokkal fürgébbek! - azzal levette a sisakot hogy a lányok jól lássák az arcát, és így szólt a még mindig remegő Fifihez:

—Nyugodj meg, semmi baj, egyáltalán nem haragszom rád, és eszem ágában sincs téged sem agyonverni, sem megverni!

—De hát azt mondtad!

—Persze. De hazudtam! Hiszen ezért hozott ide Csalebucsám, hogy hazudjak! S most muszáj volt hazudnom, mert le akartam tesztelni éles helyzetben a reflexeidet! És igazán elégedett vagyok azzal amit tapasztaltam, mert minden pontosan úgy történt, ahogyan sejtettem! Mérhetetlenül meg lettem volna lepve, ha sikerül megütnöm téged, holott igazán olyan gyorsan ütöttem, ahogyan csak képes voltam rá! - azzal lehajolt és megsimogatta Fifi arcát.

—Van ennek a próbának jelentősége a győzelmünket illetően? - kérdezte gyakorlatiasan Csalebucsám.

—Naná! - mosolyodott el Zénó. —Bár még mindig sok a kockázat, de már messze nagyobb önbizalommal tekintek a jövőbe, mint ott az ugrancsodban... Na, menjünk arra a tanácskozásra! A nőim is jöjjenek velem!

A kucsáj lányok arca felderült. Ez izgalmas szórakozásnak tűnt. Arckifejezésüket látva Zénó úgy gondolta, a kucsáj nőket nem szokták beengedni fontos tanácskozásra odahaza. Amikor erre rákérdezett, azt a választ kapta, hogy ez valóban így van, egy kucsáj nő élete 99%-át otthona négy fala közt tölti.

A tanácskozás egy hatalmas teremben zajlott, aholis egy kényelmes, párnázott fotelbe kellett Zénónak leülnie, s ez előtt félkörben húsz padsor volt, mindegyik padsorban legalább harminc tündi ült. S e padsor fölött még két másik padsor is volt, amik lépcsőzetesen emelkedtek, azokban is ültek, s így aztán eléggé sokan nézhették Zénót! Zénó „trónja” mellé betoltak gyorsan három kisebb fotelt is, a feleségeinek. Egy negyedik már eredetileg is ott állt, tudniillik Csalebucsámnak.

Amint Zénó belépett, felhangzott a teremben az éljenzés. Ezt kiabálták:

—Kecsír omrun den her án! - ami annyit jelentett a tündik nyelvén, hogy „Dicsőség a felséges császárnak”! Ugyanakkor ez egy olyan mondat volt, aminek kivételesen kucsáj nyelven is értelmes jelentése volt, azon a nyelven ugyanis ezt jelentette: „Hódolat a legyőzhetetlennek”!

Épp emiatt választották e mondatot Zénó köszöntésére vendéglátói, mert ennek mindkét nyelven volt jelentése, s hozzá olyan, ami illett az alkalomhoz.

Aztán hogy az üdvözlő kiáltás hangjai elcsendesedtek, felhangzott a teremben a Birodalmi Induló, a „Csillagok háborúja” című régi földi film zenéjéből, amit jól ismertek a tündik, hiszen rajta volt a lemezen amit a kucsájokhoz érkező földi szonda tartalmazott, s ennek teljes zeneanyaga épen maradt a lezuhant kucsáj űrhajóban. S így Zénó most ennek hangjaira vonulhatott a trónusához hogy ott aztán méltóságteljesen helyet foglalhasson benne. Igazán egy rossz szava sem lehetett: tényleg igyekeztek a tündik minden létező tiszteletet megadni neki, mintegy megelőlegezett bizalomként! Mindazo-

nálta! nem feledkezett bele nagyon az élvezetekbe, s alig hangzottak fel a zene első taktusai, azonnal feleségei arcát kezdte figyelni. Mit szólnak e zenéhez?

Azt látta, hogy határozottan idegesek lettek. Nyugtalanok, feszültek... de ennek mintha nem annyira maga a zene lett volna az oka, hanem az, hogy nem tudták, e zene milyen hatással lesz a férjükre – azaz őrá, Zénóra! Félve pislogtak rá... nem tör-e ki mindjárt vad üvöltözésben, nem támad-e nekik, nem kezd-e dühöngeni, nem kezd-e ámokfutásba?!

—Nyugi, semmi baj, kiválóan érzem magamat! - mosolygott rájuk Zénó, s a hozzá legközelebb álló Biszi orrát játékosan meg is csiklandozta. Majd amikor már be is ült a trónusába, s a feleségei is helyet foglaltak a közelében (meztelenül, de még csak nem is pirultak emiatt), akkor Zénó ezt kérdezte:

—Hogyhogy ilyen jól viseltétek e zenét, hiszen ez teli van olyan hangokkal és ritmusokkal, amik nem igazán megnyugtatóak egy kucsáj számára!

Csalebucsám válaszolt neki:

—Amennyire mostanáig meg tudtuk állapítani, az efféle zenék a kucsáj nőknek sem tetszenek. Ők is feszültek és idegesek lesznek tőle, de messze nem annyira mint a férfiak. Náluk inkább az az e zenék iránti ellenszenvnek az oka, hogy ezekben sok olyan hangzat van, ami nagyon hasonlít a dühöngő kucsáj férfiak üvöltözésére, amiktől a kucsáj nők érthetően félnek! De hát idegbajról azért szó sincs ilyen zenék miatt a kucsáj nők esetében, mert úgy tűnik ellenállóbb az idegrendszerük, ugyanis muszáj volt nagy-nagy önkontrollra szert tenniük a vad férfiak mellett, hiszen egyikük nem tudott uralkodni magán, egyikük hisztizni kezdett, azt a férfiak azonmód megölték! No meg e ritmusok nem hathatnak amiatt sem annyira érzékenyen az idegrendszerükre, mert a nőknek nincs taréja, ami érzékeny lenne e ritmusokra!

—De van ilyen ízé... csáphajuk, vagy hogy nevezzem...

—Van, s az e hangokra úgy reagál, mintha egy dühös kucsáj férfi lenne a nő közelében. Emiatt nem is szívesen hallgat ilyen zenéket a kucsáj nő. De ettől még nem örül meg, mert e nők hozzá vannak szokva ahhoz, hogy dühös kucsáj férfiak közelségét is elviseljék, s megőrizték önuralmukat mellettük.

Ebben a pillanatban egy másik zene harsant fel, a „Magas szőke férfi felemás cipőben” film zenéje. Zénó ezt ismerte is, egyik kedvence volt, mert rajongott a régi filmekért. De legalább három éve volt hogy utoljára hallotta. Most nagy élvezetet szerzett neki a találkozás egyik kedvenc zenéjével, elmosolyodott, hátradőlt a trónusán, és a karfán ujjaival verte ki az ütemet hozzá.

Amikor befejeződött a zene, így szólt Csalebucsámhoz:

—Ez igazán kedves fogadtatás volt, bár mint zenebolond azt mondhatom, hogy e zene azért mégiscsak úgy az igazi, ha fülhallgatóval hallgathatom, sztereóban!

Erre aztán Csalebucsám elnevette magát, s a kezében tartott mikrofonba szólva így fordult a „közönség” felé, azaz a Birsoz bolygó Zénót figyelő tündéi felé:

—Hölgyeim és uraim, amint láthatjátok, sikeresen elhoztam közénk egy földi embert, az itt látható Zénó nevű férfit! S meggyőződhetetek róla, hogy a kucsájok félelme a földiektől szerényen szólva is nem alaptalan! Az előbb két olyan zenét hallgattatok, amik közül már az elsőt is nehezen viseli el egy kucsáj férfi, a másodiktól meg végképp dührohamot kap. Zénó barátunk pedig nemhogy dührohamot kapott volna, de kifejezetten élvezte! Azaz van valami a földiek idegrendszerében, ami legalább egy téren okvetlenül előnyt jelent számukra a kucsájokkal szemben: bizonyos hangzatokra, ritmusokra nézve ellenállóbbak! Ha pedig

egyvalamiben előnyben vannak, lehet hogy másban is... mindenesetre Zénót már tájékoztattam problémánkról, és hajlandónak mutatkozott meghozni értünk azt az áldozatot, hogy királyunk, császárunk lesz! Sőt, mintha kezdene valamiféle elképzelése is kialakulni arról, mi a teendője!

Erre felállt Zénó, s így fordult Csalebucsámhoz:

—Egészen határozott elképzelésem van legalábbis a közeljövő teendőivel kapcsolatban.

—Megtudhatom mi az, felség? - kérdezte Csalebucsám udvariasan.

—Eszemben sincs eltitkolni. Nagyon sürgősen pisilnem kell... úgyhogy ha volnál olyan kedves megismertetni azzal, miként is megy itt nálatok az efféle dolog, meg remélem arról sem feledkeztél el, hogy szerves anyagból állok, azaz nem tudom feltölteni magamat a konnektorból, tehát majd ennem is kell valamit, remélhetőleg hát tudtok földi ételeket készíteni, vagy valami hasonlót...

A nagy teremben kitört a nevetés. Mindenki nevetett, nemcsak a tündik, de még Zénó feleségei is... igazán mulatságos ez a földi ember, talán nem is olyan félelmetes...

A tanácskozás bő fél óra múlva folytatódott. Eddigre már megismertette Csalebucsám Zénót lakosztálya fontosabb berendezési tárgyainak használatával, beleértve a mellékhelyiséget is.

—Igazad van felség, nagyon hübelebalázs módon kezdtünk neki e tanácskozásnak! - sóhajtotta.

Aztán Zénó végre étkezhetett is, ami nem ütközött semmi problémába, mert még néhány tündi élelmiszer is fogyasztható volt a számára, a kucsáj étkeknek meg mindegyike, bár nem mindegyik ízlett neki. De ehetőek voltak, s volt bőven belőlük, mert ezek gyártását már régebb óta megszervezték a tündik, a foglyaik számára.

Mikor aztán a tanácskozás folytatódott, Zénó így szólt:

—Ez az aranyos kis Csalebucsám jól mondta nektek tiszteletre méltó mindenkik, vállalom a császárságot, de csak amiatt, mert annyit beszélt hogy már félttem hogy lyukat beszél a hasamba, mert egyre csak kapacitált hogy muszáj ez nekem mert másképp kampec a Földnek is meg a ti sárgolyótoknak is! De szeretném leszögezni most a legelején, hogy bár minden tőlem telhetőt megteszek a siker érdekében, de ti akarjátok hogy ezt csináljam, és semmi felelősséget nem vállalok semmiért, azaz ha netán nem jönne össze a dolog és meghalnátok, hát nehogy utólag szemrehányást tegyetek nekem!

Erre megint felcsattant a nevetés a teremben.

—Gondolom mindenki arra kíváncsi, van-e valami konkrét tervem! Igaz? - nézett körül a teremben Zénó szinte szigorúan, s erre lassanként abbamaradt a nevetés.

—Persze hogy arra kíváncsi mindenki! - biztatta őt Csalebucsám.

—És tényleg a császárokok vagyok? Mindent megtesztek nekem, kivétel nélkül?

—Természetesen!

—Mindenki?

—Hogyne, ez magától értetődik!

—Te is, Csalebucsám?

—Nyilvánvaló! - válaszolta a kis tündi, bár arca kezdett aggodalmas kifejezést ölteni.

—Na most mindjárt elválík, komolyan gondolod-e. Azonnal vetközz pucérra!

—Izé... itt mindenki előtt?! - sápadt el a leány.

—Hallottad!

—De, szóval... ez nekünk épp olyan, mint a földi lányoknak, és szóval rengetegen látják...

—Ez parancs. - mondta nyugodtan Zénó, azzal előrehajolt, s ujjával rámutatott az egyik első sorban ülő szép tündi lányra, s hozzátette:

—Meg te is vetközz pucérra azonnal! És te is ott ni! - mutatott egy harmadikra. — Na mi lesz, gyerünk, gyorsan, halljátok! Különben már vihetek is vissza a Földre!

Csalebucsám remegő kezekkel nyúlt a ruhájához és levette. Nem volt könnyű megalkudnia a szeméremérzetével, de ő legalább már egyszer levetkőzött Zénó előtt az ugrancsban, neki csak az volt most a szokatlan, hogy sok-sok fajtársa is látja. De a másik két lány! Az egyikük még el is sírt a magát, de Zénó nem könyörült rajta. S a leány nem mert nem levetkőzni, mert ha erre Zénó tényleg hazarepül, mindenki reá lesz ideges, mérges...

—Nagyszerű! - szólt Zénó az engedelmességet látva. —Hát akkor most közlöm veletek a rossz hírt: nemcsak le kellett vetkőznötök, de úgy kell tekintenetek magatokat, hogy ti is a feleségeim vagytok! És ténylegesen fogok is hálalni mindegyitekkel, akár tetszik nektek ez, akár nem! Most felöltözhettek, de jó ha szoktatjátok magatokat a gondolathoz!

—Na de - folytatta - azt ne higgye valaki, hogy ennek az én zsarnokságom és perverz kéjvágyam az oka. Szó sincs róla. Ennek az az oka, hogy be kell bizonyítsuk ugye a kucsájok előtt, hogy én a földi tényleg a ti uratok és zsarnokotok vagytok! Ennek érdekében egyeseknek áldozatot kell hozni, s azok ti lesztek. S még gondolom mindig kellemesebb pár lefekvés velem, mint az, ha néhányótokat kivégzem! Holott okvetlenül kell bizonyítékot szolgáltatni a kucsájoknak, s erre vannak is terveim. Erőt kell mutatnunk, magabiztosságot is, s ennek legegyszerűbb módja az, ha nem várjuk meg míg ők jönnek ide a bolygótokhoz disznólkodni, mert annak kellemetlen következményei lennének. Képzeljétek csak el: iderepülnek mittudoménhány úrhajóval, elkezdenek lövöldözni rátok, s akkor hiába vagyok itt én veletek, azonnal gyanús lesz hogy csak fenyegetőzik ez a vad földi, és nem azzal válaszol mindjárt, hogy ripityára lövi a kucsáj úrflottát! Mert induljunk ki abból, hogy azért a kucsájok sem hülyék! Szóval, ha azt akarjátok hogy ráijesszünk a kucsájokra, annak kizárólag az az egyetlen módja áll nyitva előttetek, hogy mi megyünk el őhözájuk, mielőbb, mert az magabiztosságot sugall és mutat! Elmegyünk oda mi, azaz természetesen én, a kucsáj feleségeim is, de kell hogy belőletek tündikből is vigyek magammal párat, akik természetesen a rabszolgáim, akikkel azt csinálom amit akarok, no és egy nagyúr ha férfi, ugyan kit visz magával, hát persze hogy nőket akikkel hálhat is! És egészen biztosak lehettek benne, a kucsájok figyelnek majd minket, azaz muszáj hogy háljak is veletek, mert ha nem, az is azonnal gyanús lesz! Azaz szó sem lehet róla hogy előttem szemérmeskedjétek, de a kucsájok előtt sem! Sőt, ennyi tündi nő nem is lesz nekem elég, még legalább tízre igényt tartok, úgy illendő az egy császárhoz! Azaz kereshetitek az önkénteseket! De mind olyan legyen, aki nagyon okos, jól ért mindenféléhez, de legfőképpen igencsak csinos!

—Leszek szívesen a szeretőd - válaszolta neki kipirult arccal Csalebucsám - mert ha győzől, akkor nekem hatalmas dicsőség lesz hogy a te feleséged vagyok, ha meg nem győzől, akkor teljesen mindegy úgyis minden! De milyen ürüggyel

megyünk oda?

—Nagyon egyszerű. A Föld elfoglalta a bolygókat, és töletek hallott róla, hogy a kucsájok errefelé tanyáznak, és erre a Föld császára kiküldött engem, a ti bolygók helytartóját a kucsájokhoz inspekciósként, hogy szemrevételezzem a kucsájok társadalmát, érdemes-e a figyelemre annyira hogy meghódítsuk őket is, vagy túlságosan jelentéktelen, csak afféle úrbeli szemétdomb, ami nem méltó rá, hogy erőt pocsékoljunk arrafelé! És én természetesen a rangomhoz méltó kísérettel kell utazzam oda... ami nem képzelhető el úgy, hogy a meghódított nép tagjai közül ne vigyek magammal néhány csinosabbat!

—Merész terv... - tűnődött el Csalebucsám. —De ez még mindig nem elég ahhoz, hogy rájuk ijesszünk! Ha odaértünk, akkor is fel kell mutatnunk valami erőt...

—Fogunk. - nyugtatta meg őt Zénó. —Először is, tudomásotokra kell hozzam, hogy én egymagam nem leszek elég. Azaz, nem elég csak engem mutogatni ott mint földi embert. Mert hát gondolatok csak bele, lehetetlen hogy ha mi emberek meghódítunk benneteket, akkor csak egyetlen földi üljön a nyakatokra! Kellenek más emberek is a követségbe. Tehát Csalebucsám kedves, küldj ki valakit, és hozd el ide a barátaimat, akik remélhetőleg örvendenek majd maguk is a nagy lehetőségnek, mert a hülye főnök őket is kirúgta a filmszakmából... kell tehát nekem Vadóc Jani kaszkadőr, Cirmos Cica aki szintén kaszkadőr csak nő... igen, ez az igazi neve, hiába nevettek... Dezsőfi Dénes látványtervező, kell a vén Kata néni aki a világ legjobb sminkese, s még egy egész csomó mindenki kell - ha vége ennek a tanácskozásnak, majd adok neked egy listát róluk! Továbbá nemcsak egykori filmes ismerőseim kellenek, de még más neveket is felsorolok majd a listára, akiket vagy ismeretek innen-onnan vagy nem, de inkább nem mert csak hallottam róluk, mindenesetre szükségem van rájuk... őket kénytelenek lesztek elrabolni. Nem kell cifrázni, elég egy altatóinjekciót lőni a fenekükbe, aztán itt térjenek magukhoz, majd én felhomályosítom őket a tényállásról. Ők majdnem mind olyanok, akik így vagy úgy, de Csalebucsám szavaival élve a „hazugság-iparban” dolgoznak.

—Bár még nem látom mire mindez, de megoldható. - válaszolta Csalebucsám.

—Nagyszerű. A lényeg az, hogy egy válogatott csapatot kell odaküldeni, akik ott botrányt kell hogy csináljanak, meg kell ijesszék a kucsájokat... de ehhez tudniuk is kell valamit! No és nekem az jutott az eszembe, hogy nem csak úgy általában a Földdel kell megijeszteni őket, de azzal is, hogy még az esetben sem járnának jól, ha sikerülne elfoglalniuk a Földet.

—Hogyhogy?! - nyílt tágra Csalebucsám szeme a csodálkozástól.

—Értésükre kell adni, hogy ha a Földdel való háborújuk csak egy kicsit is elhúzódik, akkor függetlenül attól hogy a végén győznek-e, ez a kucsáj társadalom tönkremenetelét eredményezi, legalábbis a férfiak mostani kényelmes, nők feletti despotizmusának vége lesz!

—Ugyan miért?

—Mert meg lesznek fertőzve a nők az emancipáció, sőt a feminizmus eszméjével, s ráadásul még a módszert is megmutatjuk nekik, miként győzhetnek adott esetben a férfiak fölött! - vigyorodott el gonoszul Zénó.

—Hogy ezek a nők, akik genetikailag vannak kondicionálva az engedelmisségre, ezek legyőzhetnék a náluk sokkal erősebb férfiakat?! - ámult Csalebucsám. —Hiszen nem is akarják!

—A dolog persze nem lesz egyszerű, de sokkal könnyebb mint képzeled. És azt

aztán ne mondd, hogy *nem akarják!* - azzal odafordult kucsáj feleségeihez.

—Feleljetek nekem: előfordul-e nálatok, hogy egy-egy nőt kivégeznek, mert lázadozik a sorsa ellen?

—Hogyne, minden évben akad néhány akit nyilvánosan halálrakínoznak, mert veszélyes bűnözők!

—Mit követnek el?

—Akadnak elmebajosak akik megölik a férjüket, vagy tiltakoznak mert csúnya férfihoz akarják hozzáadni őket...

—Biztos hogy elmebajos az, aki megöli a férjét?

—Hát... - bizonytalanodott el a neki válaszoló Fifi – a csuda tudja, láttam néhány ilyen kivégzést a tévében, és a nő azt mondta hogy állandóan verte őt a férje, és valóban nagyon össze volt verve de ez nehezen hihető, mert ha egy nőt egy férfi verni kezd, akkor általában agyon is veri...

—Általában, de ha néha mégsem?

—Akkor is, az ilyen nő nem normális!

—Szóval – fordult Zénó Csalebucsám felé – a lázadó nő ritka, de akad azért. S úgy vélem a legtöbben csak amiatt nem tiltakoznak, mert semmi esélyt nem látnak a sikerre. Na de én adok nekik esélyt!

—Mifélt?

—Kedves tündi feleségem, én most nem válaszolok neked, hanem berekesztem a tanácskozást, ellenben hozasd ide azokat, akiket felírok neked egy listára, és okvetlenül szerezd meg nekem a „Csillagok Háborúja” filmet, s elvárom hogy a Birsoz bolygó minden lakója legalább egyszer megnézze, természetesen a feleségeim is! Ez kell ugyanis ahhoz, hogy megértsétek a tervem lényegét!

* * *

Nem telt el egyetlen hét sem, és megkezdődhetett egy újabb tanácskozás, mert Csalebucsám mindenkit „beszerzett” a Földről, akit Zénó kívánt. Köztük volt a „Csillagok Háborúja Baráti Kör” elnöke is, az alig húsz esztendőes Noémi, akinek a neve nagyon tetszett a kucsáj lányoknak, mert kucsáj nyelven e szó azt jelentette: „kedveském”.

Ez az egy hét a kucsáj nőknek különben is nagyon emlékezetes volt. Zénó ugyanis komolyan vette hogy a férje e nagyon csinos nőknek, és hált mindegyikkel nem is egyszer, no és e három nőből csak Fifi volt még szűz, a másik kettőnek volt már férje korábban, akik az úrhajó lezuhanásakor meghaltak. Ezokból e két nő nagyon pontosan tudta, mit jelent egy kucsáj nőnek a szeretkezés kucsáj férfival: nagyjából annyit, mint az állatoknál! A férfi ha vágyat érez, ráugrik a nőre, és nagyjából mindegy hogy miként akarja, milyen pozícióban, benyomja, lők néhányat és vége is az egésznek! Hiszen a férfiak indulatosak, türelmetlenek... nos, Zénó esetében ez egyáltalán nem így volt! Néha a lényeg előtt órákig kényeztette őket simogatással, csókolgatással, és a kucsáj nőknek valami eddig elképzelhetetlen csoda volt, hogy nem nekik kell egy férfi hangulatára figyelniük, de az ügyel rá, hogy nekik a nőknek jó legyen! Bár a kucsájok közt elő sem szokott fordulni soha a szerelem, de ami Bindzsét és Biszit illeti, amit érezni kezdtek Zénó iránt, az legalábbis megközelítette a szerelem érzését. És elmondták, életük legszerencsésebb eseménye volt hogy Zénóhoz kerültek, és soha-soha másnak a feleségei nem akarnak lenni!

Persze, nemcsak ők tartották szerencsésnek magukat, de Zénó is. Igencsak szép volt e három nő, de annyira, hogy amikor barátai is megérkeztek Csalebucsám jóvoltából a Birsoz bolygóra, akkor mindegyik férfi irigyen pislogott a feleségeire, holott ekkorra már fel voltak öltözve e nők. Cirmos Cica meg a többi nő pedig amiatt sóhajtozott irigyen, mert hát miért is nem ilyen szép a testük, mint ezeknek a kucsáj lányoknak...

Összeült aztán az újabb tanácskozás, de ez már nem olyan ünnepélyes keretek közt mint az első. Itt volt mindhárom kucsáj lány, Csalebucsám is, tizenkét tündi lány akik mind nagyon szépek voltak, és önként ajánlkoztak hogy Zénó feleségei lesznek, s elkísérik a nagy expedícióra az ellenséghez, itt volt minden földi ember, s még néhány jeles tudós is, csupa olyan szakma legavatottabb tudora, amely szakmákat Zénó sorolt fel Csalebucsámnak: jelen volt például Tulujarmoszú, a Birsoz bolygó legnagyobb fizikusa; Szorobaléna, aki metallurgus volt, azaz a fémtan szakértője; Mangala, a nanotechnológia és általában a miniatürizálás professzora; s még sokan mások.

—Láttátok a filmet? - kérdezte köszöntés helyett Zénó, a Csillagok Háborújára célozva.

—Természetesen, parancsodhoz híven népem minden tagja kivétel nélkül végignézte, még a hatesztendősek is, akik pedig nem sokat érthettek belőle! - válaszolta Csalebucsám.

—No és hogy tetszett?

—Hát, volt akinek tetszett, de a legtöbbünknek az a véleménye, hogy bődületes marhaságok gyűjteménye, már ne is haragudj! Annyiból tanulságos, hogy látjuk, a földiek cseppet sem szelidebbek mint a kucsájok, mert ti is szeretitek vadul gyilkolni egymást, s ennek a látványa benneteket szórakoztat, hiszen ilyen filmeket készítetek! Sőt még rosszabbak vagytok mint a kucsájok, mert nálatok e film szerint egészen természetes dolog, hogy a nők is harcolnak adott esetben.

—És te magad mit szölsz ehhez?

—Nekem személyesen is ez a véleményem. - válaszolta nyugodtan Csalebucsám.

—De remélem azért alaposan odafigyeltél.

—Hogyne, szinte kívülről tudom az egészet.

—És mit tartasz marhaságnak benne?

—Például a hipertéri közlekedés szakszerűtlenül van ábrázolva...

—Ezt nem csodálhatod. Évezredekkel azelőtt találták ki e filmet, hogysem lett volna hipertéri közlekedése az őseinknek. Mi az ami még marhaság?

—Hát a legnagyobb talán az, ami a film központi kelléke: az „Erő” nevű misztikus energiamező, meg a lézerkard! Na az az utóbbi aztán hihetetlenül nagy ostobaság. Két dolog van csak ami hasonlóan néz ki, mint a lézerkard sugara: maga a lézersugár, illetve a plazmasugár. De egyik sem olyan, hogy át ne menne egy hasonló, keresztben levő sugáron, azaz nem lehet kardozni vele! Ha plazmasugárról van szó, akkor nem olyan erős, hogy pillanatok alatt elvágjon valami vastag fémakármit, különben is, akkor a fénykard nem lehetne olyan pici, mert kéne hely a gáznak, amit ionizálva kibocsát! Ha meg lézersugarat lő ki, akkor az nem ér véget hirtelen egy nagyjából egyméteres út után, hanem repül tovább!

—Szóval a véleményed az, hogy a fénykard a létező legnagyobb ostobaságok egyike, és lehetetlen megcsinálni.

—Tömören valóban így lehetne összefoglalni a véleményemet. - nyilatkozta komolyan Csalebucsám.

—Akkor örömmel közölhetem, hogy amiatt hívtam meg ide ennyi sok tudóst, mert épp az a dolguk, hogy kitalálják, miként valósítható meg a fénykard! - közölte velük mosolyogva Zénó.

Erre nem is lehetett más a reakció, mint általános felhőrdülés, és a tündik egymás szavába vágva bizonykodtak, hogy ez miért lehetetlen. De még a földiek közül is sokan méltatlankodni kezdtek. Még maga Noémi is, a Csillagok Háborúja Baráti Kör elnöke.

—Nem szeretnél talán egy fénykardot? - kérdezte tőle Zénó.

—Hogy az istenbe ne, fél életemet odaadnám egy olyanért, de hát ez lehetetlen!

—Lefekszel velem, ha kapsz egy olyat?

—Ez annyira lehetetlen, hogy nyugodtan megígérhetem!

—Jó. Akkor én most mindjárt elmondom az egésznek az alapelvét, s remélem ennek alapján ezek az okos kis tündibündik már képesek a részletkérdéseket megoldani! - szölt Zénó, s erre aztán mindenki elhallgatott.

—Komolyan beszélsz?! - hitetlenkedett Csalebucsám.

—Ítéld meg magad. Arról van szó, hogy mint mondtad, az valóban lehetetlen, hogy a lézersugár csak úgy semmivé váljon egy vagy akár néhány méter után. Na de benneteket gúzsba kötnék a megszokott gondolkodási sztereotípiák, kedveskéim! Miért hiszitek azt, hogy az a sugár a markolatból jön ki, és előrehalad?! Mert képzeljétek csak el, hogy amikor bekapcsoljátok a fénykardot, akkor a markolatból egy nagyon vékony rúdféleség nyúlik ki, teleszkópszerűen. Ennek végén van egy lapos gombféleség, ami azonban nagyon apró. Kör alakú tehát. Az energia e rúd belsejében, azaz középen elmegy a markolatból e gombig, s ott lézersugárrá alakulva kisugárzódik, vissza a markolat felé, körbe e gomb minden pontjáról kiindulva, s emiatt nem is látja senki e rudat, csak a fénysugarat! A tetején a gombot se láthatják, mert akörül is majd vibrál az ionizált levegő a melegtől! S persze mindenki azt hiszi, hogy a sugár a markolatból jön ki s a végén szétfoszlik, holott az iránya épp ellentétes! Természetesen a markolat anyagának nagyon ellenállónak kell lenni, hiszen az fogja fel e roppant energiát. Nyilván nem melegedhet nagyon át, ezokból a fel nem használt energiát vissza kell alakítania valami tárolható formába, de ez annyiból jó, hogy így a bekapcsolt fénykard alig fogyaszt energiát, ha épp nem vágunk szét vele valamit. Mert ha ezzel odacsapunk, a lézersugár késként vágja el az anyagot! A rúd ami kibújik, még kibújás közben sem lepleződhet le, ha már aközben is jön ki a hegyből a sugár a markolat felé.

—Ez kiváló ötlet, de a filmben szúrnak is vele. - ellenkezett Noémi.

—No és?! Teljes joggal tételezzük fel, hogy a sugarat kibocsátó rúd vége annyira forró, hogy simán át lehet vele lyukasztani egy emberi testet! Sőt, ahhoz nem is kell forrónak sem lennie, csak eléggé hegyesnek, a középkori török sem voltak lézerkardok, aztán mégis hány embert megöltek velük... továbbá, ha nem éppen pontosan merőlegesen szúródik az anyagba a kard, akkor pár milliméterrel előbb éri el a sugár az anyagot mint a rúd amiből a sugár kijön, eképp ha elég erős a lézernyaláb, akár egy vastömbbe is beleszúrható!

—És azt hogyan oldod meg, hogy két ilyen kard ketté ne vágja egymást? - kérdezte Csalebucsám.

—Ez a kérdés magától megoldódik, ha elgondolkodunk azon, mi az az *egyetlen* anyag, ami nem párolog el még hosszantartó lézeres lövöldözéstől sem! - mosolygott Zénó. —Ugyanis ebből kell készülnön a markolat. De a teleszkóprúd is,

mert nyilván hihetetlenül átmelegszik. Ez pedig olyan anyag, ami nincs a mi közönséges világunkban: ez ugyanis a neutronanyag, az, ami a neutroncsillagok fő tömegét alkotja!

Ez természetesen rendkívül nehéz. Egyetlen köbcenti belőle annyit nyom, hogy nem is érdemes számokkal leírni, úgysem képes senki felfogni az értéket. No de ide nem is kell köbcentis mennyiség! Elég, ha valami teljesen közönséges anyagból készítjük el a markolatot és a rudat, aztán a felszínt ahol kell, bevonjuk egy mindössze néhány atomnyi vastagságú, finom tisztaneutron-réteggel! No és ezt aztán nyugodtan lehet lődözni lézerrel, oda se bagózik majd rá, mert a lézersugár végsősoron fotonokból áll, de ha elektron, az sem számít, mert mindegyik jóval kisebb mint a neutron, a neutronok közti összetartóerő úgy tudom olyan erős, hogy... de erről már hadd ne én beszéljek, hiszen vannak itt akik szakemberek! Mit szól ehhez a fizikusunk? - nézett Tulujarmosúrára.

—Elismerésem a földieknek! - hajtott fejet előtte a vén tündi. —Szerintem teljes mértékben a megvalósíthatóság határain belül van, amit hallottunk, egyedül az a nehéz, hogy miként szerzünk anyagot egy neutroncsillag felszínéről... azt hiszem ezt csak úgy oldhatjuk meg, hogy belelövünk valami kisbolygót, s reméljük hogy ennek hatására a felszínéről némi neutrontörmelék az űrbe repül, aztán ezt megpróbáljuk „összekotorni”... Igen, hát így már hogy hallottuk az ötletet egészen más a helyzet, ez valóban megvalósítható... ilyen fénykardot rég készíthettünk volna... de nem csodálom mégsem, hogy nem nekünk jutott az eszünkbe. Mi békés nép vagyunk, a mi eszünk nem a háborún jár állandóan, mint a földieknek... mindenesetre most már nem kételkedem a sikerben! Félelmetes a fantáziátok nektek embereknek, most már én is azt hiszem, hogy a kucsájok teljes joggal rettegnek!

—Az én férjem lángész! - szólt Fifi, és megpuszilta Zénót.

—Most jön azonban a lényeg! - somolygott Zénó. —Amíg el nem készülnek a fénykardok, nem megyünk sehová... szóval gyorsan dolgozzanak a tündi tudósok! És persze a tömeggyártást is szervezzék meg... Addig is azonban kell készíteni műanyag fénykard-utánpótlásokat, s ezekkel meg kell tanuljanak küzdeni azok, akik itt vannak mind egy szálig – de legisleginkább a három kucsáj feleségem, azaz Fifi, Bindzse és Biszi! Ráadásul ami őket illeti, elsőrendű követelmény, hogy ne csak küzdeni tudjanak, de úgy gyakoroljanak, hogy közben borzasztó hangerővel szóljanak a számukra és a kucsáj férfiak számára legiszonyatosabb földi zenék! Hozzá kell szokniuk ezekhez a zenékhez, hozzá kell szokjanak hogy ilyesmi hallatán nem rémüldöznek, nem idegeskednek, nem erre figyelnek hanem a küzdelemre! Ha ez sikerül nekik, akkor valóságos, élő kucsáj férfiakat is könnyen legyőzhetnek, mert az hiába üvölt és bömböl a taréjával, semmiség az a földi zenékhez képest, azaz ez cseppet sem fogja már idegesíteni a nőimet! Azaz, hogy egyszerűen mondjam, kiváló jedi lovagokká kell hogy váljanak, mert az igaz hogy nincs bennük az „Erő”, de nem is kívánom hogy a tekintetükkel emeljenek ki valami űrsiklót a mocsárból! Harcolni viszont lehet minden misztikum nélkül is, ehhez majd a kaszkadöreimtől sok-sok jó trükköt tanulnak, különösen Cirmos Cicától, aki nagy taekwon-do bajnok, de a kendóban is mesterfokozata van! No és épp ezek a trükkök kiválóan fognak menni nekik, mert ezek a kucsáj nők amint tapasztaltam, bámulatos reflexekkel rendelkeznek! És eszméletlenül fürgék! Azt hiszem már néhány hét múlva eljutnak majd odáig, hogy akármikor a falhoz kenik az én Cicusomat...

—Na azt szeretném én látni egy kezdőtől! - dünnyögte a kendóbajnok.

—Meg fogod látni. Egészen biztos. És NAGYON jónak kell lenniük, sosem szabad téveszteniük, mert amikor már igazi fénykard lesz a kezükben, nem szabad hogy a saját karjukat vagy lábukat nyiszálják le! No és kíváncsi vagyok én arra, hogy ha egy kucsáj nőnek fénykard van a kezében, akkor mit tud tenni ellene a legmegvadultabb kucsáj férfi is!

—Lelővi egy lézerpisztollyal. - vont vállat Szorobaléna.

—De nem ám! - vigyorgott Zénó. —Legfeljebb hátulról löhetné le, orvul, de épp itt lesz jelentősége annak, hogy az „Erő” bizonyos értelemben tényleg a leánykáimmal lesz! Ne feledd el, hogy vannak ezek a hangulatérzékelő receptoraik! Ahogy beszélgettem velük, kiderítettem – no nem mintha titkolni akarták volna – hogy ezek olyan érzékenyek, hogy hallják, ha tőlük tíz lépésre állok, és egy kicsit megmozgatom az ujjamat! Sőt, behunyt szemmel azt is megmondják ilyenkor, melyik ujjamat mozdítom és merrefelé, azaz ezek szinte szonárok mint a denevéreknél! Azaz, tulajdonképpen még hátulról is nehéz őket váratlanul becélozni egy pisztollyal, mert a „fülükkel” szinte „látják” a mozgást maguk mögött! És ekkor elhajolnak a lövés elől, vagy ahogy az a filmben van, a lövés útjába teszi a fénykard sugarát, s a lövés lepattan szépen a neutronborítású szárról!

—Ezek a nők teljesen alkalmatlanok a harcra. - legyintett Csalebucsám. —Lehet hogy a képességeik amúgy megvolnának, de az első pillanatban be fognak rezelni, amint egy felbőszült férfi jön ellenük! Leblokkolnak majd, lemerevednek, hiszen ösztönösen engedelmeskedni akarnak majd...

—Engedelmeskedni, de nem akárkinek, hanem a férjünknek! - szólalt meg Fifi.

—Különben is, az engedelmisség nem azonos azzal, hogy hagyjuk magunkat felkoncolni! - mondta Bindzse is.

—És minden bizonnyal megijedünk majd valóban, de sokat segít majd tényleg, ha előtte mindig a földiek zenéjére gyakorolunk! A mi férjünk igazi zseni hogy ezt kitalálta, és én nagyon szeretem! - ölelte át Zénót Biszi, és teljesen szemérmetlenül a férfi derekához dörgölte az ágyékát. Ehhez fel kellett állnia, de azután le sem ült, csak állva maradt Zénó mögött, és cirógatni kezdte a férfi tarkóját.

—El sem akarom hinni amit hallok – hüledezett Csalebucsám – képesek lennétek harcolni épp ti?! Kedvetek van az ilyesmihez szelíd nő létekre?!

—Egyetlen szóval sem mondtam, hogy van hozzá kedvem – adta meg a választ Fifi – a harchoz a legkevésbé sincs, de ahhoz annál inkább, hogy ha *netán* kellemetlen helyzetbe keveredem, meg tudjam védeni magamat! Nem akarok ilyen helyzetbe keveredni, de hát nehéz egy nő élete minálunk, s jó ám, ha olyankor nem kiszolgáltatott!

—No és most jön tervem koronája! - szólt ünnepélyesen Zénó, s a szavai jelentőségét fokozandó, fel is állt. —Lesz tehát fénykardunk, és be is mutatjuk a használatát! Bemutatjuk hogy működik! Ilyesmije nincs a kucsájoknak. És ez bizony veszedelmes fegyver, mert kis helyen elrejtethető... végső esetben ha egy nő nagyon elszánt, akár a hüvelyébe is elrejtetheti, aztán azt hiszik nincs fegyver nála, de egy óvatlan pillanatban kihúzza onnan... de elkalandoztam. Tehát bemutatjuk hogy nekünk van ilyen, sőt már a kucsáj feleségeinket is megtanítottuk ennek használatára... és egy alkalmas időpontban levetítjük a kucsájoknak a Csillagok Háborúja filmet! Nem is kell az összes rész, elég az egyik a sorozatból. És azt mondjuk nekik, hogy ez valóságos történet! Természetesen nem úgy, hogy

mindent épp akkor vettek filmre amikor történt, hanem úgy, hogy az megtörtént régen, aztán filmet készítettek a Föld birodalmának dicsőséges hőskoráról! Nekünk ténylegesen vannak ilyen fegyvereink, például Halálcsillagunk, meg csillagrombolóink, meg minden ami ott van, sőt, ennél sokkal jobb mindenfelénk is vannak, mert e filmen a kábé ezer évvel ezelőtti technikát láthatják, azaz ezek már elavult, ósdi harci eszközök nálunk! Persze az elejéről ki kell vágni azt, hogy „Réges-régen, egy messzi galaxisban”... A „Réges-régen” maradhat, csak a „messzi galaxisban” nem. Bár tulajdonképpen az is maradhat esetleg, mondhatjuk hogy ez ott történt, s a Földet csak később népesítették be az ott született emberek... ez részletkérdés. És el fogják hinni ezt, mert e szavak igazságára bizonyosság a fénykardunk!

—És az „Erőt” is elhiszik majd? - kérdezte Csalebucsám.

—Persze. Az akkora baromság, hogy nem tételezik fel, hogy ekkorát hazudjunk. Persze azt mondjuk hogy mi nem vagyunk urai az Erőnek, mert a kucsájok túl jelentéktelen népség ahhoz, hogy jedi lovagot küldjünk közéjük inspekciósna. De e három lány aki a feleségem, már tanultatja ezt a dolgot, bár még igen kezdők, de már így is sok furfangra képesek... s ezt be is bizonyítják, mert ugye még hátbatámadni sem lehet őket... s az senkinek nem jut majd az eszébe, hogy ennek egészen közönséges magyarázata van, a hangulatérzékelő receptoraik!

Amíg ott leszünk, esetleg adunk is ajándékba egy-két fénykardot. Persze kizárólag nőknek, s olyanoknak, akik mintha haragudnának a férjükre... Ennek remélhetőleg következményei is lesznek... mi természetesen minden kucsáj nőt befogadunk magunk közé, azaz védelmet nyújtunk nekik, ha igénylik... Azt hiszem a jelenlétünk hamar nagyon kényelmetlen lesz a kucsájoknak, s mindent megígérnek, csak menjünk már a fenébe mielőbb... akkor majd kötünk velük valami számunkra kedvező szerződést, és kész! Természetesen ez csak időnyereség, azaz ezalatt a tündi tudósok igenis fel kell hogy építsék ha nem is az igazi Halálcsillagot, de legalábbis egy a kucsájokéval összemérhető erősségű űrflottát, és ne aggódjanak ha nem szeretnek harcolni, mert lesz bőséges jelentkező rá személyzetnek a földiek közül... Hát röviden ennyi! Azaz, kezdődjék most e terv pontról-pontra történő megvalósítása...

* * *

Rahnamadzur, a kucsájok 8473-as űrfelderítő központjának alezredese eddig tökéletesen meg volt elégedve a munkakörével. Elég nehéz kitalálni ugyanis kellemesebb munkát annál, mint ahol semmit nem kell dolgozni! Igaz, a fizetés elég csekély, de még mindig sokkal jobb mint odalent a Tongri bolygón a legtöbb beosztásban, s ezért *tényleg* semmit sem kell tennie! Csak ülni naphosszat a kényelmes székekben, s még figyelnie sem kell, mert bár körös-körül kiválóan láthatja a világűrt, de úgyis teljességgel lehetetlen, hogy valamit szabad szemmel vegyen észre, amit a milliószor érzékenyebb műszerek nem jeleznek! Azaz, akár a szemét is behúnyhatja és aludhat, csak olyan mélyen el ne aludjék, hogy ne tudjon felébredni a vészjelzésre. De az kizárt, mert az akkora erővel szól, hogy szinte vibrál tőle a kucsáj taréja... Neki akkor lenne tennivalója, ha megszólalna a vészjelzés. Az valóban nagy felelősség, az igaz. Ha ugyanis valami meteor jön, ki kell számolnia a pályáját, értesíteni az esetleg útbaeső űrobjektumokat vagy épp a bolygót... s ez nagyjából minden is ami történhet itt. Elméletileg persze jöhetne

valami ellenséges űrhajó is, de hát ki az a bolond aki velük, kucsájokkal merne kötözködni... eddigi öt éves szolgálata alatt háromszor harsant fel a vészjelzés, s mindegyik alkalommal meteort jelzett.

Aznap is ott ült a széken, és finom itókát szűrösölve *zasteket* falatozott. Ez méregdrága étel volt a bolygóján, ugyanis nagyon kevés készült belőle: ritkaság volt hozzá az alapanyag! Ezt a csekélyszámú elítélt kucsáj nőből készítették, azaz ínycsiklandozó módon elkészített kucsáj-hús volt. Rahnamadzur megengedhette magának a kannibállakoma élvezetét, bár ő maga is csak ritkán. Mellette állt négy felesége közül az egyik, a szép Velitta, és alázatosan maga rakosgatta az egykori társnőjéből készült étel apró falatjait ura és parancsolója szájába.

Rahnamadzur épp arra gondolt, elege van már az unalmas filmek nézéséből, meg a zenehallgatásból, és szexel egyet Velittával – amikor megszűnt szolgálatának unalma és egyhangúsága, de igazán váratlanul és egyetlen pillanat alatt!

Felharsant a vészjelzés, de igazán pokoli erővel! Annak hangereje ugyanis az automatika által becsült veszély nagyságtól függött. Most úgy szólt, hogy Rahnamadzur taréja az ijedelemtől futballabba nagyságúvá dagadt, mintha második fej nőtt volna a feje búbján, és a belétoluló vértől lilászvörösre változott. És a vezérlőpult képernyőjén megjelent a riadalom, a veszélyforrás oka is, bár erre igazán semmi szükség nem volt, mert a panorámaablakon kitekintve Rahnamadzur a saját szemével is láthatta, műszeres segítség nélkül, miről van szó: közvetlenül járőrhajója mellett, tőle alig háromszáz kilométerre váratlanul egy gigantikus test materializálódott, azaz bukkant elő a hipertérből! S a háromszáz kilométer így első olvasatra soknak tűnik, valójában azonban tényleg nem sok, s nemcsak azért mert világűrbeli viszonyokról van szó, de amiatt sem sok, mert ez igazán semmiség ennek a hipertérutazó óriásnak a méreteihez képest! A Rahnamadzur által ismert legnagyobb kucsáj űrhajók mintegy ötven kilométeresek lehettek; ez azonban ami most előbukkant, ez, ez... Rahnamadzur nem is látta a végét, de az egyik műszerre ránézve máris tudhatta, hogy ez a nagyjából orsóforma test meglehet valami ötszáz kilométer széles, és háromezer kilométer hosszú!

Természetesen mesterséges építmény volt. Természetes eredetű tárgyak nem szoktak a hipertérben bóklászni, de meg jól is látszott rajta a mesterséges eredet, mert teljes egészében fémből készült, mindenféle tornyok, vezérsíkok s egyéb építmények borították, mely objektumok mibenlétéről, szerepéről Rahnamadzurnak halovány fogalma sem volt. Egy volt csak biztos előtte: ez a valami semmi esetre sem kucsáj gyártmány, s olyan nép építette, ami jócskán megelőzte őket technikában!

Rahnamadzur e hite természetesen merő tévedés volt. Ami felbukkant a hipertérből, az nem más volt mint Zénóék űrhajója, amit a tündik építettek. És a tündik, amint alaposan megvizsgálták a szétlőtt kucsáj űrhajót, megállapíthatták hogy valóban fejlettebbek mint a kucsájok technikailag, de éppen hogy csak. Ellenben a kucsájok az erősebbek, mert sok bolygón laknak nemcsak egyen, és mert irtózatossá erejű űrflottájuk van, ami a tündiknek teljességgel hiányzik!

Ez az űrhajó sem létezett amíg Zénó elő nem adta nekik a tervét, hanem akkor tiszta sor volt mindenki előtt, hogy nem repülhetnek a kucsáj csillagbirodalom közepébe holmi rozzant űrteknővel, mert azonnal odalenne a még nem

is létező tekintélyük! Nem tehettek mást, s amíg a leendő követség tagjai szorgalmasan gyakoroltak hogy ál-jedi-lovagokká képezzék ki magukat, s amíg a legokosabb tudósok szorgalmasan tervezték és készítették nekik a fénykardokat, addig a tündik egész légiónyi munkást mozgósítottak, hogy megépítsék ezt az űrjárművet. Valami olyasmit akartak rekordsebesen létrehozni, ami legalább vizuálisan úgy néz ki, legalább nagyjából, mint egy csillagromboló! A lényeg az volt hogy minél nagyobb legyen, mert a nagyságnak tekintélye van. Sikerült is mindössze két hónap alatt elkészíteniük.

Persze, ez tényleg nem volt igazi űrhajó, csalás volt az egésznek az alapja! Ennyi idő alatt egy sokkal de sokkal kisebb űrhajót sem lehet megépíteni. De hát nem is számított, hogy ez mindenütt igazi legyen... a tündik elkaptak egy arra kóválygó aszteroidát, ami úgy nagyjából űrhajószerűen nézett ki, azaz orsóalakja volt, kellően nagy is volt, ezt aztán kicsit farigcsálták is még itt-ott, a belsejébe sok-sok üreget vájtak hogy könnyebb legyen, de még inkább azért, hogy itt a legvédelettebb helyen utazhasson a küldöttség, ide helyezték el a motorokat is, az aszteroida felületét pedig beborították nem is különösebben vastag fémlemezekkel mindenütt hogy mesterséges eredetűnek látszódjék, s építettek rá mindenféle tornyokat és egyebeket, amikhez a látványtervet vagy a filmből vették, vagy Zénó filmes ismerősei adták, különösen a látványtervező, akinek kifejezetten ez volt a szakmája, a specialitása! Élvezte is nagyon... és büszke volt magára, mert úgy érezte hogy sikerült élete fő művét megalkotnia, s a lehető leghátbozongatóbb űrhajót kitalálnia!

Még arra is volt gondja, hogy az űrhajó orra egy sok kilométer magas halálfejet formázzon, ami ráadásul villog is. És olyan ritmusban villog, aminek a frekvenciája már rövid időn belül fejfájást okoz a kucsájok érzékeny idegrendszerében...

A dologban az volt a legszebb, hogy a hasznos rész ezen ál-űrhajóban oly picike, hogy merőben valószínűtlen hogy egy esetleges lövöldözés során azt találja telibe az ellenség. Bárhol máshol lövik azonban meg, az neki olyan mintha el se találták volna, csak szépséghibás lesz...

Rahnamadzur űrfelderítője is megvolt bő három kilométeres, de esze ágában sem volt vitézkedésbe kezdenie egy olyan űrmonstrummal, aminek csak a szélessége százszor ekkora! Egy egernek lényegesen több esélye volna egy elefánttal szemben! Lehet hogy a kucsáj férfiak vadak, de azért nem öngyilkos hajlamúak. Amint tudatosult benne hogy miféle méretekről is van szó, azonnal lecsapott az irányítópult vörös gombjára, ami általános, nulladikfokú vészjelzést sugárzott a Bázisnak, majd kézi irányításra kapcsolt, és az elviselhető legnagyobb túlterhelésre kapcsolva igyekezett elkerülni az összeütközést ezzel a gigással. A váratlan gyorsulástól felesége, a szép Velitta, akinek nem jutott ülőhely a vezérlőben, egyszerűen rákenődött a hátsó falra, és bal keze több helyen is eltört, jajgatott is keservesen, de hát ez vészhelyzet volt, s ilyen apróságokkal Rahnamadzur nem ért rá törődni.

Amikor végre biztos lehetett benne hogy elkerülte az összeütközést, épp megcélozta az anyabolygót, s készült hogy teljes sebességre kapcsolva elmeneküljön, amikor csipogni kezdett a vezérlőpult. Hívása érkezett. Egykettőre megállapította azt is, hogy az egyik szabványos kucsáj frekvencián jön, s hozzá nem akárhonnan, de ettől a rémálom-méretű idegen űrhajótól!

Nem merte megtenni, hogy nem kapcsol vételre. Önmaga előtt sem tagadhatta hogy nagyon beijedt, de úgy mint még soha, jelen pillanatban talán azt sem tudta fiú-e vagy lány, csak egyvalamiben volt biztos: hogy egy egész sereg űrfegyverrel be van célozva már e pillanatban is!

Vételre kapcsolt hát. Nem holografikus adás érkezett csak normál, két-dimenziós, amit a képernyője közvetített, de így is iszonyatos félelembe kergette Rahnamadzurt.

Jókora, több mint száz négyzetméteres termet mutatott neki a monitora. Közvetlenül a kamera előtt egy taréj nélküli, azaz fiatalosnak tűnő férfi ült, de az azért látszott rajta még így is, hogy nem lehet kucsáj. Körülötte számos más lény állt, mind kucsájszerűek, de ezek jelentős része nő volt, viszont olyan nők, akik nem viseltek az arcuk mellett lelógó hangulatanalizáló csápokat. És mindegyikük állig fel volt fegyverezve, kivétel nélkül, még a nők is!

Távolabb szárnyas vanpik repkedtek vagy álltak, ezek némelyikénél is akadt fegyver, de nem mindnél. Az mindenesetre első pillantásra nyilvánvaló volt, hogy ők itt csak afféle szolganép, nem ők az urak. Legtávolabb, mintegy az egész hátsó falat beborítva, óriási képernyőt szemrevételezhetett Rahnamadzur, amin nyilván nagyon fontos híreket közöltek a hipertéren át az űrhajó személyzetével, mert több személy a kamerának háttal ült, a képernyőt figyelve. Azon űrcsata zajlott, s nemegy iszonyatosan hatalmas űrcirkáló épp ebben a pillanatban robbant miszlikbe Rahnamadzur szeme láttára. Mindegyik jóval nagyobb volt, mint amit a kucsájok eddig bármikor is építettek. Ezen nagy űrhajók körül ismeretlen típusú kis űrhajók repkedtek s tüzeltek a nagyokra, mint amikor a bögölycsorda megtámadja a bivalyokat, és olyan elképesztő gyorsulásra voltak képesek, hogy Rahnamadzur tudta: ő ettől rég palacsintává lapult volna.

De volt más baja is. Mert alig jött létre a kapcsolat, máris betöltötte az ő vezérlőjét is az a zene, amit az idegen űrhajó pilótafülkéjében hallgattak az ottaniak. Rahnamadzur nem tudta, de ez egy réges-régi török zenés szám volt, „Mustafa Sandal”-tól a „KOP RMX”. Már az első néhány taktus hallatán a görcsös remegés jött rá Rahnamadzurra, és úgy érezte minden ütem mintha az idegein lenne kipengetve. Alig tudta megállni hogy e zene miatti dührohamában szét ne verje saját műszerfalát.

Tiszta szerencse volt, hogy hamarosan megszólalt az idegen űrhajó kapitánya, ez kissé elnyomta az elviselhetetlen zenét, s különben is így a közlendőre koncentrálhatott a „zene” helyett.

—Nincs sok időm rád, te nemtelen féreg! - kezdte az ismeretlen a beszédet, s e kezdet mindenesetre nem sok jóval kecsegtetett. —Fogalmam sincs hogy ki vagy te pondró, de nem is érdekel! Annyit látok rajtad hogy a korcs taréjosok közé tartozol, akik kucsájnak nevezik magukat, s ez nekem bőven elég! Taréjos vagy, tehát rabszolgafajzat. Nem lehetsz más, mert nálunk a Földön bizonyos madarak viselnek ilyen nevetséges otrombaságot a fejük búbján, a tyúkok és kakasok, igen, azok, és nagyon buták! Arra használjuk őket hogy megegyük, vagy szórakozásként egymásnak ugrasszuk őket! Szóval, most hogy már tudod, hol a helyed hozzánk viszonyítva, figyelj a szavaimra: Először is, el ne kövess valami meggondolatlanságot, mert máris be vagy célozva a mikrofragmentálóinkkal, s örülj neki, hogy nem tudod, mi az! Másodszor, megparancsolom, hogy azonnal értesítsd feljebbvalóidat, hogy én, Első Zénó, aki a Föld hatalmas és dicső császárának, Paralelepipedonnak kegyelméből a Birsoz bolygó királya és az ő

helytartója vagyok, én tehát abban a határtalan megtiszteltetésben részesítem ezt az űrbeli trágyahalmot amit a bolygótoknak neveztek, hogy ellátogattam ide az egyik jelentéktlenebb kirándulóhajómmal, amit magad előtt látsz! Épp volt ugyanis időm erre, mert a csapataim az én fővezényiletem nélkül is legyőzik azt az űrkalóz bandát, ami ellen harcolnak most! - intett a kezével a háta mögötti képenyőre, ahol a Csillagok Háborúja sorozat egyik legvadabb űrcsatajelenete látszódott. —Az efféle banditák nem érdemlik meg a kitüntetett figyelmemet. Ellenben felséges császárom már korábban megbízott hogy derítsem fel a Galaxis eme szegmensét, van-e erre valami olyasmi, ami érdemes lehet a meghódításra. Most tehát eljöttem ide, mert a nemrég meghódított vanpiktól tudomásomra jutott, hogy itt élnek valami kucsáj nevű férgek. Császárom lelkiismeretes helytartójaként eljöttem hát közétek ti mocskok, hogy megnézzem azt a dágványt, amit az errefelé elterülő jobb sorsra érdemes bolygókra öklendeztetek, mert el kell döntsem, érdemes-e ideküldeni legyőzhetetlen seregünk egy csekély töredékét ellenetek, vagy túl jelentéktelenek vagytok ahhoz, hogy időt fecséreljünk meghódításotokra és eltaposásotokra!

Ezt üzenem tehát én, Zénó, mindazoknak akiket illet a bolygótokon! Hódoljatok a Földnek, s a földi embereknek, mert jaj a leigázottaknak, de ezerszer és milliószor jaj azoknak akiket nem igázunk le, mert ellenállni merészelnek! Ezt az üzenetet továbbítsd hát te pondró, s ezután szállj le az űrhajómra azzal a roncs-vázzal amivel repkedsz, rabszolgám mindjárt megadja a pályáivet a komputernek – mutatott a mellette szorgoskodó Csalebucsámra – s miután leszálltál, gyere ki a dokkolóba szkafanderben de fegyvertelenül, hogy embereim elfogjanak, és döntsek a további sorsodról!

—De... de... mi a vétkem felség hogy el akarsz fogni... - hebegte rémülten Rahnamadzur. Hiszen ez tényleg katasztrófa! Megjöttök a földiek, akik pedig minden kucsáj rémálma már jóideje! S *ekkora* űrhajóval!

—A vétked az, hogy például most is kérdezni merésztél engem az engedélyem nélkül! Azonkívül hogy merésztél az utamba állni az űrladikoddal!

—Nem is tudtam hogy jössz...

—Király vagyok. Király útjába állni vagy repülni tilos, és a törvény nem ismerése nem mentesít a büntetés alól! Tulajdonképpen megérdemelnéd hogy az üzenetem továbbítása után miszlikbe robbantsalak, s egyedül azért nem teszem, mert megtetszett az a nő ott a hátad mögött! Rabszolgámul akarom! Tehát szállj le, add meg magad, s akkor még az sem teljesen elképzelhetetlen hogy megúszod élve! Ha bolygód vezetői kellő hódolatot tanúsítanak felséges személyem iránt, *esetleg* nemcsak nem kínozlak halálra, de talán még a fejedet sem veszem, hanem elengedlek. Majd meglátom. Végülis a kutyáimnak finomabb falatokat szánok, mint a te bűzös személyed. - azzal Zénó megszakította a kapcsolatot.

* * *

Nagy volt az izgatottság aznap a kucsájok bolygóján, a Tongri minden pontján! Sőt, az „izgatottság”-szóval még megközelítőleg sem jellemeztük helyesen a hangulatot. Mély kétségbeesés szállt meg majdnem mindenkit, meg rémület, halálfélelem, mert hát itt vannak a rémületes, borzasztó, iszonyatos földiek, egy akkora űrhajóval, aminek nagysága, hosszirányban legalábbis, eléri bolygójuk átmérőjének negyedét!

Még néhány öngyilkosság is történt, mert a halálba menekülő úgy vélte, sokkal kellemesebb lesz így az elmúlása, mintha a földiek kezére kerül. S hogy a kellemest összekössék a még kellemesebbel, ezen öngyilkosok jelentős része az öngyilkossága előtt megölt néhány olyan személyt, akit addig nem mert megtámadni. Hiszen most már neki olyan mindegy, de így legalább bosszút áll ilyen-olyan régi sérelmeiért!

A legnagyobb izgatottság azonban nem a „köznép” körében volt, de még csak nem is az uralkodó osztály berkein belül. A nők, s főleg a nők egy kicsiny csoportja volt a legizgatottabb. A nőket nem tartották sem a „nép” tagjainak, sem pláne az uralkodóosztály tagjainak. Mégsem mondható, hogy minden nő egyforma lett volna...

A nőknek két fontosabb csoportja élt a Tongri bolygón, vagy bárhol, ahol kucsájok laktak. A nagyobbik csoportba azon nők sorolhatóak, akiknek volt férjük vagy apjuk. A másik, lényegesen kisebb csoportba meg azok kerültek, akiknek nem élt sem apjuk, sem férjük. Ez utóbbiak voltak az úgynevezett „Állami Tulajdonú Nők”. Ez a hivatalos elnevezésük volt, de még a hivatalnokok is gyakran csak „gazdátlan nőknek” nevezték őket, holott jogilag egészen egyértelmű volt, hogy van gazdájuk: maga az Állam! Olyan egyszerűen elképzelhetetlen volt egy nőről a kucsájoknál, hogy ne legyen gazdája élete bármely pillanatában. Az lehet hogy nincs férje vagy apja, de gazdája mindig van, mert ha senki más, hát az Állam a gazda!

Ezek a nők természetesen nem mászkálhattak csak úgy tetszésük szerint ide-oda! Egyáltalán sehova sem mehettek. Néhány kaszárnyszerű épület volt fenntartva nekik, itt-ott a bolygón, s ezekben bizonyos férfiak vigyáztak rájuk, akiknek ez volt a munkájuk. Őket nevezték úgy, hogy „Állami nőfelügyelők”, de röviden többnyire csak „felügyelőknek” hívták őket. Ahol meg dolgoztak, az a „nőraktár” volt.

Efféle nőraktárból nem volt sok a bolygón. Nem volt rá ugyanis szükség. Ide azok a nők kerültek, akiknek meghalt apja is, férje is. Na de ilyen nőből igazán kevés volt, mert az apa is, férj is egyaránt férfi! Na és mibe szoktak belehalni a kucsáj férfiak? Többnyire párbajban vesztik életüket! Azaz, fehér hollónál is ritkább, hogy egy kucsáj férfi végelgyengülésben múlt ki! Még ha súlyos betegséget kap, például rákot, akkor is gyakoribb volt hogy nem várta meg a végstádiumot, hanem felkereste valamely régi ellenségét, akivel addig nem mert kikezdeni, de most kihívta párbajra, gondolván, ha megöli azt, jó, halála előtt még így valami nagy örömben van része, de ha ő maga vesz rajta a párbajon, az is jó, mert nagyobb dicsőség ez mint ágyban meghalni, sokkal férfiasabb! No és párbaj esetén a legyőzött minden értéke a győzteshez kerül át, a feleségek is.

Nagyon kevés volt tehát az a nő, aki állami kezelésbe kerülhetett, de akadt azért egy pár ilyen. Állam Bácsi pedig ilyenkor azt szokta tenni, hogy e nőket gyorsan árverésre bocsátja. Ezzel bevételhez jut, s egyben letudja a nők ellátásának gondját is. Persze az árverés lefolytatása is pénzbe kerül, 2-3 nőért nem volt érdemes lebonyolítani. Meg szokták várni ezért, hogy legalább húsz-harminc nő összegyűljön ezen eseményre. Addig a nőket őrző férfiak kénye-kedvének ki voltak szolgáltatva, akik éltek is naponta többször a lehetőséggel, azaz a szebb nők gyakran vécére is alig mehettek ki mert majdnem mindig egy férfi ügködött rajtuk. Ezt épp annyira megalázónak érezték, amennyire egy földi

nő érezné ilyen esetben. Perverz, természetellenes dolognak tartották, hogy ne egyetlen férfihoz tartozzanak, hanem egyszerre többhöz. Köztudott volt mindenki előtt, hogy a kucsájok közt is többször történt próbálkozás arra, hogy bevezessék a többférjűséget, hogy a szegényebb férfiak megvegyenek egy nőt és közösen használják, de ez néhány napnál tovább sosem működött, mert kivétel nélkül nagy verekedés és halál lett a dolog vége, ugyanis összeverekedtek a sorrenden, elsőbbségen, esetleg másvalamin. Még itt a „gazdátlan nők” közt is sokszor megtörtént ez. Ennek csökkentése érdekében a Hivatal ide a legtutyimutyibb, leggyávább, legszelídebb férfiakat rakta, akikkel emiatt máskülönben nem is lett volna sok baja a nőknek, de még így sem múlt el hónap úgy, hogy ne lett volna köztük nagy bunyó, ami után néha nem is egy új alkalmazottat kellett felvenni ide.

De nem művelhették a felügyelők az ingyenszexet minden nővel mégsem: minden idekerülő nőről szigorú állapotfelmérést készítettek, s ha netán kiderült róla hogy szűz, ahhoz halálbüntetés terhe mellett tilos volt nyúlniuk. A szüzeket ugyanis irtózatosságot tudták elérkezni, ez tehát jelentős bevétel volt Állam Bácsinak. Szűz nő ide persze csak elenyésző kivételként érkezett, valami nagyon fiatal kislány képében, nagyrítván. Ám épp a földiek érkezésekor is lakott itt egy efféle leány, s még csak nem is volt nagyon fiatal: elmúlt már tizenhat éves is, és úgy hívták, hogy Kiri.

Már két hete itt élt amikor Zénóék úrhajója felbukkant az égen. S ez nagyonis helyes kifejezés, mert az úrhajó akkora volt, hogy még szabad szemmel is látni lehetett ha valaki jófele néz, még csak erőlködni sem kellett hozzá hogy láthassák! Kiri is megnézegette, mert tele volt kíváncsisággal, és aggódott is kissé, mert ha az emberek elfoglalják e bolygót, akkor vége lesz az ő jó életének is...

Kiri ugyanis alapvetően nem bánta hogy idekerült a „gazdátlan” nők közé. Szűz lévén, vele nem erőszakoskodtak a férfiak, s bár az ennivaló nem volt valami jó, de napjai legalább nyugalomban teltek. Egyedül attól félt, az árverésen ki veszi majd őt meg... szerette volna ha az a pillanat minél később jön el, lehetőleg soha!

Nem bámulhatta azonban a földiek úrhajóját még néhány órát sem, amikor egyszer csak minden nőt összehívtak a gyűlésterembe a férfiak, s nem is ácsorogtak ott sokat, máris belépett és felballagott a pódiumra egy ismeretlen férfi, akin csak úgy csilingeltek a katonai rendjelek. Ilyen fontos személy érkezte természetesen megkövetelte hogy azonnal minden nő a legszélesebbre terjessze ki hangulatérzékelő antennáit, s a rangos férfi felé fordítsa azokat. Így is tettek, jó nagy verést kockáztatott volna, aki nő nem cselekszik így...

—Hölgyeim, az én nevem Korkulár tábornok! - kezdte a férfi, s már e megszólításon is elképedtek a nők. „Hölgyem”-ként legfeljebb a férj szólított a kucsájoknál egy nőt, a feleségét, de kizárólag az esetben, ha a nő valami egészen rendkívüli módon teljesítette iránta való asszonyi kötelezettségeit, például megmentette a férje életét. Aztán, idegen férfiak nem szoktak a nőknek bemutatkozni... De a férfi most még meg is ismételte e megtisztelő megszólítást, majd folytatta beszédét:

—Hölgyeim! Nagy szolgálatot kell tennetek most szülőbolygótoknak! Biztos mindegyiktek hallott arról, hogy megérkeztek hozzánk a Galaxis legvadabb, legfélelmetesebb fenevadjai, az *emberek*! Az a gigászi úrhajó ami odafent kering, minden fegyverét reánk irányozva, az az övék. A Föld bolygó császára küldte ide

őket, akinek Paralelepipedon a neve, ez az emberek nyelvén valami mértani idomot jelent mint időközben megtudtam, de ezen ne csodálkozzatok, ott náluk lehet mindenkinek akármilyen neve is. A császárral persze nem fogtok találkozni, de a küldöttével, aki a Birsoz bolygó királya, azzal igen. Azt úgy hívják, hogy Zénó. Ugyanis érkezte óta legfelső állami vezetőink többször is beszéltek vele rádión, s ez az iszonyatosan vad ember azért jött, hogy eldöntse, meg kell-e semmisíteniük a bolygónkat! Azt mondta ő dönti el, hogy a bolygónkat az emberek egyszerűen szétrobbantsák-e, vagy csak kiirtsanak minden kucsájt, vagy rabszolgának tartsanak meg minket, vagy hagyjanak minket békén mert túl jelentéktelenek vagyunk a figyelmükre. Ezesetben évi adót követelnek majd, ennek a mértékét is ők állapítják meg. És eddig is már határtalan szerencsénk volt, mert kiderült, hogy a földieknek nagyon tetszenek a kucsáj nők! Vagyis az már majdnem biztos hogy nem leszünk kiirtva, de teljes mértékben ebben biztosak még nem lehetünk, mert mi van ha felidegesednek valamiért... Szóval, királyunk, a nagy XII. Borzalmas úgy határozott, hogy ünnepi lakomát ad a földiek tiszteletére, s ide a jó hangulat érdekében sok-sok nő is kell! Ezen nők egy része belőletek fog kikerülni! A lakoma mintegy hat óra múlva kezdődik, addig meg kell néznetek azt a felvételt, amit a földiekkel először találkozó társunk, Rahnamadzur készített róluk. Így legalább fogalmatok lesz kissé arról, miként is néz ki egy földi, miféle lények vannak a közelében, s más hasonló. Azután rövid oktatásban részesedtek néhány tapasztaltabb nőtől az udvarias viselkedés alapelemeiről, hogy el ne kövessetek majd valami hülyeséget! - azzal intett a kezével. —Kezdődjék a filmvetítés!

A kucsáj nőknek már a filmvetítés maga is nagy szórakozásszámba ment, vagyis az, hogy végignézhettek valami izgalmasat. Szó sem volt róla hogy ne nézhettek volna máskor is filmeket, de ez többnyire úgy ment a kucsájoknál, hogy ha a férjnek kedve volt valami filmet megnézni, akkor meg is nézte, s ilyenkor a nő is nézhette azt – de közben fel-fel kellett ugrálnia, ha a férje szólt hogy szolgálja ki valamivel. Vagy épp közben a férje talpát kellett csiklandoznia, amit a kucsájok különösen kedveltek. És így nem lehet nyugodtan figyelni a filmre... Holott ez a nők körében igen kedvelt szórakozás volt, mert állandóan be voltak zárva a lakásba, és még csak nem is olvashattak, nem mintha ez tilos lett volna nekik, de csak mert a legtöbbjük – bár nem mind – írástudatlan volt.

A felvétel különben rövid volt. Ezután így szólt hozzájuk a tábornok:

—No és most meg kell tudnotok egy titkot! Közületek, állami tulajdonú nők közül rendszeresen ki szoktunk válogatni néhányat, Államunk felsővezetőinek szórakoztatására. Az e csoportba kerülő nők különleges képzésben részesednek. Igazán a szórakoztatás mesterei! Még írni-olvasni is megtanítjuk őket, hogy fel tudjanak olvasni férjüknek, s így annak az olvasás fáradságos munkáját se kelljen elvégeznie, ha valami írott szöveget élvezni akar. Az így kiképzett nőknek ugyan nem mindegyikéből lesz feleség, de többnyire igen. Négy évig tanulnak, azután vizsgát tesznek. Aki nem felel meg a vizsgán, abból zásteket készítünk. És a negyven évesekből is, vagyis addig igyekezhetnek hogy amikor meghívják őket valamely férfihoz, akkor annyira felkeltsék a férfi figyelmét, hogy az esetleg feleségül vegye őket. Tehát nagyon igyekeznek tökéletes nők lenni! No és most mint már bizonyára sejtitek is, mindannyiótokat elviszünk e nőkhez, akiktől a

hátralevő mintegy öt órában igyekeztek minél többet megtudni, bár ez kevés lesz ugyan, de minden lehetőséget ki kell használni, hogy minél elbűvölőbbek legyetek! Mindenekelőtt az a legfontosabb ugyanis, hogy a földiek nagyon-nagyon megkedveljenek titeket, mert ha úgy gondolják hogy a kucsáj nők nagyon szépek és nagyon kedvesek, akkor jó az esély rá, hogy már emiatt sem fognak kiirtani minden kucsájt! Máris szépnek tartanak benneteket, de úgy kell viselkednetek, hogy benneteket tartsanak az egész Univerzum legaranyosabb lényeknek! Nehéz dolgotok lesz, mert az emberek iszonyatosan vadak, hallottátok a zenéjüket is, de meg kell tennetek ami csak töletek telik! Amelyiktekre egy földi panaszkodni fog, abból azonnal zasteket készítünk, kivéve ha az ember elkéri a vétkes nőt hogy maga büntesse meg, s bele se merek gondolni, akkor milyen kín elé néz az a nő!

Sok nő ennek hallatán hangosan siránkozni kezdett.

—Elég! Csend legyen! - kiáltotta a tábornok. —Van egy jó hírem a számotokra! Ez az egész NEM KÖTELEZŐ!!! Lehet választani hogy mentek a földieket szórakoztatni, vagy mentek minket kucsáj férfiakat szórakoztatni – de utóbbi esetben zastekként! Aki a földieket választja induljon jobbra, aki a mikrosütőt, az a bal oldali ajtó felé tartson!

Persze minden nő jobb felé indult.

—Na azért! Szeretem ezt a nagy engedelmességet... - vigyorgott a tábornok, majd arca elkomorult. Neki is illett résztvennie a ma esti fogadáson, s előre félt tőle, mi lesz majd akkor. Még ha semmit nem is kell tennie vagy mondania, akkor is szörnyű lesz, elég ha csak a földiek bemutatják valami kedves kis dalocskájukat...

Kiri is jobbfelé indult, de sok társnőjével ellentétben úgy vélekedett, hogy nem is lesz talán olyan kibírhatatlan a ma este! Semmi kétség, nagyon észnél kell lennie, s egy földit sokkalta nehezebb kiismerni mint a férfiakat, hiszen a földieknek nincs tarójuk – de azért ez cseppet sem lehetetlen! S e véleményét arra alapozta, hogy a bemutatott filmen leginkább nem azt figyelte meg ami a leglátványosabbnak tűnt, a Zénó háta mögött bemutatott, űrcsatáról szóló hírt, hanem a Zénó közelében levő nőket! És leginkább nem a repdeső tündiken álmélkodott, végtére is arra fel volt készülve, hogy az iszonyatos földiek közelében akármiféle szörnyűséget vagy káprázatos csodát is láthat – de észrevette, hogy Zénó király közvetlen közelében három kucsáj nő is áll! És ezek lehet hogy *névleg* csak Zénó király rabszolgái voltak, de *gyakorlatilag* sokkalta inkább kinéztek a férfi testőreinek! Ez világosan megmutatkozott abból, ahogyan félkörbe álltak a háta mögött, meg abból, hogy valami fura csőféleség lógott a derekukon, ami nagyonis fegyvernek nézett ki, még ha a mibenlétéről nem is volt fogalma Kirinek. De életét merte volna feltenni rá, hogy az bizony fegyver! E véleményét arra alapozta, hogy mindegyik nő két ilyen valamit is viselt, egyet a jobb-, s egyet a bal oldalán. S ezek bizony túlságosan nagyok voltak ahhoz, hogy díszek legyenek, de nem is néztek ki olyan szépnek, hogy dísznek szánja valaki.

Hát igen! Ezek bizony a lézerkardok voltak, és bár a tündi tudósok minden tőlük tellőt elkövettek, de mégsem tudták olyan kicsire elkészíteni őket, hogy egy nő akár a hüvelyébe is elrejthesse, hiába is ábrándozott erről Zénó! Pontosabban, tudtak ilyen kis lézerkardot is gyártani, ami tényleg nem volt nagyobb mint egy ember középső ujjá, s ez is elegendően erős volt ahhoz, hogy adott esetben simán lefejezzon valakit vele a használója. De csak akkor, ha az áldozat nem visel valami páncélt. De nem is ez volt az igazi baj, hanem hogy már egy vékonyabb ajtót is

csak lassan égetett volna át. Pláne ha páncélajtóról van szó... No és Zénó azt követelte a tündi tudósoktól, hogy neki olyat adjanak, amivel egy kucsáj lézerpisztolyt egyetlen pillanat alatt kettévághat! Hát ehhez pedig sok energia kellett...

Bár nem az energiával volt a legnagyobb baj, hanem hogy az energiát milyen gyorsan alakítja át lézersugárrá a kard. De nem is érdemes belemenni a szakmai részletekbe, lényeg az, hogy végül csináltak ennyire erős lézerkardokat, de ezek majdnem akkorák voltak, mint egy ember alkarja. És bizony nyomtak majdnem negyven dekát... De ezek aztán tényleg olyan erősek voltak („baromi” erősek, ahogy Zénó szokta mondogatni...), hogy egyetlen suhintással kettészelték egy harminc centis speciálisan ötvöztött páncéllemezt is!

Egy ekkora lézerkard azonban nem valami tűvékony sugarat bocsátott ki. Közepén a teleszkóprúd három milliméter átmérőjű volt, utána egy-egy milliméteres légréteg volt, hogy megakadályozza a rúd túlmelegedését, s ezután következett a sugár két és fél milliméteres sávja mindkét oldalon. Összességében tehát amit eltalált egy ilyen sugárscsapás, azt nemcsak simán kettészelte, de épp egy teljes centis sávban mindent elgőzölögtetett belőle!

Volt mindegyiküknek pici, könnyen elrejtethető lézerkardja is, amit „fénykésnek” vagy „lézerkésnek” neveztek, de már csak a tekintély végett is fel kellett szerelkezniük nagy teljesítményű kaszabolóeszközzel. Mindegyiküknek egy ilyenje volt, kivéve épp a kucsáj lányokat, akik teljes mértékben beváltották Zénó reményeit, és félelmetes harcosokká váltak az eltelt rövidke időben. Mint azt Vadóc Jani, Cirmos Cica s pár másik kaszkadőr és karatebajnok megállapította róluk, született tehetségük volt bármiféle önvédelmi sporthoz, és tényleg a falhoz kenték oktatójukat, Cicát, ahogy azt Zénó megjósolta, s nem is kellett ehhez két hét, elég volt mindössze négy nap! Ami pedig a lézerkardokat illeti, el voltak ragadtatva tőle, megtanulták mindkét kézzel egyszerre használni őket, azaz egyszerre kettővel küzdeni, sőt, miután néhány kung-fu filmet megnézett, Bindzse kitalálta hogy egy láncsal összeilleszti a két fénykardját az aljánál, s ezután nuncsakuként használja ezeket, úgy, hogy amit épp a kezében tart, azt nem kapcsolja be, csak a másikat. Zénót a hideglelés kerülgette, valahányszor csak látta amint élesben gyakorol e módszerrel a felesége. Tudta hogy egyetlen parányi kis figyelemelterelődés elég ahhoz, hogy a nőnek ne maradjon keze vagy lába. De női csak nevettek, hogy mitől fél, ez cseppet sem nehéz, nincs itt semmi kockázat, mert a lézerkard ha be van kapcsolva hangosan zúg, s ennek erősségéből mindig pontosan tudják, milyen messze van tőlük!

Bíztatták Zénót is hogy próbálja ki, de erről a férfi hallani sem akart. Látván azonban férjük aggodását, indulás előtt bemutatót rögtönöztek. Bindzse bekötötte a szemét, és leguggolt a földre. Nem volt nála fegyver. A fiatal Fifi a kezébe fogott egy lézerkardot, Bindzsétől talán hat méterre, Biszi pedig még messzebb, legalább tíz méterre állt fel, és egy közönséges kést fogott a markába.

—Mire készültök? - kérdezte Zénó, mert nem mondtak neki semmit a lányok, csak hogy jöjjön ide, mert szeretnének mutatni valamit.

—Biszi megpróbálja agyonhajítani Bindzsét a késsel. - mondta neki Fifi.

—Nem akarom!

—Nem fog úgysem sikerülni neki.

—Elhajol előre?

—Nem, hanem kettévágja a kést a lézerkarddal.

—Hiszen nincs is nála olyan.

—Majd lesz. Kérlek engedd meg, hogy bizonyítsunk előtted felséges férjem!

—Hát... - bizonytalankodott Zénó, aki kíváncsi volt, de féltette is nőit, akiket időközben nagyon megszeretett.

—Tehát úgy tekintem, hogy engedélyezted. - bólintott Fifi. Majd vártak pár pillanatot, s Biszi hirtelen felemelte a kést, és Bindzse szíve felé hajította azt. Majdnem ugyanakkor Fifi bekapcsolta a lézerkardot, és az vakítóan fénylő pengével a levegőben suhant Bindzse felé. A leány kinyújtotta a kezét, elkapta a fegyvert a markolatánál, elkerülve a lézersugarat mindössze néhány centivel, holott az okvetlenül levágta volna a kezét, majd keze a fegyverrel máris mozdult, és épp időben szelte ketté a repülő kést, megmentve így magát.

Ezután levette szeméről a kötést, felállt, és átölelte Zénót.

—Semmit nem kockáztattam drága uram! Titokban rengetegszer elgyakoroltuk már ezt. És még csak nem is én vagyok a legjobb. Mindegyikünk megcsinálja ezt, de Fifi a legfürgébb.

A nő cseppet sem volt ideges, Zénónak kezdett el inkább reszketni a lába.

—Tiszta szerencse, hogy a kucsájok közül a férfiak a vadak! Mert a nők, azok lehetnek igazán veszedelmesek! De jó is hogy szerettek engem, és nem gyűlöltek! Ezek után nagyon óvakodom majd attól, hogy felbosszantsalak benneteket...

A három nő tehát ott állt Zénó háta mögött, és a fiatal kis Kiri nagyonis helyesen találta ki, hogy ők megbecsült társai Zénó királynak, nem holmi szerencsétlen, megalázott rabszolgák! A kucsáj nők ráadásul arckifejezésükkel is igazolták ezt. Ha a filmet néző tábornok egy parányi kis figyelmet is fordított volna arra, hogy a filmen látható nőket is megnézzé, e három nő tekintetéből világosan rájöhetett volna, hogy a földiek talán *mégsem* olyan iszonyatosan vadak, mint azt minden kucsáj férfi gondolja! Legalábbis tudnak azok rendesen viselkedni, hiszen e nőkkel sem bánt Zénó rosszul... de a kucsáj férfiak megszokták, hogy soha nem figyelnek a nőkre. A nők dolga, hogy figyeljenek a férfiakra... Kiri azonban nagyonis figyelt nőtársaira, sőt azokra a leginkább, hiszen neki majd nemsokára hosszú órákat kell nő léte a földi férfiakkal eltöltenie... S amit látott, az nagy-nagy megnyugvással töltötte el.

—Nem is lesz okvetlenül rossz a földiek mellett! - gondolta. —Lehet hogy nagyon vadak, de talán a nőkkel nem is bánnak olyan rosszul! Ez a három nő mindenesetre nem úgy néz ki, mint akiket agyonverték, az meg hallatlan, hogy fegyvereket is aggatnak rájuk! Lehet persze, hogy csak annyi a dolguk, hogy Zénó király fegyvereit cipelik... de akkor is ott van a fegyver a kezük ügyében, ami azt jelenti hogy a király hallatlanul megbízik bennük! No és ezt nem tehetné meg, ha verné őket...

Egyáltalán, Kiri úgy vélte, lehet hogy az emberek a világ legvadabb lényei, de speciálisan ami a nőkkel való bánásmódot illeti, nem is lehetnek olyan nagyon rosszak! Ennek pedig az volt az oka szerinte, hogy a filmen nemegy embernőt is látott, persze ezeket is felfegyverezve. És e nőknek nem voltak hangulatérzékelőik. Azaz, az embereknél a nőknek biztos nem kell állandóan a férfiak körül ugrálniuk és az óhajukat lesni. Meglehet amiatt, mert a nők is ugyanolyan vadak mint a férfiak, vagy legalábbis majdnem ugyanolyan vadak. Akárhogyis legyen azonban, az emberek közt a férfiak nyilván sokkal kevésbé várják el a nőiktől a behódoló magatartást mint a kucsájok közt! Kiri biztos volt benne hogy a földiek közt is a férfiak az urak és a nők nem sok mindent tehetnek ha a férfiak nagyon meg-

makacsolják magukat, de abban is biztos volt, hogy ez a „nem sok minden” a korlátlan szabadság ahhoz képest, ami most az ő sorsa kucsáj nőként. Nagyon várta az estét, s remélte lesz ott néhány embernő is, akiket közről is szemrevételezhet. Úgy vélte, érdekes napnak néz elébe, és nem igazán aggódott a sorsa miatt.

Oktatóik viszonylag idősebb nők voltak, némelyikük már harminc éves is elmúlt, és olyan nők voltak akik nem voltak ugyan csúnyák (csúnya kucsáj nő egyszerűen nem létezett, azt a férfiak megették), de nem is tartoztak a legszebbek közé. Azokat nyilván már feleségül vették. Az is biztos volt azonban, hogy e nők már nagyon sok ideje dolgoznak a „szórakoztatóiparban”, és még soha egy férfit sem haragítottak magukra. Erre bizonyosság volt hogy még élnek.

Ahogy bevezették őket ezen nők közé, a férfiak magukra hagyták őket, s ekkor döbbenetes dolog történt: elébük lépett egy kifejezetten idősnek látszó nő! Egy földi férfi vagy nő azonnal azt mondta volna róla, hogy megvan talán hatvan esztendő is! Ilyen idős nőt Kiri még sosem látott, s nem is nagyon hitte hogy létezhetne. Ahogy a nők idősödnek, a férfiak egyre rosszabbul bánnak velük, végül valami dührohamukban megölik. Pláne itt, a „gazdátlan” nők közt hogy is élhetne ilyen idős nő, amikor megmondták nekik, hogy a negyven évesnél idősebbekből zsteket készítenek!

Csodálkozása még fokozódott, amikor a nő bemutatkozott, s elmondta hogy a neve Hitori, és már százhetvenkét esztendő is!

Ezt hallva Kiri csodálkozása tényleg nem ismert határt. A kucsájok közt bár ritka volt a férfiak természetes halála, de úgy tudták, az úgy nagyjából hatvan és száz év között következik be. Ami viszont a nők természetes halálát illeti, ilyen nemhogy ritka lett volna, de soha nem fordult elő! Egy nőnek vége lehetett valami betegségben, vagy mert a férje megölte, vagy mert zsteket készítettek belőle, vagy balesetben is életét veszthette. Ez nagyjából a halálozás gyakorisági sorrendje is volt. Olyan egyszerűen nem fordult elő, hogy végelgyengülésben meghaljon egy nő! És épp emiatt senki nem is tudta, mennyi ideig élnének a nők, ha tehetnék. Fogalma sem volt róla senkinek. Azt valószínűsítették, hogy ugyanannyi ideig mint a férfiak, esetleg még kevesebb ideig is, hiszen alsóbbrendű lények. De Hitori azt mondja, hogy ő már százhetvenkét esztendő is!

—Igen, ennyi vagyok – mondta nekik Hitori – és amiatt vagyok ennyi idős, mert nem öltek meg. Szerintem ti is, egyáltalán bármelyik nő élélhetne simán eddig, még sokkal tovább is, ha hagynák. Ha valami súlyos betegséget nem kapok, szerintem még legalább ugyanennyi ideig élélhetek, mert teljesen egészségesnek érzem magamat! Na de ti nyilván arra vagytok kíváncsiak kedveskéim, miként lehet hogy még nem ettek meg a férfiak, amikor már nem vagyok olyan szép, mint például te – mutatott hirtelen Kirire, de olyan váratlanul, hogy a leány összerezsent. —Ennek egyszerűen az az oka, hogy kell valaki, aki itt az újoncokat megtanítja írni és olvasni. Ugyanis előfordulhat hogy mindenki férjhez megy aki épp tudja e dolgokat, s akkor hogy tanulná meg az új nő, amit kell neki! Eleinte kísérleteztek férfitanárokkal, de az nem volt jó, a férfiakat iszonyatosan fel tudja idegesíteni, ha egy nő valamit nem tud, hát még ha kérdezni merészel... kivétel nélkül mindig tragédia lett a vége annak, amikor férfitanárokkal kísérleteztek! Volt olyan tanár aki annyira felmérgeződött, hogy minden tanítványát aznmód lemészárolta! Szóval, kellett valaki aki tanít de nem férfi, s ez a valaki vagyok én!

Jelen pillanatban valószínűleg bolygónk nemcsak legidősebb, de legokosabb nője is. Na üljetek le! - mutatott a kihelyezett sok-sok székre. A helyiség ugyanis ahova beléptek, egészen úgy nézett ki mint egy tanterem, még tanári asztal is állt velük szemben. Most erre fesztelenül leült a vén Hitori, rájuk mosolygott, s így szólt: —Most nekem az lenne a dolgom tehát, hogy megtanítsalak benneteket mindenfélére ami belefér ebbe a csekély időbe, ami hátravan estig. De nem fogom megtenni!

Megvárta míg a halk felzúdulás lecsendesedik – nagyon nem mertek a lányok kiabálni – majd folytatta:

—Írni-olvasni ilyen rövid idő alatt úgysem tudnátok megtanulni. És felesleges is lenne, mert a földiek biztos más betűkkel írnak. Mást meg ugyan mit taníthatnék, annyit a fecsegésem nélkül is tudtok hogy mindent meg kell tennetek amit mondanak nektek, és ellenkezni nemcsak tilos de életveszélyes is, és mindig mindenben azonnal el kell ismernetek, hogy ti vagytok a hibásak, mert a férfiakat iszonyatosan meg tudja haragítani, ha be kell ismerniük hogy tévedtek vagy valamit rosszul csináltak! Tehát ha a férfi mondjuk eltör egy vázát, azonnal oda kell sietnetek és alázatosan térdrehullva a bocsánatát kérnetek amiért olyan hülyék voltatok, hogy azt a vázát odaállítottátok ahol rossz helyen van, illetve nem figyelmeztettétek őt időben hogy meg ne tegye a rossz mozdulatot, vagy mert fecsegésetekkel elvontátok a figyelmét, vagy valami hasonló! Na szóval ilyesmiket sokat mondhatnék de teljesen felesleges ez is, mert ezeket mind tudjátok, ezek olyan alapvető kötelességei a nőknek. De azért is felesleges, mert most nem akárkikhez megyünk, hanem a földiekhez, s azoknál teljesen mások a szokások, ahogyan azt láttam a filmen... mert azt én is megnézhettem.

—Én félek a földiektől, azoknak taréjuk sincs, hogy fogom megérezni amikor dühös kezd lenni?! - szepegte egy fiatal leány, nagyjából Kirivel egykorú lehetett. Kiri ismerte is, tudta hogy Íhi a neve.

—Én pedig most arról szeretnék beszélni veletek – mosolygott rá Hitori – hogy minden töletek telhetőt kövessetek el azért, hogy annyira megtetsszettek egy földinek, hogy ragaszkodjon hozzátok!

—Na de csak nem gondolod komolyan, hogy egy földi férfi feleségül venne valakit közülünk, amikor nem is egy fajba tartozunk velük?! - képedt el Kiri.

—Hát annak tényleg nem több nullánál az esélye – bólogatott Hitori mama – de azt könnyedén el tudom képzelni, hogy esetleg ragaszkodik majd hozzá, hogy megkapjon téged rabszolgának, kicsikém! Elvégre láttuk a filmen, hogy vannak már náluk a mieink közül, s a tábornok is azt mondta hogy a földieknek tetszenek a kucsáj nők! Gondolom a szex náluk is elég hasonlóan mehet mint nálunk... és nyugodtak lehettek, ha egy földi azt mondja hogy kellünk neki, akkor nem fog senki férfi tiltakozni ezellen, annyira rettegnek most tőlük! Én biztos mindent megteszek majd ezért, bár milyen vén vagyok, erre nem sok esélyem van. De nektek annál inkább!

—De hát mit beszélsz kedves Hitori, hiszen iszonyatos lehet egy idegen faj rabszolgájának lenni! - ellenkezett sápadt arccal egy Müste nevű leány.

—Én egészen másként vélekedem erről. Egyrészt szívesen elcserélem az ismert rosszat az ismeretlenre, mert az legalább változatosságot jelent! Másrészt nem tudom mikor dönt úgy valaki, hogy jobban szolgálnám az Államot zastekként, mint így oktatóként! De ne is rólam beszéljünk, mert nekem nem sok az esélyem; hanem nektek kedveskéim! Megfigyeltétek alaposan a földi nőket?! Ugye hogy

nem, mert csak a férfiakkal foglalkoztatok...

—Nincsenek hangulatérzékelőik! - kotyogta közbe Kiri.

—Úgy van, de a legfontosabb nem ez, hanem hogy a bőrük nem annyira fehér mint a mienk! Tudjátok, annyira hasonlóak különben hozzánk, hogy feltételezem, náluk is úgy van az hogy lesülnek a Nap alatt... De mi nem tudunk lesülni, mert állandóan odabent kuksolunk! De ők nem! Biztos mehetnek ahova akarnak... Nem függnék annyira a férfiaktól mint mi, nem kell mindig rájuk figyelniük, ezért is van ugyanolyan hajuk mint a férjeiknek, nem hangulatérzékelőik mint nekünk... És fegyvereik voltak nekik is! Azt ugye tudjátok mikor adnak a mi férjeink fegyvert a kezünkbe, majd sohanapja után egy héttel... Még azt is el tudom képzelni, hogy ott a nőknek is lehetnek rabszolgáik, kerülhetünk tehát egy nőhöz is...

—Ugyan már, hogy is lehetne egy nőnek bármi tulajdona...! - ellenkezett egy Jázün nevű nő.

—Nálunk sehogy, de az embereknél minden másképp lehet. Még az sem teljesen lehetetlen, hogy nem eszik meg a nekik nem tetsző nőket!

—Na ez már tényleg csak fantáziadús képzelgés, nem más! - legyintett Müste.

—Akárhogyis, de érdemes megpróbálni, különösen azoknak akik már elmúltak harminc évesek! De aki úgy gondolja jobb a mikrosütőben mint az embereknél, az ne igyekezzék, nekem olyan mindegy...!

—Engem meggyőztél! Csak legyen alkalmam rá, s megkérdem a földieknél levő három fajtánkból, hogy mit kell tennem ahhoz, hogy én legyek mellettük a negyedik! - szólt határozottan Kiri.

—Bölcsen teszed! És tudjátok mi a legszebb az egészben? - kérdezte Hitori.

—Mi? - kérdezte Kiri.

—Az, hogy bár most a magunk javáért küzdünk, de a férfiaknak egy rossz szavuk sem lehet mert a parancsukra cselekszünk: hiszen azt mondta a tábornok, hogy meg kell kedveltetnünk magunkat a földi férfiakkal! - mosolygott az idős asszony.

—Én nagyon félek a földiektől! Iszonyatos zenéik vannak! - suttogta a kis Íhi.

—Nem a zenét kell szolgálnunk, hanem a zenélőket! - vont vállat Hitori, majd átölelte Íhit, s így szólt:

—Én azt hiszem a földiek cseppet sem olyan vadak, mint azt a mi kucsáj férfiaink hiszik! Vagy ha vadak is, de csak más férfiakkal szemben! Igazán nem úgy néztek ki a földi nők, mint akiket félig agyonverték volna. De azok a repkedő lények is, hát gondolatok csak bele, nyilván valami meghódított faj tagjai, aztán mégis milyen nyugodtan repkedtek vagy álldogáltak ott, nem volt teli félelemmel a szemük... Szóval, ez olyan esély, amit nem hagyhatunk veszni! Fogadjuk meg lányok, hogy természetesen mindegyikünk azért küzd majd hogy épp ő legyen az egyik szerencsés akit valaki földi elragad a maga világába, de ha ezt elérte, akkor igyekszik szóbahozni minket, a társnőit is, és feldicsér minket a földi férje vagy legalábbis ura előtt, hogy rávegye, hogy minket is kiköveteljen magának! Fogadjuk meg, mert az esélyeink nem nagyok, hát növeljük meg ahogyan csak tudjuk!

S a nők engedelmeskedtek idős, tapasztalt társuknak, s megfogadták ezt. Bár látszott arcukon, hogy némelyikük igazán nem tudja, nem kéne-e mégis a földiektől félnie jobban, mint a mikrosütőtől...

* * *

A Tongri bolygóra a Rahnamadzurtól zsákmányolt három kilométeres űrhajóval szálltak le Zénóék. Volt ugyan olyan leszállóegységük, amit a tündik készítettek, s úgy vélték nem is kéne szégyenkezniük miatta a kucsájok előtt, de biztos ami biztos! Az okos Csalebucsám hamar kiderítette, mit hogyan kell kezelni abban, s ezzel ereszkedtek le a főváros közelébe. Velük tartott Zénó három kucsáj felesége is, de azok a nők nem, akik eddig Rahnamadzur feleségei voltak. Ők még semmit nem tudtak, nem értettek... Zénó azt szeretne volna ha odafent marad velük Cirmos Cica is és azonnal elkezdi okításukat, de a kaszkadőrlány hallani sem akart erről.

—Hé, Zénó, ugyan kérj már Csalebucsámtól kijózanító injekciót, ha egy pillanatig is komolyan azt hitted, kimaradok majd a buliból!

—Miféle buliból, csak egy ünnepélyes fogadásra megyünk!

—Na ne szédíts! Hát nem te mondtad, hogy botrányt kell csapnunk?! Az meg nem fog másként menni, csak ha néhány kucsáj férfit miszlikbe aprítunk!

—S neked ilyen gyilkos hajlamaid vannak, hogy ölni akarsz, és ezt csak úgy nevezed, hogy „jó buli”?

—Pontosan! Nem igazán sajnálom ezeket a derék kucsáj férfiakat, azok után, amit hallottam róluk a nőidtől! Holott nem hazudtak azok cseppet sem, mert még itt ebben az űrhajóban is találtam olyan kaját, amit nők húsból készítettek! Te komolyan azt hiszed ezek után, hogy sajnálom ezeket a kannibálokat amikor én magam is nő vagyok?! Na eredj már innen az útból hadd szálljak be én is, másképp azonnal tökön rúglak!

—Hát jó, engedek az erőszaknak, de ezentúl nem Cicusnak, hanem Tigrisnek nevezlek!

—Tőlem akár házisárkánynak is!

—Én viszont szívesen maradnék idefent hogy vigyázzak rájuk. - szólalt meg Zénó mögött csapata legfiatalabb tagja, aki szép ősmagyar nevet viselt, mert úgy hívták, hogy Tas. Különben a trükkfelvételekért volt felelős korábban, amíg még a filmiparban dolgozott.

—Mi az, begyáveltál?! - vetette oda neki csípősen Vadóc Jani.

—Hát nem is vagyok olyan vadóc mint te, és biztos is hogy többet kockáztatok mint te ha lemegyek, mert veled ellentétben én egyetlen önvédelmi stílust sem ismerek! De nem gyávaságról van szó mégsem, egyszerűen nagyon megtetszettek ezek a most zsákmányolt nők, és hát ismersz hogy mekkora nagy kan vagyok, szóval szívesen pátyolgatnám őket! Udvarolni akarok nekik! Régóta irigylem Zénó különleges nőit, s én is ilyen feleséget akarok magamnak, lehetőleg nem is egyet! Remélem ha egy kicsit is kedves leszek velük, boldogan a karomba omlanak!

—Ez egészen biztos – mosolygott rá Fifi, Zénó legfiatalabb kucsáj felesége – mert még udvarolnod sem kell, elég ha odamész hozzájuk, kinézed melyik tetszik, és közlöd vele, hogy mától a te feleséged! Egészen biztos nem fog tiltakozni ellene, az nem a mi szokásunk, legfeljebb a társaiddal kell elintézned a tulajdonjogodat a nőre. Hiába is próbálsz a földi módszerekkel udvarolni egy kucsáj nőnek, Tas, az nem fogja tudni hogy mit akarsz, nem érti majd meg a finom célzásaidat, mert eszébe sem fog jutni hogy dönthetne ebben a kérdésben, az meg pláne nem, hogy vissza is szabadna utasítania téged! Én és két társnőm már kezdjük kiismerni a földi szokásokat, de ezek a „friss húso” még semmit nem tudnak, holott még mi hárman sem ismerjük minden szokásokat. Szóval kedveskedni ráérsz majd

azután is ha kinyilvánítottad nekik, hogy mától te vagy a férjük.

—Jó, akkor máris megyek, köszönöm a tanácsot, és...

—Hé! - mordult fel mögötte Jani. —Miből gondolod, hogy járna neked mind a négy, vagy akárcsak egy is?!

—Miért is ne!

—Tényleg nem jár - szólt Zénó is - mert ha úgy vesszük mind az enyimek, mert én vagyok a király! Az más lenne ha a nők úgy döntenének hogy téged választanak, de hallhattad, eszükbe sem fog jutni a választás! Ha azt akarod hogy ne lehessen vita arról, hogy egy nő a tied, akkor csak azt ajánlhatom hogy gyere velünk, és szerezz magadnak fiacskám!

—Na jó-jó, de hogyan?!

—Hát nem figyeltél talán?! Ezt a négyet akiről most a vita folyik, hogy szereztem?! Megfenyegettem a kucsáj úrhajóst, hogy szálljon le, és adja meg magát, különben seggbedurranom, és elmondtam hogy a női kellenek rabszolgának! Azaz, gyere tényleg nyugodtan, a „friss húsokra” meg majd vigyáz valamelyik tündi! De nem Csalebucsám, mert az ő eszére odalent van szükségem.

—Menj csak bátran - biztatta a fiút Fifi is - igazán nem lesz nehéz nőt szerezned, szerintem elég ha megparancsolod odalent hogy hozzanak neked nőt, s máris kapsz akár tucattal is, mert most félnek tőletek földiektől! Ha meg mégsem, egyszerűen lépj oda valamelyik kucsájhoz aki mellett nő áll, és fejezd le a lézerkarddal! Ez csak egyszerű, nem?!

—Hát... - morogta Tas, azzal bekapcsolta a kardját hogy ellenőrizze, működik-e. Működött.

Míg repültek a kucsájok bolygója felé, Zénó azon törte a fejét, hogy pontosan miként is kavarjon botrányt. Okvetlenül a kucsájok idegeire kell mennie, de ezt valahogy úgy kéne megoldania, hogy egészen biztosan ne történjék halál a saját soraiból! Azaz se ő maga ne haljon meg, se barátai.

Annyira elgondolkodott, hogy töprengése arcára is jól láthatóan kiült, s ezt észrevéve Csalebucsám megkérdezte, hogy mi a baj.

—Baj egy szál se, csak, szóval... - kezdte Zénó, majd legyintett egyet. —Mindegy is, te a vezetéssel törődj, nem szeretném ha elvonnám a figyelmedet és hullócsillaggá változnánk a kucsájok legnagyobb örömére!

—Ugyan már, ne aggódj emiatt, ez az egész majdnem teljesen automatikus, szóval mondd csak mi foglalkoztat!

Hát Zénó erre elmondta neki. Csalebucsám felkacagott.

—Ezen meg mit problémázol, hiszen teljesen egyértelmű mit kell tenni: előbb elszórakoztatjuk őket egy kis koncert rögtönzésével, majd amelyik erre csúnya pofát vág, azt lemészárolod a lézerkarddal! Vagy még az sem kell, kezded rögvést a mézjárlással a bemutatkozást koncert nélkül, mondjuk épp amiatt amit Tasnak mondtál, mert megtetszik neked az első nő akit megpillantasz! Odamész, kard bekapcsol, kucsájt lefejez, nőt elvisz hogy röviden soroljam a tennivalókat!

—Hú de vérengző vagy, holott azt mondtad hogy ti ilyen meg olyan szelídek vagytok, a tündik lemondtak az erőszakról...

—De nem az önvédelemről. Nem mi kezdtük. Ez amit itt művelünk, annak a folytatása amit a kucsájok műveltek a mi bolygónkon. És különben sem azt mondtam hogy én kezdem ezzel a bemutatkozásunkat, hanem majd te kell ezt kezdd, hiszen én a kucsájok szemében csak a rabszolgafajzat vagyok, de te vagy a

félelmetes, vad földi ember! Nektek, embereknek a dolgotok és jogotok a gyilkolás! Egészen természetes hogy az ölés lesz odalent az első dolgod, szerintem nem is várnak mást tőled a kucsájok, és nagyon meglepődnének ha nem produkálsz nekik hús hullát az első tíz percben!

—Ha a főnök tétovázik, majd kezdeményezek én! Nekem kell egy kucsáj nő, sőt, nem is egy, de minél előbb! A nyálam csorog ha csak ránézek Zénó nőire! - ajánlkozott buzgón Tas.

—Majd meglátjuk! Védekezni szabad, de gyilkolást kezdeni csak a parancsomra! - zárta le a vitát egyelőre Zénó.

—Kedves férjem, ha az a baj hogy ürügyet keresel, miféle okból gyilkolj, akkor ezen könnyen segíthetek! - szólt hozzá Bindzse. —Ugyanis a helyzet nagyon egyszerű: nem is kell ürügy! Megölnöd akit csak óhajtasz, egyszerűen amiatt, mert nem tetszik a pofája és kész! Sőt, még ezt sem kell mondanod. Megölnöd mert épp olyan kedved van, hogy ölni akarsz! Ölsz, mert csak! Ez nálunk kucsájoknál teljesen elfogadott dolog, mármint a férfiak körében! Pláne egy földitől tényleg nem is várnak mást!

—Majd meglátjuk! - ragaszkodott a nézetéhez Zénó. —Igazán elképesztő, hogy én a vad földi ember vagyok a legszelídebb köztetek!

Az a gondja Zénónak, hogy milyen ürüggyel kezdje el a gyilkolást, egyhamar megoldódott, és hozzá úgy, hogy teljesen igaza lett. Igaza lett, mert azzal zárta le az erről szóló vitát, hogy „majd meglátjuk” - hát meg is látták! Mármint az ürügyet. És úgy esett a dolog, hogy a gyilkolást mégsem a vad, iszonyatos földi ember, Zénó király kezdte, de még csak nem is a kucsájok, hanem a szelíd, az erőszakmentes életet kedvelő Csalebucsám, aki pedig leszállás közben olyan határozottan kifejtette, hogy ő csak egy rabszolgafajzat, s a gyilkolás joga az embereké, főleg Zénó királyé!

Úgy esett a dolog, hogy egy ekkora óriási úrhajó természetesen nem szállhat le a város közvetlen közelében, emiatt az odavezető mintegy két kilométeres utat légpárnás járművel tették meg. A járművet a kucsájok küldték értük, és teljesen automatikus volt, nekik csupán annyi volt a dolguk hogy beszálljanak, s a jármű máris vitte őket valamerre...

Egy óriási palotához érkeztek, alig öt perc légpárnázás után. Már alkonyodott. Nyilván a kucsájok is kikalkulálták, hogy félelmetes vendégeik alkonyattájt érkeznek meg a palotához, ahol királyuk, XII. Borzalmas lakik, mert előre készültek erre: A légpárnás jármű egy irgalmatlanul széles, és mintegy húsz lépcsőfokból álló lépcsősor előtt torpant meg, mely fehér márványból készült, s e lépcsősor mellett kétoldalt tíz-tíz tündi szenvedett, mert kitárt szárnyakkal valami műanyaglap-féleségre lettek felszögelve, s alul lábukat vagy altestüket néhány parányi gázláng égette, ügyelve arra hogy még véletlenül se ölje meg őket a nagy meleg, csak fájjon nekik – ugyanis akkor világítanak szépen! S tényleg mindnek szinte vakítóan fénylett a szárnya a szenvedés miatt. Persze jajgattak is, de hát az kit érdekel... És természetesen minden egyes ilyen kínszlop mellett egy ünneplőruhába öltözött kucsáj férfi ácsorgott, az ő dolga volt a gázégőket arrébb tenni, ha már nagyon megégett a régi helyen a bőr, mert az már nem fáj olyan nagyon, tehát új, még ép bőrt kell megsütögetni velük...

Tagadhatatlan, hogy ez nagyon impozáns látvány volt, de Csalebucsám

valahogy mégsem tudta élvezni! Még oda sem érték de már nagyon gyanakodva meredt a lépcsősor felé; mikor aztán a légpárnás megállt, valami ősi csatakiáltással az ajkán kiugrott belőle, azonnal fel is repült a magasba, közben bekapcsolta a lézerkardot, és eképp intézett légitámadást népe kucsáj kínzói ellen! Azok még jóformán fel sem eszméltek, de három máris halott volt közülük; ám Csalebucsám nem állt meg és szinte őrjöngve repült és vagdalkozott tovább, sőt példáját nyolc másik tündi is követte, bár már nem mindegyiküknek jutott kucsáj akit levághattak volna. Na de legalább annyit megtehettek, hogy a kiszegelt tündiket megszabadították. Ők természetesen akkor lettek foglyok, amikor a kucsájok először jártak a tündik bolygóján. Igencsak meglepődtek a megmenekülésükön, mert már minden reménnyel rég leszámoltak! Egyikük ráadásul egy egészen fiatal, pici gyerektündi volt. A tündik különben sem valami nagyok, ezt jól tudjuk, de mert ez a tündi nem volt idősebb mint hat esztendő, emiatt alig volt nagyobb a teste, mint egy pulikutyaé. Aránylag nem is történt semmi súlyosabb baja – csúnyán összeégették a kezét-lábát és fenekét, de egyik sérülése sem volt életveszélyes. Nem vitás azonban hogy sebei nagyon fájtak, s emiatt rémisztően zokogott. Őt Csalebucsám a karjaiba emelve vitte Zénó elé, s így szólt:

—Azonnali orvosi segítségre van szüksége a társaimnak!

—Tégy amit akarsz! - engedélyezte Zénó. Erre Csalebucsám beleszólt a kommunikátorába, és beszélt valamit az úrhajón maradt társaival, majd megnyugtatóan közölte a megmentettekkel, hogy ne féljenek, mert percekben belül értük jön egy terepsikló, ami ráadásul kifejezetten tündikészítésű, s emiatt már eleve tele van pakolva a legfontosabb orvosi eszközökkel, gyógyszerekkel, kötszerekkel...

—De hát ezt nem értem, hogy is lehet az, hogy a kucsájok ideengedtek benneteket, hogy tűrhetik el, hogy megmentés minket, miért nem támadnak, és mit keres melletted ez az ifjú kucsáj, aki úgy néz ki, mintha a barátod lenne?! - értetlenkedett az egyik megmentett tündi, Zénóra mutatva.

—Ő nem kucsáj. Ő az *emberek* népébe tartozik, és ha mellettünk van semmitől sem kell félnünk, mert tudjátok meg, hogy a kucsájok valahányan csak vannak, irtózatosan rettegnek az emberektől, és erre minden okuk meg is van! Ő Zénó, és elég ha csak mellette maradtok, és senki nem mer majd bántani már benneteket!

—Ez biztos?! - rebegette a tündi kislány Csalebucsám karjaiban.

—Teljesen biztos. Szó sem lehet róla hogy hagyjam, hogy bántsanak bármelyikötöket is! Azonnal miszlikbe aprítom! Én vagyok a ti királyotok, vagyis benneteket csak *nekem* szabad bántani, senki másnak, aki tehát egy tündire kezét emel, az a halál fia! - válaszolta a tőle telhető leggőgösebben Zénó, számítva rá, hogy a kucsájok esetleg lehallgatják valahogyan e beszélgetést.

—De ugye te sem fogsz bántani engem?!

—Eszem ágában sincs. Minek is bántsalak titeket, az igazán nem lenne nagy hőstett, hiszen gyengébbek vagytok! Meg aprók is. Hanem vannak itt kucsájok is...! Lássuk is most már azt a senkit, aki a királyuknak nevezi magát! - azzal kezét lézerkardja markolatára tette, és határozott léptekkel megindult fölfelé a lépcsősoron. De még kettőt sem lépett, azt érezte hogy valaki ráugrik hátulról a vállára. De nem ijedt meg, mert rögvest meg is hallotta a tündigyermek hangját:

—Én akkor itt maradok veled, itt a válladon, mert látni akarom, hogyan ölöd meg azokat, akik megégették engem!

—Inkább maradj Csalebucsámmal, be kell kötözni a sebeidet!

—Nem, mert Csalebucsámtól nem félnek a kucsájok, de tőled igen! Azt mondta Csalebucsám is hogy maradjunk melletted, és én itt maradok! Ezentúl te vagy az apukám!

—Hát nincs igazi apukád?

—Volt, de a kucsájok megölték! Ölj meg minden kucsájt!

—Ennyit a tündik erőszakmentességéről! - gondolta somolyogva Zénó. Azzal megkérdezte:

—És hogy hívnak, kislányom?

—Az a nevem, hogy Pici!

Erre Zénó elnevette magát, mert e beszélgetés természetesen dűnjanmende nyelven zajlott közöttük, s e nyelven a „pici” hangsor semmit nem jelentett, de bezzeg magyarul nagyonis, és Zénó szerint kiválóan illett újdonsült kislányához, akinek hiába volt égett többé-kevésbé minden végtagja, de iszonyatos erővel kapaszkodott Zénó köpenyébe, sőt részben a férfi hajába is, ami fájt ugyan, de Zénó hősiesen tűrte. El tudta képzelni, hogy a kislány egymerő halálfélelemben lehet, és persze hogy nem akar elszakadni az egyetlen lénytől, akiről úgy tudja, hogy képes a kucsájok legyőzésére!

Annyi azonban bizonyos, hogy a kucsájok elé vonulásuk teljességgel nélkülözött mindent, amit előre megbeszéltek, és Zénó biztos volt abban is, hogy a kucsájok nyilván fucsállják majd, hogy a rémületes földi ember ilyen egykettőre a védelmébe fogadott egy tündi leánykát, s eltűri hogy az csak úgy ott csimpaszkodik rájuk!

Amikor ez eszébejutott, magában csak legyintett egyet és elmosolyodott. Lesz nemsokára elég baja a kucsájoknak, hogysem ezen gondolkodnának! Megsimogatta a vállába kapaszkodó egyik ujjacskát, s ezt mondta a kislánynak:

—Jól van Pici, maradj csak itt ha óhajtod, csak arra kérlek, hogy a jobb karomba ne kapaszkodj, mert tudod azzal kell a fegyveremet megfognom, ha ezek a disznók kötekednének velem! Nem hiszem ugyan hogy mernék, de ha mégis, akkor hadd szerezzek kellemetlen pillanatokat nekik!

—Öld meg mindet! - követelte tőle újra Pici, de megértette amit Zénó mondott neki, mert súlya nagy részét áthelyezte Zénó bal vállára. Bár különben sem nyomott sokat.

—Ha mindet nem is ölöm meg, de néhányukat könnyen lehet hogy még lekasza-bolom! - azzal Zénó megtorpant és intett a háta mögé. —Csalebucsám! Mire véljem hogy ilyen fegyelmezetlen vagy?! Az rendben van hogy kiszabadítottad a népedből valókat, mert ti mind az enyimek vagytok; de most már tessék mindennek úgy menni, ahogyan az illik önnön fenségemhez! Hol marad mögülem a kíséretem?!

Pillanatokon belül felsorakozott majdnem mindenki Zénó mögé. Három kucsáj felesége állt közvetlenül mögötte, ők különben eddig is ott haladtak két lépésnél sosem messzebb férjüktől, de most mögéjük besorolt Csalebucsám, Vadóc Jani, Cirmos Cica, s itt volt az első sorokban Tas is, meg Noémi, aki irtómód élvezte, hogy egy idegen faj királya elé vonulhat, s hozzá valódi lézerkarddal a kezében! Ez az, ez illik a Csillagok Háborúja Baráti Kör elnöknőjéhez! Ezek után még az sem sokat számít ha itt hagyja nemcsak a fogát de az életét is, mert még úgy is megérte, hiszen álmai legnagyobb vágya teljesült, szinte beleléphetett kedvenc történetébe... Még arra is volt gondja, hogy e jeles napra olyan káprázatos frizurát kreáljon magának, ami méltó párja volt a filmbeli

királynők hajkoronájának.

S hogy bevonulásuk minden tekintetben tökéletes legyen, most felharsant a Birodalmi Induló, az ő kedvenc zenéje is, dübörgő hangerővel...

A zenét természetesen a lézerkardjuk tárolta. Simán belefért néhány száz órányi zeneanyag a tündik készítette vékonyka kristálymemóriába, de volt ott hely egy hangszórónak is... Kiválóan muzsikált már egyetlen kard is, de most mind egyszerre szóltak, s ugyanazt a zenét sugározták, mert Zénó kardja vezényelte jelenleg az ő zenelejátszásukat is. Ráadásul a zenéket kétféleképp is tárolták: eredeti változatban, és énekkíséret nélkül is. Zénó ugyanis rájött, hogy a kucsáj nők szépen énekelnek, s olyasmi járt a fejében, hogy hátha valamikor valami koncertet is rögtönöz majd, s akkor jól jöhet ez.

Már rég felértek a lépcsősoron, s a zene még mindig tartott. Ez azonban nem zavarta Zénót. Megálltak a lépcsősor tetején, holott jól látta, hogy tőle talán ötven méterre ott ül a trónusában XII. Borzalmas király. De esze ágában sem volt eléje járulni. Megvárta míg a zene elhallgat – közben elégedetten figyelte a már a zene hangjaira is rémüldöző kucsáj arcokat – majd amikor csend lett így kiáltott:

—Aha, szóval még csak elém sem jön a királyotok?! Én menjek oda?! Jó, én megteszem ha rákényszerít, de abban nem lesz sok köszönet! - azzal egy ujймоzduलattal bekapcsolta a fénykardját, s egy suhintással kettészelte a mellette magasodó tetőtartó oszlopot. Felette a tető megreccsent és megroggyant de még tartott. Zénó kegyetlen tekintetet vágott, bár ez úgysem látszott rajta mert sisakban volt, ami alól tényleg csak hosszú haja vége lógott ki hátul (Pici legnagyobb öröme, hogy kapaszkodhasson valamibe...), meglódult, és a király felé kezdett futni. Több sem kellett erre az uralkodónak, azonnal felpattant a trónról, és térdre hullott Zénó előtt.

—Kegyelem, kegyelem! Nem akartalak megsérteni, kérlek...! - kiabálta. És tudta ha Zénó akarja, most simán megölheti őt, mert egyetlen alattvalója sem merne a védelmére kelni!

—Öld meg! Dögleszd meg! Vágd le a fejét! - kiabálta lelkendezve a kis Pici Zénó vállán, holott nem is értette a kucsáj király szavait. De azt nagyonis felfogta, hogy kínzóinak a legfőbb ura teljesen vesztes helyzetben van, mert íme igaza volt Csalebucsámnak: Zénó, az Ember, az aztán tényleg olyasvalaki, akitől a leghatalmasabb kucsájok is rettegnek! Most már aztán teljesen biztos, hogy soha le nem mászik a férfi válláról, amígcsak haza nem érnek!

—Vágd már darabokra! - követelte, és izgatottságában olyan erősen rángatta Zénó haját, hogy egy kis hajtincset ki is tépett belőle; ezt észrevéve elszégyellte magát.

—Bocsánat...! - suttogta.

—Csillapodj! - szólt hozzá Zénó. —Nagyon kérlek bízd rám a dolgokat mert csak addig hagyom hogy a nyakamban ülj, amíg jól viselkedel!

—Persze, persze, én a te jó kislányod vagyok! De öld már meg! Kérlek!

—Minek, jobb ötletem van.

—Legalább sütögesd meg, ahogy ők tették velem!

—Most nem.

—Na! Apuci! Kérlek!

—Visszavigyelek Csalebucsámhoz?

—Nem, nem, máris elhallgattam!

—Na azért. Szóval – folytatta kucsáj nyelven – lehet, hogy tényleg nem öllek meg! - vetette oda foghegyről a királynak, azzal átlépett fölötte, megfordult, s olyat

rúgott belé, hogy XII. Borzalmas király legurult a trónushoz vezető lépcsőkön, és borzalmasan megüthette magát, mert jajgatott. Zénó pedig egyszerűen betelepedett a király trónjába.

—Hát akkor ezzel is megvolnánk! - dörgölte meg a kezét elégedetten. Azzal a körben álló kucsáj előkelőségekre nézett. —Lehet hogy azt hiszitek mi földiek vérengzőek vagyunk és kegyetlenek. Súlyos tévedés! Mi nagyon szelíd lények vagyunk, és ki nem állhatjuk az erőszakot. Egyszerűen irtózunk a háborúnak már a gondolatától is! Épp ezért a vérengzésnél sokkal jobban szeretjük ha nem kell senkit megölni, mert az ellenség csak úgy simán megadja magát. Ennek az az oka, hogy akit megölünk, az már nem lehet a szolgánk. Nem fizet adót például. Sőt, megalázni sem lehet, pedig az olyan jópofa szórakozás! Vagyis, mi szelíd lények vagyunk. Tényleg senkit nem akarunk megölni. Aki vállalja hogy azt teszi amit parancsolunk, akár a szarunkat is megeszi jó étvággal ha ezt kívánjuk tőle – annak semmi baja nem szokott esni tőlünk! Az olyat nem szoktuk megölni, és mulatságból is csak nagyon ritkán verjük meg. Épp emiatt szolgálnak engem olyan nagy örömmel a vanpik, akiket én tündiknek neveztem el: ti el akartátok kergetni őket, sőt megölni – a Föld azonban csak uralma elismerését követelte meg tőlük, s azt hogy amit akarunk azt legyártsák, s adóba beszolgáltassák! Ez nyilván sokkal előnyösebb nekik, mint a kivégzés! Semmi kifogásunk ellene ha sok-sok lény él a Világmindenségben az embereken kívül, feltéve ha közöttük az ember az uralkodó faj! Ezesetben semmi bajunk e lényekkel. Íme a bizonyíték a szavaim igazára – mutatott a vállán kucorgó Picire – e kis tündit akármikor megölhetném, senki nem tudna benne megakadályozni! De nem teszem, még azt is elviselem hogy itt gunnyaszt rajtam, hiszen egészen egyértelmű, hogy kettőnk közül én vagyok az erősebb, a hatalmasabb, s ezt ő maga is elismeri! Engedelmeskedik nekem! Amíg így tesz, addig pedig nemcsak nem bántom, de maximális védelmemet élvezi, s aki őt bántja az épp úgy reszkethet, mintha az én haragomat vívta volna ki!

Mindebből pedig az következik, hogy idevezető utam során egyre inkább megérlelődött bennem az elhatározás, hogy hacsak nagyon nem muszáj, nem robbantom szét a bolygókat! Ennek persze különböző feltételei vannak, amiket majd elmondok ha kedvem lesz hozzá. A legfontosabb, hogy meggyőzzetek róla, hogy érdemes benneteket életben hagynom, azaz kellően serények vagytok az irántam tanúsítandó hódolatban! Szóval kezdhettek is a szórakoztatásomat, épp csak előtte levetítünk nektek egy filmet, mint minden népnek akiket eddig behódoltattunk, épp amiatt hogy lássátok mekkora a Föld hatalma, s ennek láttán rusnya szívetekben félelemmel teli alázat keletkezzék irántunk, a felsőbbrendű faj, a ti uratok, az emberek iránt! Intézkedj! - intett Csalebucsám felé.

Csalebucsám néhány másik tündivel együtt elszaladt a légpárnáshoz, s abból két apró eszközt hozott a trónus közelébe. Ezeket bekapcsolta, s e készülékek egy jó húsz négyzetméteres képernyőt varázsoltak a levegőbe, mindössze úgy, hogy egy vékony rétegben ionizálták a levegő atomjait. Erre történt aztán egy harmadik eszközzel a vetítés maga.

—Egy réges-régi filmet láttok most – szolt a trónusról maga Zénó – ami évszázadokkal ezelőtt készült! Megvan holografikus változatban is, de nem tartottam fontosnak hogy a hozzátok hasonló senkik kedvéért azt a kópiát hozzam ide. Elégedjetek meg ezzel! Szóval, ez a Föld egy réges-régi korszakából való, amit itt

láttok, csillagbirodalmunk mintegy ezer évvel ezelőtti állapotát mutatja be nektek! S hogy mennyire jóindulatúak vagyunk nyomorúságos személyetekhez, azt hüen mutatja, hogy e régi anyagot képes voltam rabszolgáimmal szinkronizáltatni nektek kucsáj nyelvre! Kezdheted! - intett Csalebucsámnak.

A film természetesen a Csillagok Háborújának egyik epizódja volt. Névleg a negyedik, valójában azonban régen ezt készítették el először az alkotók. Zénó választása amiatt esett erre, mert ebben lehetett talán a legjobban szemrevételezni a Halálcillagot. Továbbá Darth Vader alakja ebben igazán impozánsan mutatott. Márpedig ő maga is kissé dartzvaderesen festett, hiszen köpenyben volt és sisakban! Jó ha az alakja a kucsájok fejében kissé összeolvad Darth Vaderével, akkor jobban félnek tőle!

A filmvetítés közben mögötte állt három kucsáj felesége, és előzetes megbeszélésük szerint az volt a dolguk, hogy figyeljék a környezet reakcióját, hangulatát, s erről beszámoljanak Zénónak. Kiderült azonban, hogy semmi szükség az ő speciális ultraérzékeny szenzoraira, mert a kucsájokat annyira lenyűgözte a film, hogy földi füllel is kiválóan lehetett hallani az álmélkodásukat.

Amint a filmbemutató végetért, Zénó így szólt:

—Amit láttatok, az tehát nagyjából az ezer évvel ezelőtti technika nálunk, bár úgy külsőre sok tárgyunk, például űrhajóink némelyike is, hasonlóan néz ki, mert hagyománytisztelők vagyunk. Különbözik a régi eszközök némelyike ténylegesen működik is manapság, a szegényebb bolygórendszerekben, birodalmunk peremvidékein. A legfontosabb különbség a régi és a mai állapotokhoz képest, hogy a lézerkard már nemcsak a jedi lovagok fegyvere, de a közemberek is megkedvelték nálunk, persze nem hordhatja bárki, csak akinek megengedjük... A feleségeim is kaptak ilyen, különleges megtiszteltetésként! - mutatott a nőire Zénó. —E fegyver működését odalent a lépcsősornál tapasztalhattátok is. No és ha úgy gondoljátok ti trágyaszagú férgek, hogy van esélyetek ellenünk, akkor csak gyérünk és próbálkozzatok! - fordult kihívóan a trónus lépcsőjének lábánál kucorgó, megalázott királyra.

—Nem, nem, eszem ágában sincs lázadozni, én a Föld dicső birodalmának nagy tisztelője és barátja vagyok! - rebegte az gyorsan, vékony hangon.

—Tisztelője lehetsz, de *barátja*?! A Föld egymagában is elég erős, nincs szüksége tehát barátokra, kizárólag alattvalókra! Tehát azonnal állj fel mert hogy merészelsz ülni ha a vendéged vagyok, és intézkedj a szórakoztatásom érdekében!

A király tapsolt.

—Hozzátok be az ételeket, és jöjjenek be a nők is!

Az ételeket hozták is, de a nőknek nem kellett *bejönniük*, csak *közelebb* jönniük, ugyanis bent voltak már korábban is, épp csak nagyon hátul, a falak mellett álltak. De bent voltak, mert ugye ki tudja mikor lesz rájuk szükség... ez okból jól láttak mindent, még a filmet is. És rettenetesen izgultak, miként is tegyenek ennek a rémületes fajnak, az embereknek a kedvére! Bár Zénó szónoklata némi reménnyel kecsegtette őket. Úgy tűnik hogy nőktől az emberek sok mindent eltérnek, lám a kis Pici is hogy csimpaszkodik még mindig Zénó vállán... és Zénó azt mondta aki behódol, annak nemigen van félnivalója. Hát ha csak engedelmességet várnak abban nem lesz hiba, ők a kucsáj nők engedel-

meskedni igazán nagyon tudnak, ez az egyetlen amihez értenek de ehhez annál jobban...

A szórakoztatás kezdetét ugyan a király rendelte el, de ettől kezdve már az etikettmester irányított mindent. Mármint egy darabig...

—Megkérem a kedves földi vendégeinket, hogy fáradjanak a szomszéd terembe, s foglaljanak helyet az asztal mellett! Mindjárt elébük tálalják majd legfinomabb csemegéinket a szakácsok. De társaságban sem lesz hiányuk, mert megtudván azt hogy nőink mennyire tetszenek nektek embereknek, gondoskodtunk bőséges nőkinálatról is, azaz csak intsetek e nők közül azoknak, akik tetszenek, s ezek aztán minden kívánságotokat teljesítik, az a legkevesebb hogy akár meg is rágják az ételeiteket, s a szátokba csókolják aztán azt!

—Ez szokás errefelé? - érdeklődött Cirmos Cica.

—Persze, legalábbis az idősebb férfik, akiknek már esetleg kevés is a foguk, gyakorta parancsolják ezt a nőknek! - adta meg a választ Cirmosnak maga a király.

—De mert látom te nő vagy, bevallom nem tudom mitévő legyek - kérsz te is nőt magadnak, vagy fiatal fiúkat rendeljek a szolgálatodra, hogy ők legyenek a szájbárágód, s a többi embernőnek is?

—No még csak az kéne! Meg tudom én magam is rágni a kaját, nem kellene fiúk, a nőket meg majd még meglátom! - azzal hátat fordítva a királynak, maga is az ebédlőbe ballagott.

Az ebédlőbe érve aztán kiderült, hogy kucsáj nőből akad valami majdnem kétszáz is, de a földiek nem voltak még három tucatnyian sem, s ezek mintegy egyharmada is nő volt, márpedig a kucsáj nők úgy gondolták hogy nekik inkább a földi férfiak szórakoztatása a feladatuk... ezokból egy férfira jutott akár tíz nő is! S bár az etikettmester azt mondta hogy a földiek válasszanak maguknak nőket, de hát a kucsáj nők sem voltak hülyék, emiatt eleve úgy helyezkedtek, hogy a nekik legszimpatikusabb földi férfi mellé kerüljenek, gondolván csak nagyobb az esély arra hogy őket választja ha a közelében vannak, s nem is jutott eszébe egyik férfinak sem, hogy tiltakozzék a körülötte kialakult nőtársaság ellen.

Persze, a kucsájok vendégei többen voltak mint három tucat fő, de amikor a lakmározás elkezdődött, a tündik visszavonultak az időközben megérkezett siklő-hoz, hogy az egykori foglyok, a megkínzottak sebesüléseit ellássák, sőt hogy a leg-súlyosabb állapotban levőket azonnal elszállítsák az űrhajóba. Egyedül Picivel nem lehetett bírni, aki megátalkodottan ragaszkodott hozzá, hogy az ő helye nem-csak Zénó mellett van de annak egyenesen a nyakában, így Csalebucsám kénytelen volt idehozni a szükséges gyógyszereket, s itt ellátni Pici bekötözését. Még szerencse hogy a tündikislány sérülései ha fájdalmasak voltak is, de nem nagyon súlyosak.

Épp Pici jelenléte volt az oka, hogy a legtöbb nő Zénó közelébe igyekezett. Úgy vélték, ha ilyen türelmes a kislánnyal, nekik sem kell félni tőle! De persze Zénó közvetlen közelébe aligha férhetett mind az összes nő, a végén már óriási tömeg állt mellette és a háta mögött...

Ezt látva az etikettmester odarohant, és egy gumibotféle szerkentyűt előhúзва szétcsapott a nők között. Akit elért a csapás, fájdalmasan jajgatott, mert ez valójában elektromos sokkoló volt.

—Mit képzeltek pinás népség, más vendégeink is vannak, nem tudjátok mi a jó modor, megsértitek a többieket?! - kiabálta, a dühtől vörösre vált taréjjal.

Na de több sem kellett erre Zénónak! Ezt hallva felpattant, most ő lökte szét

maga előtt a nőket, kirántotta a lézerkardját, az kettőt villant, az egyik villanásra az etikettmester kezében csak az elektromos sokkoló markolata maradt, a másik villanás után meg üvöltött ahogy a torkán kifért, és ömlött a fejéből a vér, mert Zénó lemetszette a feje búbjáról a taréját!

—Így ni barátocskám, hát mit képzelsz te, hogy bántod ezeket a derék hölgyeket a jelenlétemben, mi?! - szólt Zénó, de nem is dühösen, a hangját sem emelve fel. — Az nagyon helyes ha szólsz e szépségeknek hogy nem csak én vagyok ám a világon, de a barátaim is, ám csak udvariasan, és nem verekedve! Jegyezze meg mindenki, hogy itt csak *én* verekedhetek, illetve *esetleg* a barátaim is talán! De már ők is csak *talán*, - ti semmi esetre sem! A rabszolga dolga az engedelmisség, s nem a verekedés! Azaz, meg ne lássak még egyszer hasonlót, mert nem tűröm! Pláne nem a fegyverrel verekedést! Kucsájok kezében fegyvert meg ne lássak! Ha ugyanis meglátom, ketté is vágom azt a fegyvert, de a gazdájával együtt! Örülj neki te is, hogy nem öltelek meg! Na és most tűnj el innen! - azzal a királyhoz fordult:

—Küldj egy másik etikettmestert!

Igenám, de ilyen esetre a kucsájok nem voltak felkészülve, nem volt épp kéznél másik etikettmester, ezért e feladatot gyorsan Korkulár tábornokra testálta a király, habár a tábornok cseppet sem örült neki... de nemet mondani sem mert!

Míg ez eldőlt, a nők csak-csak szétoszlottak, még az embernők mellé is jutott belőlük egypár, habár így is Zénó mellett maradtak a legtöbbben. De senki nem mert már emiatt rájuk szólni. A fiatal kis Kirinek viszont annyira megjött a bátorsága, hogy merészelt ő maga kérdést intézni Zénóhoz!

—Ha azt monddod felség, hogy kucsájok kezében nem akarsz fegyvert látni, akkor hogy lehet az, hogy náluk mégis van fegyver?! - mutatott Zénó három kucsáj feleségére.

—Ők nem kucsájok.

—Hát akkor ugyan mik! - hökkent meg Kiri.

—A feleségeim.

—De hiszen nem emberek!

—De akkor is a feleségeim. Csalebucsám is a feleségem, holott ő még kevésbé ember mint egy kucsáj. Elvárom hogy aki a feleségem, elfelejtse hogy ember vagy kucsáj vagy akármi más, tőlem akár polip vagy más tengeri herkentyű is lehet nem számít, de ha a feleségem, akkor az legyen a lényeg a számára, hogy a feleségem! Ha pedig a feleségem, akkor kaphat fegyvert!

—És, izé... én nem kaphatnék? Leszek érte szívesen a feleséged!

—Csalebucsám, hozz neki egy lézerkardot! - intett Zénó.

Ezen még a tündi is nagyon meghökkent!

—Máris ennyire megbízik benne?! Nem túl nagy felelőtlenség ez?!

E kérdésen viszont a kucsáj nők hökkentek meg. Hát az emberek közt ilyenek a nemi viszonyok, hogy egy feleség nyíltan kétségbevonhatja az ura döntését, pláne mindenki más, sőt idegenek előtt?!

—Tetszik nekem a kis nő bátorsága. Ő volt az első, aki meg mert szólítani, s ezzel kétségkívül jelentős kockázatot vállalt! Hozz csak neki fegyvert!

Na de erre megtörtént a csoda! Pici, akinek az egyik tündi tolmácsolta eddig Zénó szavait, s aki eddig levakarhatatlanul Zénó vállán gubbasztott, most lepattant róla, egyenesen az ebédlőasztal közepére, fel is borított néhány tálat az ugrásával, de nem törődött vele, hanem zavartalanul tocsogva egy egyre

nagyobbodó mártásos tócsában, szembefordult Zénóval, a mutatóujját a férfi mellének szegezte, s ezt kiáltotta:

—Nem is igaz! Nem, nem, nem, nem igaz! Nem ő szőlított meg először téged! Én voltam az, én, én, én! Én is akarok kardot apuciíííí! Adj nekem is fegyvert, hogy megöljek minden kucsájt!

Zénó elmosolyodott.

—Bár nálunk embereknél nemigen szokás fegyvert adni kisgyerekek kezébe, de kaphatsz te is, de csak kisebbet, mert te is kicsi vagy! De vigyázz vele mert ezzel is lehet ölni, és nem szeretném, ha véletlenül levágnád vele a fejemet! És feltételem hogy ez esetben ne kucorogj a nyakamban, hanem tessék ideülni mellém...

—De kicsi vagyok, ki se látnék az asztal fölött!

—Akkor ülj ide az asztalra. És csakis akkor ölhetsz a karddal, ha megengedem!

—Persze, persze apuci!

—Akkor fogd! - nyomta Pici kezébe a lézerkést Zénó.

Ezen döbbsent csak meg mindenki! Annyi azonban bizonyos, hogy ezek után lett egy irtómód veszélyes testőre Zénónak! A kis Pici alig is evett néhány falatot a legfinomabb csemegékből is, egyre csak a lézerkést babusgatta, aminek mérete tényleg illeszkedett is hozzá, az ő számára valóban kard volt, és látszott rajta alig bírja megállni, hogy be ne kapcsolja! Kegyetlen, fürkésző szemekkel meredt mindenfelé, és nem is titkolta hogy emésztő sóvárgás kínozza, hogy bárcsak megtámadná valaki az ő fogadott apukáját, Zénót, mert akkor ő aztán azonnal miszlikbe darabolja az illetőt! Látszott rajta hogy iszonyatosan gyűlöl minden kucsájt, legalábbis e faj hímnemű egyedeit.

Nem is lehet ezt csodálni. Nagyon megkínózták.

Hanem ezután elárasztották Zénót a nők kérésekkel, mert ők is szerettek volna efféle fegyvert maguknak. És mind ajánlkoztak feleségének is! Már egyáltalán nem féltek tőle.

—Drága hölgyeim – kezdte Zénó, s már e megszólításra is szinte elolvadtak a nők, mert hát egy férfi „drága hölgyeimnek” nevezi őket, ez aztán a megtiszteltetés! - örömmel közölhetem mindegyikötökkel, hogy semmi akadálya annak, hogy bármelyikötök is velünk, a Föld lakóival tartson! De ennek van néhány aprócska feltétele.

—Felséges uram, ez még az olyan vénségekre is vonatkozik, mint amilyen én vagyok?! - kiáltotta reménykedve Hitori, habár ő nem is Zénó közelében ült, hanem Vadóc Jani nőkoszorújában, de még ott is csak a hátulsók között.

Zénó ránézett.

—Miért mondod, hogy vénség vagy?! - kérdezte csodálkozva.

—De hiszen... hiszen... - hebegte Hitori, s ennél többre nem is futotta a csodálkozásából.

—A vénség-szó nálunk egészen mást jelent mint nálatok, attól tartok! Fogalmam sincs hány éves lehetsz, de a külsőd alapján te nálunk földieknél egy ereje teljében lévő, érett, középkorú nő vagy, nagyonis távol a vénasszonyi kortól! Azaz, a korod igazán nem akadálya annak, hogy velünk tarts, de neked is el kell fogadnod azokat a feltételeket, amiket mindjárt elmondok! Na szóval – vett mély lélegzetet – tudnotok kell, hogy nálunk földieknél nagyon másképp megy a párkapcsolat, mint nálatok kucsájoknál. Láthattátok a filmen is, hogy nálunk a nők majdnem annyi joggal rendelkeznek, mint a férfiak. Még ahhoz is van joguk,

hogy ne legyenek valamely férfi felesége, ha nem akarják. Sőt, ha már a felesége egy nő valamelyik férfinak, akkor is dönthet úgy, hogy a továbbiakban nem akar a felesége lenni! Persze, ez nem olyan egyszerű hogy csak fogja magát és elmegy, mert elmehet, elköltözhét, de jogilag akkor is a felesége még és ha nem akarja, akkor egy „válás” nevű bírósági eljárás lesz lefolytatva, szóval vannak illetve lehetnek ezzel kapcsolatban bonyodalmak, de aki olyan *igazán nagyon* meg akar szabadulni a férjétől, annak azért van erre módja, még akkor is, ha a férfi nem szeretné ezt! Nálunk tehát a nőnek sok joga van, *rengeteg* joga! De ezért a sok-sok jogért, aminek még a töredékét sem mondtam el, fizetni kell, mert a világon mindennek ára van. Itt meg lényegében arról van szó, hogy mert nálunk egyetlen nő sincs rákényszerítve arra, hogy feleség legyen, emiatt van rá lehetősége hogy egyedül éljen egy ideig vagy végleg is, ez ha úgy tetszik jog, de egyben bizony kötelesség is, mert amelyik nőnek nincs férje vagy apja, annak bizony el kell tudnia tartani önmagát! Sőt még annak is akinek csak férje nincs de apja van, csak az az apa nem akarja eltartani őt, s a nő már idősebb mint tizenhét éves! És ha ti hozzánk jöttök, akkor nálunk ugye egyikőtöknek sem lesz apja. Ami meg azt jelenti hogy feleségek szeretnétek lenni, ennek semmi akadálya, ha valamely társam úgy dönt hogy elfogad benneteket, ez kizárólag az ő döntése, ebbe én nem óhajtok beleszólni. Ami viszont engem illet, én azt hiszem hogy nagyon kellemes a női bájak élvezete, de nekem már sok feleségem van, s bár néhány nőt még szívesen fogadok közületek, de úgy húsz-huszonöttnél több feleséget nem óhajtok, mert mire is nekem annál több, úgysem tudnék mit kezdeni annyi sok nővel, ennyinek a nevét is nehéz megjegyezni! Vagyis amelyikőtök nem tudja elérni hogy feleségnek nyilvánítsam én vagy valamelyik társam, az bizony csak úgy jöhet velünk, ha vállalja hogy úgynevezett „független nő” lesz! Ez azonban nem azonos azzal, amit felétek „gazdátlan nő”-nek neveznek, mert bár gazdátlan olyan értelemben hogy nincs férje, de ettől még nem állami tulajdon, nagyjából azt tesz amit csak óhajt, mindössze kell valami hasznos munkát végeznie, amivel eltartja magát.

—De én semmihez sem értek! - kiáltotta kétségbeesetten Íhi.

—Semmi gond, amelyikteknek nem jut férj, az is nyugodtan tartson velünk ha óhajtja, aztán majd ha elrepültünk innen, beszéljen az én kedves kis tündifeleséggemmel, Csalebucsámmal, s ő majd megszervezi hogy megtanuljatok valami hasznos foglalkozást, amivel mindenki javára ténykedhettek! Ezt a nap néhány órájában kell végeznetek, utána azt tehetitek amit csak óhajtottok. Nem is kell okvetlenül valami nehéz munkára gondolni: nálunk is kell például takarítani, megtanuljátok hogy az mifelénk hogyan megy, és máris a társadalom értékes tagjai vagytok! De úgy vettem észre a feleségeimnél, hogy nektek kucsáj nőknek kivételesen éles eszetek van, tehát azt hiszem bármi mást is könnyedén meg tudtok tanulni. Például a mi nyelvünket, a magyar nyelvet is már majdnem tökéletesen megtanulták a feleségeim, holott néhány hónapja sincs hogy a nőim, és ez *igazán* bámulatos észre vall.

Zénó ahogy körbenézett a nőkön, látta rajtuk hogy örvendenek, de mintha nem lenne felhőtlen a boldogságuk. És Jázün ki is mondta:

—De hát hogy is néz az ki, hogy egy nőnek ne legyen férje!

—Nálunk ez teljesen elfogadott. Különben meg egyetlen szóval sem mondtam, hogy akinek most nem lesz férje, annak nem lesz sosem. Természetesen semmi akadálya annak, hogy ha találkozik egy férfival, akinek megtetszik, s aki neki is

megtetszik, úgy feleségül menjen hozzá! Megígérem nektek, hogy lesz módotokban sok-sok férfival találkozni! És elárulom, hogy mind káprázatosan szépek vagytok! Alig akad majd földi férfi, akinek nem tetszettek, ez pedig azt jelenti, hogy nemcsak nehéz nem lesz férjet találnotok, de még versengenek is majd a kegyeitekért a férfiak!

—Verekedni fognak értünk? - kérdezte Müste.

—Azt remélem nem, bár nagyon ritkán előfordul az is nálunk. De mindenféle más módon...

—És mikor találkozunk majd a többi földi férfival?

—Na de kedveském, ahhoz előbb el kell repülnötök innen! Türelem! - nevetett Zénó. Mindazonáltal komolyan gondolta amit mondott. Már korábban megbeszélte Csalebucsámmal, hogy a tündik kizárólag akkor lehetnek biztonságban, ha óriási ürflojtát építenek, félelmetes fegyverekkel.

—De figyelj már Zénó felség – ellenkezett Csalebucsám – értsd meg, hogy mi tündik nem szeretünk, nem akarunk, és nem is tudunk háborúzni!

—Kizárólag védekezés céljából gondoltam. - válaszolta Zénó.

—Nem megy. Semmi értelme nem volna megépítenünk, ha nem harcolnának a fegyverekkel a tündik.

—Azt hiszem ha nagyon muszáj, mégis rászánnátok magatokat. Legalábbis némelyiktek. S elég lenne ehhez minden ezredik tündi.

—Hát igen, annyi biztos akadna – vonogatta a vállát Csalebucsám – tulajdonképpen azt hiszem még én is ezen vadabb tündik közé tartoznék, és az is igaz hogy az önvédelemről sosem mondtunk le olyan értelemben, hogy nem jelentettük ki, hogy ne volna ehhez jogunk! A baj csak az, hogy nem tudsz még mindent, kedves Zénó!

—Akkor világosíts föl!

—Arról van szó, hogy mi tündik rémületesen vad nép voltunk korábban. El sem tudod képzelni, milyen vadak. Egymással szemben ugyan nem nagyon, bár még ez is elég volt ahhoz, hogy majdnem kiirtsuk egymást egy aránylag nem is túl régen bekövetkezett baktériumháborúban! Na de ami a többi fajt illeti... hát képzeld csak el, vérrel táplálkoztunk! Fel tudod ezt fogni?! *Vérrel!* Egyáltalán semmi lelkiismeretfurdalást nem okozott tehát nekünk egy élőlény halála, hiszen ez kellett ahhoz, hogy mi éljünk! Sőt, a szenvedés látványa sem borzasztott bennünket, inkább boldogított, mert hiszen a hullákból nemigen tudtunk vért szívni, legfeljebb keveset, azaz ahhoz hogy jól lakmározzunk, élő testekből kellett fokozatosan kiszívni a vért, hogy arra a helyre ahol felsebeztük, a zsákmányunk szíve újabb és újabb vért pumpálhasson amit kiszívhatunk! Vagyis ha az áldozat jajgatott, vonaglott, az bennünket jóleső érzéssel töltött el, mert jele volt annak hogy minden rendben van és mindjárt egy jól kajálunk, vagy folytathatjuk a megkezdett lakmározást! Szóval azt hiszem nem sokkal voltunk különbek a kucsájoknál, sőt lehet ám hogy rosszabbak is!

Na de a háború után beláttuk hogy ez nem mehet tovább. Meg kell fékezni agresszív ösztöneinket, különben amilyen fejlett fegyvereink vannak, hamarosan az egész bolygónkat elpusztítjuk. Emiatt aztán a tudósaink némileg átalakították a genetikánkat, hogy jók legyünk. Azaz szelídek. Nem agresszívak. S ez sikerült is nekik, de annyira, hogy nemegy tündinek most már az is lelkiismereti konfliktust okoz, hogy agyoncsaphat-e egy... mindegy, nem mondom a nevét, egy olyasféle rovar, mint nálatok a szúnyog!

Ez még nem lett volna baj, de ilyen mértékű együttérzéssel már elképzelhetetlen volt hogy vért igyunk, pláne élő testekből nem szívhattuk ki... eleinte a tudósaink kísérleteztek művér előállításával, sikerült is nekik, de bennünket ez is rossz érzéssel töltött el mert mégis olyan volt mintha igazi volna... Szóval, a végén újabb genetikai átalakítás következett! Eddigis szívhattunk bizonyos növényi nedveket, de az csak kiegészítő táplálék volt. Most az lett az egyetlen táplálék! S bár erre nem törekedtünk, de kiderült hogy az átalakításnak olyan mellékhatása lett, hogy bár elvileg ezután is szívhattunk vért, meg is emésztettük rendesen, sőt, pillanatok alatt rengeteg energiát ad nekünk, szinte igazi csodaszer, valóságos életelixír – ám ha valamelyikünk él ezzel, akkor elhatalmasodnak rajta mindenféle vad ösztönök, őrjöngeni kezd, gyilkolni, tehát szinte megőrül, sőt, nem is csak „szinte”... persze, elmúlik róla idővel, de addig iszonyatos dolgokat művel... Szóval Zénó, mi nem vagyunk alkalmasak a harcra még ha vállalnánk sem! Mert még amelyikünk vállalja, szerintem az sem elég vad hozzá amíg nem szív vért, utána viszont egyszerűen egy őrült, aki vad ugyan, de semmivé foszlik a kritikai érzéke, az óvatossága is...

—Aha. Semmi baj! Igenis építsétek meg a flottát! Katonákat majd én találok rá. Tudniillik az emberek közül! Biztos lehetsz benne, nemhogy százával-ezrével, de milliószerűen jelentkeznek majd, bőségesen válogathattok is belőlük!

—De figyelj már kedves Zénó...

—Talán nem tudjátok megépíteni a flottát?! Mert ha úgy van, végetek! Lehet hogy elámíthatjuk a kucsájokat ideig-óráig, de a hazugságoknak az a sorsuk, hogy idővel lelepleződnek!

—Persze hogy meg tudjuk építeni, nem olyan nehéz az csak idő kérdése, végső soron akár egy egész Halálcsillagot is építünk neked, ha akarod, de gondold bele kérlek, ehhez valóban rengeteg ember kell, mármint egy ekkora flotta üzemben tartásához...

—Hány milliót óhajtasz?

—Arra akarok kilyukadni, hogy ennyi sok embert el is kell látni mindenfélével...

—Nem titkolom – vágott közbe Zénó – ez bizony rátok fog várni! Tudom, fura hogy a fenekünk alá nyomtok egy szuper űrflottát, a technikánk is hetek alatt fog nyilván évezredekkel fejlődni, hiszen rögtön megkapjuk tőletek a hipertéri közlekedés fejlett módjának titkát s nyilván egy csomó minden mást is, s még elvárjuk emellett a hadsereg ellátását is, szóval igen, tudom hogy furcsa, de gondold bele: egyelőre egyszerűen nem elég fejlett a technikánk, tényleg nem, s ez hatalmas megterhelést jelentene nekünk! Ráadásul gondolom ti tündik is elvárjátok, hogy az általatok felépített űrflottának legalábbis a többsége állandóan a ti naprendszeretekben legyen, hiszen főként mégis a magatok érdekében, saját védelmetekre építitek...

—Naná, még szép hogy elvárjuk hogy itt állomásozzanak a főerők!

—Akkor még az a logikus, hogy ti termeljétek meg, itt a közelben a szükséges hadtápot!

—Hagyj már szóhoz jutni engem is Zénó! Törődik a nyavalya a hadtáppal, majd beállítunk néhány automata gépsort, merem állítani igazi profik vagyunk automatizálásban, én csak azt akarom megkérdezni tőled már mióta, hogy ez a sok ember hol fog lakni amikor épp nem űrhajózik?! Hazamegy a Földre?!

—Akár azt is lehet.

—Pedig én attól félek ezek tömegével fognak leszemtelenkedni a bolygónkra, és

már bocs a bizalmatlanságért, de tudom mit tettetek a saját természeti környezetekkel, s nekem nem hiányzik a turisták áradata, a szeméthalmok, a fölényeskedés, meg mittudoménmi... Én azt akarom hogy csak névleg legyünk a földiek rabszolgái, a kucsájok szemében, de ne gyakorlatilag! De ezt igen nehéz lesz megakadályozni, ha a földieknek mindig pár millió fényévet kell utaznia hogy hazaérjenek... sőt, ennél sokkal többet!

—Nincs itt semmi baj, Csalebucsám! A múltkor említetted, hogy van egy bolygó a rendszeretekben, valami már nem tudom milyen nevű, ami elvileg lakható, de ti mégsem költöztök rá, mert nektek túl hideg...

—Aha, a Dohes bolygóra gondolsz!

—Arra. Szóval ha jól értettelek, a ti bolygótok, a Birsoz olyan pályán kering, hogy az egyenlítőn nem ritka nyáron a hatvanöt fokos meleg! A Dohes viszont ennél jóval hidegebb, ott sosincs melegebb az egyenlítőn sem, mint harminc fok. Ha a Birsoz melegéhez szoktatok hozzá, nem is csodálom, hogy ezt hidegelitek – ellenben nekünk embereknek majdhogynem ideális! Ugyan a mi egyenlítőnkön is melegebb szokott lenni ennél, de semmi esetre sem fogunk fájni!

—Nem tudod hogy mit beszélsz, Zénó – borzongott meg a gondolatra is Csalebucsám – a Dohes éghajlatát a legedzettebb tündik sem képesek elviselni hosszútávon! Nem mondom, a harminc fok egészen kellemes hőmérséklet, télen még nálunk sincs melegebb mint húsz fok – de egy egész életen át ilyen hidegben élni?! Az egyenlítőn?! Sőt, gondolj csak bele: A Dohesnek jég van a pólusain! Ami sosem olvad fel!

—Remek, a Föld is ilyen.

—De a Dohesen a mérsékelt éghajlati övben is szokott jég lenni néha...

—Akárcsak nálunk. - bólogatott Zénó.

—De ott olyan tél van, hogy előfordul még mínusz húsz fok is! - mondta ki a döntő érvet Csalebucsám, mindkét kezét csípőre téve, s egyik szárnyán levő kicsiny csápját diadalmasan bökte Zénó melle felé. Most aztán milyen érvet mondott!

Zénó elnevette magát, és magához emelte kicsiny tündifeleségét.

—Javaslom hogy télen el ne látogass a Földre. Én éltem már át olyan teleket is, hogy a hőmérséklet mínusz harmincöt fok is volt! A mérsékelt éghajlati övben... De északabbra hallottam hogy volt már mínusz negyvenöt fok is! A hidegrekord meg ha jól tudom mínusz hatvan környékén van... - és megpaskolta Csalebucsám hátát. —Szóval usgyi kislány, igyekezzetek néhány épületet felhúzni a Dohes egyenlítőjére, hogy legyen kezdetben valami lakhely ott az embereknek, aztán a többit elintézik majd a telepések! Nemhogy lakhatatlan lenne az a hely nekünk, de elbeszéléseid alapján egy kellemes, üde kis szanatórium, ami jóformán mentes a szélsőséges időjárástól...

Ezek után tehát Zénó bátran ígérethetett a kucsáj nőknek olyasmit, hogy lesz majd sok földi férfi, akiket elcsábíthatnak, s lesz hol lakniuk is... s nem kétlette hogy a kucsáj nők tényleg kelendőek lesznek, hiszen olyan bámulatosan szépek! Sőt, tekintve hogy egész életükben a férfiakat kellett kiszolgálniuk és szórakoztatniuk, emiatt Zénó, aki szakmája révén elég jól ismerte a Föld történelmét, magában a régi Japán kultúra gésáihoz hasonlította a kucsáj nőket. Igen, ezek a kucsáj nők, így gondolta: extraterresztriális gésák. Kozmikus gésák. És a legigazibb kozmopolita gésák is, mert láthatóan nem nagyon izgatja őket, ha

egy nem az ő fajukból származó valaki lesz a férjük...

Zénó sejtette, ha kiderül a Földön, hogy ő szexuális kapcsolatot folytatott (sőt folytat is, mert esze ágában sincs abbahagyni!) egyszerre két különböző, nem emberi fajhoz tartozó lénnel, mert ugye több tündi felesége van és még több kucsáj felesége, s ezek közül még a kucsáj nők is határozottan nem néznek ki embernek, legalábbis közlőrl, hiába szépek, a tündik meg aztán pláne nem emberiek – nos akkor kitör a botrány! A legtöbb sci-fi regényben olyasmit emlegetnek a szerzők, hogy az űrhajósnak tilos efféle viszonyba kerülnie más bolygók lényeivel, még akkor is, ha azok teljesen embernek néznek ki. Pláne ha nem is úgy néznek ki!

Botrány tehát lesz, s hozzá nagy. De nem számít, idővel majd alábbhagy. A tündik emberszemmel nézve szépek, a kucsáj nők meg aztán pláne! S akinek ez nem tetszik, ne művelje. Lesznek épp elegenden, akik szeretik az egzotikumot... ezek boldogan költöznek majd a Dohesre...

Müstével beszélgetve most ez átfutott a fején, s megerősítőleg bölintott saját szavaira.

—Igen, lesz bőven elég férfi nektek! Tudjátok meg, hogy bárki nőt befogadunk! *Bárkit!* Mondtam már ezt, de megismétlem. Na de ti tényleg nem vagytok emberek, s gondolom sejtitek hogy szó sem lehet róla, hogy mi alkalmazkodjunk hozzátok! Bár mi földiek erős és hódító faj vagyunk, de olyan faj, amelyet többek közt épp az tett naggyá és hatalmassá, hogy benne nem csak a férfiak erényei mutakozhattak meg, de teret engedünk a nőiség leleményeinek is! Épp emiatt udvariasan bánunk a nőkkel – legalábbis többnyire – sőt még a legyőzött fajok közül is messze többet elnézünk a nőknek, mint a hímjeiknek! Amelyikőtök tehát befogadásért esdekel, az ezt meg is kapja és nemigen kell félnie, ám akkor is csak megtűrt idegen, és szó sem lehet róla, hogy ne ő alkalmazkodjék! Tehát egy újabb feltétel: iskolába kell járnia eleinte, és mindenfélét megtanulnia a szokásainkról! Meg kell barátkoznia például a zenéinkkel is, mert úton-útfélen szől nálunk a zene, néha elég hangosan is, és ezek majdnem mind olyan zenék, hogy azt a ti kucsáj férfaitok még nehezen sem képesek elviselni néhány percnél tovább! Ezeket el kell viselnetek, sőt megszeretnetek legalább néhány zenetípusunkat, különben bunkó barbárnak tartanak majd benneteket a földi férfik, de még a férjetek is! Általában jó ha tudjátok, hogy bár egy földi férfi is szívesen veszi ha a neje kiszolgálja, ezt tulajdonképpen el is várja, de leginkább mégsem ezt várja el a nőtől, hanem hogy az vele együtt résztvegyen a férfi szórakozásaiban, örüljön annak aminek a férj... tehát őszintén meg kell szeretnetek a zenéinket! Meg még sok mindent... Helyes ha megtanuljátok némely dalainkat énekelni...

—Ez nem lesz nehéz. Alig akad olyan nő, aki ne énekelne gyönyörűen. Persze a mi dalainkat... - mondta Korkulár tábornok nagy bátran.

—Ne beszélj! Azt hittem nálatok csak hangszeres zene létezik, s dalaitok nincsenek! - ámult Zénó, arra a rövid eligazításra gondolva, amit Csalebucsám adott neki még akkor, amikor a Birsoz bolygóra vitte az ugrancsában. Oly távolinak tűnt most az a pillanat... Persze, lehet hogy Csalebucsám rosszul tudta...

—Hogy is ne volnának dalaink... ha ilyen nálunk nem akadna, szó sem akadna rá a nyelvünkben! De vannak dalaink felséges úr, mert hát kell hogy legyenek: ha nem volnának dalaink, ugyan miként is dalolná a nő álomba a férjét?!

—Aha, tehát altató dalokra gondolsz?

—Mi másra?! A zene célja a megnyugtató, a gondolatok pihentetése... legalábbis

nálunk. Ti emberek nem tudom miként vagytok vele...

—Többnyire nálunk is ezt a célt szolgálja. - válaszolta óvatosan Zénó.

—Persze a dalainkat nem szoktuk nyilvánosság előtt lejátszani, mert nem cél hogy mindenki elaludjon, de meg az is megeshetne hogy egy nő éneklését hallva gerjedelembbe kerül a hallgatóság, s nem célunk tömegverekedést okozni! Az ugye más, ha otthon esik meg ilyesmi, abból nem lehet baj ha valaki a saját feleségét teszi a magáévá... de ha kívánod, semmi akadály a Zénó király, hogy e nők bármelyike eldaloljon neked amit csak óhajtasz!

Ezt hallva Zénó egy hirtelen ötlet hatására felkapta a fejét.

—Helyes! Szavadon foglak! De nem akármilyen dalolást óhajtok! Ezennel versenyt hirdetek e nők közt! Amelyikük akarja, bemutathatja a tehetségét. De nem kötelező! Úgy képzelem, hogy zeneszerszámainkkal játszunk itt most egypár dalt, s mindig amikor egy-egy elhangzott, amelyikőtök óhajtja, próbálja elénekelni! Ha lesz jelentkező, akkor eljátsszuk újra a dalt, de sokkal halkabban, s a bátor próbálkozó éneklése így jól hallható lesz! Nem kötelező az egész, az is jöhet velünk aki nem énekel, de ugye értitek biztos, hogy nagyobb az esélye annak aki szépen énekel, arra, hogy valamelyikőnk felesége legyen, s nyilván az a legkényelmesebb nektek, ha már most az elején eldől a sorsotok!

És Zénó vastagon vigyorgott. Ez a koncert legalább egy óra lesz az biztos, s ezalatt a kucsáj férfiak iszonyatosan fognak szenvedni! S ezt a nők is látják majd, holott ők a nők a legkevésbé sem szenvednek majd, akár énekelnek akár nem, s látva hogy ami nekik semmiség, az mennyire kétségbe ejti a díszes férfinépet, emiatt remélhetőleg kialakul bennük legalább egy kis önbizalom és fölényérzet!

—De mi nem tudunk földi nyelven. - szólt szomorúan Kiri.

—Semmi baj, attól a szöveget még megjegyezhetitek, s nem is kétlem hogy sikerül első hallásra, mert olyan okosak vagytok... Különb is, manapság a Földön már mindenki magyarul beszél, de most főleg nagyon régi számokat hallotok majd amik nem is magyarul vannak. Szóval fel a fejfel!

S elkezdődött a nagy koncert. És ezt Zénó nagyon élvezte, mert igencsak kedvelte a zenét, főleg a régi zenét, a Föld kürmür megszállása előtti korszakából valóakat² – ám ahogy körbenézelt, tapasztalhatta, hogy nemigen akad kucsáj férfi, aki osztaná a lelkesedését! Vélhetően valahányan csak voltak, mind iszonyatosan meggyűlöltek a földiek pokoli találmányát, a lézerkardot, mert az nemcsak veszélyes fegyver, de olyan szörnyűségekre is képes, mint efféle zenék szolgáltatása, ami alig kevésbé veszélyes, mintha a lézersugarával vagdosná az érzékeny kucsáj idegrendszerét! Igaz, mind maximális hangerőre állították fülhallgatóikat a maguk kucsáj zenéivel, de a földi zenéből így is épp elég szűrődött át ahhoz, hogy kibírják ugyan, de csak iszonyatos szenvedés, kényelmetlenség árán, maximális önuralommal.

A nőknek azonban nem volt okuk panaszra. Kevés olyan zene hangzott most el, ami kifejezetten riasztóan hatott volna rájuk; Zénó most inkább olyan számokat játszott le nekik, amiket valaha egy-egy földi énekesnő énekelt, ezek meg nemigen voltak vadak – persze földi fogalmak szerint! Mindenesetre a nők hamar hozzászoktak ezekhez, és kiderült, hogy igaza lehet Csalebucsámnak, hogy a kucsáj nők sokkalta okosabbak a kucsáj férfiaknál, mert a legtöbbjük képes volt egy zeneszám teljes szövegét hibátlanul megjegyezni első hallásra, hiába hogy

2 A kürmürökről a „Dagik” című regényből tudhat meg többet a Tisztelt Olvasó.

halvány fogalma sem volt róla, mit is jelentenek ezek az ismeretlen nyelven elhangzó szavak-szótagok! Azaz bámulatos memóriájuk volt! És aztán el is énekelték ezeket. És itt viszont már megmutatkozott a tehetségbeli különbség: bár a számokat mind meg tudták jegyezni, s tulajdonképpen még a dallamot is úgy nagyjából, ám ami az éneklést illeti, korántsem voltak egyformák. Mind szépen énekelt az igaz, igazság szerint Zénó úgy vélte – s biztos jól vélte mert elég sok színésznőt hallott énekelni a forgatásokon! - hogy e kucsáj nők egyike sem esne ki egy zenei vetélkedő előselejtezőjén, s ez is kiváló teljesítmény, ám azért határozottan akadtak, akik sokkal jobbak voltak, mint nagy átlaguk!

Mindenesetre a kucsáj férfiak szinte megbabonázottan figyelték még a gyengébb teljesítményt nyújtó nőket is. Soha még ilyesmiben nem volt részük, hogy ennyi sok nő énekeljen nekik egymás után! S bár a dalok némelyikét csak óriási önuralommal tudták elviselni, de maga a tény hogy egy nő énekel, nemegy férfiban óriási szexuális gerjedelmet idézett elő. Ezek dülledt szemmel meredtek a lányokra, tarójuk óriásivá duzzadt, s a vörös és lila minden árnyalatában pompázott, kezükkel görcsösen szorították az asztal szélét vagy a széket amin ültek, s némelyikük igencsak hangosan sóhajtozott is!

Aztán Zénó lejátszott nekik egy régi azerbajdzsáni zeneszámot, „Ella Namik”-től a „Deja-deja” címűt. (az azeri nép eredetileg „Deya-Deya”-nak írta a szám címét). Legalábbis akkor még azt hitte Zénó, hogy e dal azeri nyelven van - később, mert e dalnak fontos szerepe lett a kalandjuk során, részletesebben is utánanézett, és kiderült hogy a nyelv amin énekelnek, valójában üzbég, és a dal refrénje - „men seni deya” - mindössze annyit jelent magyar nyelven, hogy „én mondom neked”. (men=én, seni = te, deya = mondás). Mindenesetre e dalt épp a fiatal kis Kirinek kellett énekelnie. Éppenséggel nem lett volna muszáj hogy elénekelje, eredetileg nem is akart énekelni, minek az neki amikor a nagy Zénó király már úgy nyilatkozott hogy a felesége lehet! De aztán kedvet kapott hozzá. Főleg mert látta hogy a nők éneklése mennyire idegesíti a kucsáj férfiakat... vagy épp mekkora gerjedelembé hozza őket... de ez is nagyszerű dolog ám, mert most semmit nem tehetnek velük, nem ugorhatnak rájuk, félnek az emberektől... ez aztán a remek és nemes bosszú!

Szóval Kiri mégis rászánta magát az éneklésre, különben olyan hátsó gondolat is vezérelte ezen elhatározásában, hogy mégsem lenne jó ha valami énekelő lány annyira megtetszene Zénó királynak, hogy úgy döntsön: ő Kiri mégsem kell neki mert inkább éneklősokeet választ, s van azokból is elég...

Na de nem tudta előre hogy milyen dal jut neki! Kiállt az asztalok elé, meghallgatta a dalt – s közben már előre sápiteozott, hogy hát ebből ő mit fog majd produkálni! Mert a szöveget gond nélkül megjegyezte ő is hiába üzbég nyelven volt – igazság szerint neki még kucsáj nőkhöz képest is félelmetes memóriája volt, az összes eddigi zeneszámnak megjegyezte a szövegét! - de ez a dal bizony igen sok hajlítást tartalmazott! A hajlítások pedig olyasmik voltak, amik valahogy nem igazán mentek a kucsáj nőknek. Ennek oka egyszerűen az volt, hogy idegesítette a férfiakat, ha a nők egy-egy magánhangzót nem egyetlen hangmagasságban ejtettek ki, az ilyen nőkre haragudtak, megölték őket...

Kiri tehát nagyon izgult, mit is énekeljen és hogyan! Végül aztán persze mit sem tehetett, a tőle tellő legpontosabban elénekelte a dalt. Hajlított is ahogyan tudott, s a végére úgy vélte, sikerült egészen türhetően utánózni azt a földi nőt, aki egykor régen e dalt eredetileg énekelte! Meg lehetett elégedve magával.

Meg is volt elégedve, főleg miután Zénó meg is dicsérte; ekkor elmúlt róla minden idegesség, stressz, s mert alapvetően becsületes jellem volt, szerényen megjegyezte:

—Hát, én igazán igyekeztem, de azért az az igazság hogy egy efféle dalt leginkább mégiscsak egy *déjá* tudna énekelni helyesen! Egészen el is csodálkoztam, hogy e dalnak a refrénjében ennyi sokszor szerepel a „*déjá*” szó, s hozzá nyomatékosan kiemelve, úgy, hogy „*déjá-déjá*”, épp ez a szó, amikor ez valóban kifejezetten *déjá*knak való dal! Tudod felséges uram, a sok hajlítás miatt! Tosi például biztos gyönyörűen el tudná ezt énekelni! Vagyis, azt hiszem hogy inkább úgy kell fogalmaznom, hogy *el tudta volna* énekelni...

—Na de ki az a Tosi? Jöjjön ide, hadd lássam, s énekelje el ő is, ha te már ennyire feldicsérted! És mit jelent az a szó, hogy „*déjá*”, mert én bizony nem ismerem, nem értem, holott azt hittem eddig, hogy jól megtanultam a nyelveteket!

—Hát ezt gondolom azért nem tudod mégsem felség, mert e fogalomra nincs megfelelő a te anyanyelvedben.

—Aha, szóval akkor kik is ezek a *déjá*k? - követelte makacsul az információt Zénó.

—Csúnya nők. - válaszolta röviden Kiri.

—Hát ennél azért bővebben ha lehetne! - ráncolta össze a homlokát Zénó.

—Szörnyetegek. - válaszolta készségesen nem is Kiri, hanem Korkulár tábornok, aki etikettmesteri funkciójához híven állandóan Zénó közelében állt, és iszonyatosan szenvedett, mert minden számot végig kellett hallgatnia... holott a fogadás előtt előrelátóan beszédett vagy negyed kiló nyugtatót. De így is volt minden baja a szerencsétlennek! Kifejezetten hálás volt Kirinek, hogy végre szóbakerült ez a *déjá*-téma, mert ezalatt sem szólnak azok az iszonyatos zenék. És most nem is minden hátsó gondolat nélkül szólt közbe: ha ő mondja meg mi a helyzet a *déjá*kkal, akkor elhúzhatja az erről folyó társalgást, s azalatt sem kell zenét hallgatnia, azalatt kissé megnyugszik, alábbhagy a fejfájása, holott már úgy érzi, s a zenék miatt ám, mintha egy egész kőbánya minden dolgozója az agyát püfölné...

—A *déjá*k olyan nők – kezdett a magyarázatba – akik mutánsok! Legalábbis bizonyos elméletek szerint. Mert egyes tudósaink szerint a kucsáj nép réges-régen több alfajt is tartalmazott, s ezek egyike emelkedett a többiek fölé, ezek vagyunk mi, s a *déjá*k az egyik másik alfaj képviselői, akik keveredtek a mi alfajunkkal, de időnként még ma is születnek efféle nők, atavisztikus vonás lenne tehát a *déjaság* ezen elmélet szerint... de mondom, más tudósok szerint egyszerűen mutánsok. Akárhogy legyen is, de a *déjá*k olyan nők, akik a legkevésbé sem vonzóak! Nem lehet megállni, hogy a kucsáj bele ne borzadjon ha csak rájuk néz: óriási a szemük, és a hajuk sem olyan mint amit itt látsz a nőinken felség, mert a *déjá*k hangulatérzékelői nem ilyen szép egyenesszálúak, hanem göndör a hajzatuk, és számtalan lapos micsoda nő ki belőlük, mintha levelek nőnének a csápjaikon, de a csápok sem mindig hengeresek hanem néha laposak, tényleg olyan mintha valami növény, valami bozót nőne ki a fejükből! Ilyen bozóttól a kucsáj szinte várja, mikor mászik ki belőle egy kígyó! De vannak más *déjá*k is, akiknek a haja úgy néz ki, mintha egy tollrengeteg nőne a fején, és nem akadt még olyan *déjá*, akinek a haja ne érne le minimum a seggéig, de nem ritka a térdhajlatig érő sem! És még ez sem minden, mert ezt a fertelmet amit a fejükön hordanak, sokkal jobban képesek mozgatni mint a mi tisztességes nőink a hangulatérzékelőket,

némelyikük haja olyan erős, hogy akár egy villát is meg tud vele hajlítani...

—És hogy jön ez az énekléshez? - kérdezte Zénó.

—Hát úgy, hogy ezek a fertelmes némberek valami fura torokkal születnek, vagy lehet hogy a torkuk normális, csak van valami fura idegrendszeri rendellenességük, amitől szinte képtelenek egyetlen hangot is normálisan kiejteni! Hajlamosak a magánhangzókat elnyújtani, de nemcsak egyszerűen nyújtják őket, hanem közben változtatják a hangmagasságot is, egészen úgy, igen, mint az a földi nő aki ezt a legutóbbi számot énekelte... bocsáss meg felség, de kucsáj fülnek hallani ezt egymerő irtózat! Igaz, a déják igyekeznek rendesen beszélni velünk, de néha-néha előtör ez a szokásuk, ha például izgatottak, ha félnek vagy ha örülnek valaminek, vagy ha már fáradtak... fertelmes! - borzongott meg a tábornok.

—Ha ennyire utáljátok őket, hogyhogy még élnek? Miért nem irtjátok ki őket?

—Én már többször is javasoltam – bólogatott a tábornok – de ezt sokan ellenzik.

—Ugyan miért!

—Mert nem sok vizet zavarnak: déjá nagyon kevés születik! Fiú nem is lehet soha déjá, én legalábbis még nem hallottam olyanról, de nőből is talán ha minden ezredik szülésnél történik meg ilyesmi... és ezeket általában nem öli meg az apa, hanem felneveli, hogy jó pénzért eladja, vagy ha úgy gondolja hogy ő nem fog kínlódni egy ilyen szörnyeteggel, akkor beadja a megfelelő állami neveldébe, mert a csecsemő déjáért is jó pénzt adnak, ha nem is olyan sokat, mint egy felnőttért!

—Most ezt nem értem, ha ilyen rondák, mi teszi őket értékké?

—Az ízük! - szólalt meg éles hangon Kiri. —Mindenki tudja, hogy a zastek nagyon finom, na de ami egy déjából készül, az aztán az igazi királyi csemege – legalábbis a férfiak szerint! - és élénken figyelte Zénó arcát. Ő már beszélgetett Zénó első három feleségével, s tőlük tudta, hogy a földieknél elképzelhetetlen, hogy megegyenek egy nőt akármiért is.

A tábornok azonban nem tudta ezt.

—Igen, így van, ahogy ezt ez az ifjú hölgy mondja! - bólogatott. —De magad is meggyőződhetsz róla felség, hogy nem hazudok és megéri felnevelnünk a déjakat hogy több csemege készüljön belőlük, igen, magad is tapasztalhatod mindjárt, mert készítettünk nektek sok-sok zasteket, még többnek a készítése van e pillanatban is folyamatban, s természetesen déjából is készítettünk, s módod lesz majd a kétféle zasteket összehasonlítani! Ég és föld a különbség köztük! Mindjárt hozzák is az első fogást, amint úgy döntesz, hogy vége ennek a zenei... *izének*... - és szenvedően nyögött egyet.

—Micsoda?! - komorodott el Zénó arca. —Azt akarod mondani, hogy amiatt mészároltatok le sok nőt, hogy nekünk zasteket készítsetek belőle?!

—Saját szememmel láttam! - bólogatott Kiri. —A csúnyábbakat kiválasztották közülünk... ó, hogy sírtak! És köztük volt Tosi is, tudta is a szerencsétlen hogy hamarosan vége lesz, bár tulajdonképpen nem nagyon bánta a halált, mert úgysem lett volna férje, nincs olyan kucsáj aki feleségül venne egy déját, de hát még ha feleségül venné is, nem biztos hogy jól bánta vele... pedig Tosi aztán kiválóan el tudná énekelni az összes földi dalt, olyan egyszerűen *nincs*, hogy erre egy déjá képes ne volna! A legislegtehetségtebbekre is igaz ez!

Zénó felállt. Ezt látva a kis Pici azonnal a vállára pattant, mert itt ne hagyja valahol őt az ő fogadott apukája, a Félelmetes és Iszonyatos Földi!

—Ennek véget kell vetni! A mai naptól fogva tilos a zastek! Aki zasteket készít,

eszik, segédkezik az előállításában, azt eladja, vagy eltűri hogy más ilyesmit csináljon, annak égessék le a pöcsét is és a taréját is! És most induljunk a konyhába ahol ezt művelik, de gyorsan ám, vagy megsütögetlek! - és bekapcsolta a lézerkardot.

—Éljen, éljen! - kiabálták a nők boldog mosollyal. Még azok is, akik majdnem teljesen meg voltak elégedve a helyzetükkel, azok is nagyon örültek annak a törvénynek, hogy ezentúl nem lehet csak úgy lemészárolni őket egy fincsi kis lakoma kedvéért...

Zénó elképesztő tempót diktált, szinte futott a folyosókon, maga előtt lökdösve Korkulár tábornokot, aki emiatt néhányszor majdnem orra bukott. Mögötte futott XII. Borzalmas király, akinek ugyan nem sok kedve volt ehhez, de muszáj volt neki, mert Cirmos Cica elkapta a karját, megcsavarta a csuklóját, s így ha nem tartott lépést a lánnyal, a keze iszonyatosan fájt. És egyszerűen reszketett a király a rémülettől, mert hisz ezt nem is egy férfi teszi vele a földiek közül, hanem egy nő! Rémületes ez a vadság!

És nagyon remélte hogy időben érnek oda, s legalább néhány nő még életben van a ma esti lakomaalapanyagból, mert akkor meglesz a földiek öröme, hogy megmenthetnek valakit! Mert ha nem, akkor kitör a haragjuk...

A királynak szerencséje volt. Mire beértek a kis, mindössze háromszáz négyzetméteres királyi konyhába, még valóban volt ott élő nő, nem is kevés, ötvenhárom is! Természetesen mind megkötözve. Ott feküdtek egy irdatlanul hosszú asztalon, mind pucéron már, s néhány szakács szorgoskodott körülöttük. A főszakács pedig épp odalépett egyikükhöz, egy nagy bárdot emelt a magasba... nem is lehetett kétséges a szándéka, mert más asztalokon már lehetett látni néhány feldarabolt, szakszerűen kicsontozott nőt...

Ebben a pillanatban légítámadás érte a szakácsot. Valami apró rongy-csomóhoz hasonló tünetény hagyta el Zénó vállát... Pici szinte nem is repült, hanem valósággal szökellt, ugrott mint egy kenguru vagy kecskebéka... s a következő pillanatban a maga kis lézerkésével szabályosan kettészelte, csak úgy röptében a főszakács fejét, fejtetőtől ádámcsutkáig! Majd repült még tovább is, s még három kuktat ölt meg, mielőtt Zénó kiáltása a helyére parancsolta volna – azaz vissza Zénó vállára. De igazán nagyon meg volt elégedve magával!

—Működik! Köszönöm apuci! - babusgatta a fegyverét. És amennyire az csak telik egy kisgyerektől, heves szeretetet érzett Zénó iránt, mert lám, neki olyan nagyszerű apukája van, hogy meg sem szídtá azért amit tett!

Zénó valóban nem szídtá meg. Egyetértett Pici tetteivel, csak amiatt parancsolta vissza, mert féltette. Most azonban körülnézett a teremben.

—Hát, tartok tőle, hogy nekik is velünk kell jönniük... - és intett a feleségeinek. —Magyarázzátok el a helyzetet ezeknek az „új húsoknak” is!

—Ők is a te feleségeid lesznek? - kérdezte Cirmos Cica.

—Hát, ha nagyon muszáj... bár nekem már tulajdonképpen olyan mindegy... - nevetett Zénó. —Na de félre a tréfával: szabad nők lesznek a Dohes bolygón, te is tudod!

—De ő - *nem!* - hallotta a háta mögül Tas hangját. S amikor megfordult, igencsak meglepődött azon, amit látott! A fiatal trükkmester egy válláig is alig érő, igencsak fiatalnak tűnő pucér leánykát támogatott. De az hogy pucér nehezen volt észrevehető, mert oly dús hajzuhataga volt, ami majdnem teljesen elfödte a mezítelenséget. Ez a haj persze nem igazi haj volt csak a „hangulatérzékelő receptorok”, ám

tényleg egészen úgy nézett ki e „haj”korona, mintha egy páfrányerdőt viselne a fején! S mindemellé még a két szeme is oly nagy volt, mint egy-egy teáscsésze.

Vagyis ez bizony egy déjá lány volt!

De nagyon csinos. Olyan gyönyörűszép, hogy Zénó bizony irigykedni kezdett Tasra, holott teljesen nyilvánvaló volt a fiúra nézve, hogy halálosan beleszeretett ebbe a fura biológiai tűneménybe, mert olyan pillantásokkal méregeti, úgy öleli át, úgy simogatja...

—De hiszen azt mondtad, hogy a déják mind csúnyák! - förmedt rá barátságtalanul a tábornokra.

—Na de hát talán nem azok?! Hiszen láthatod magad is, felség! - mutatott Korkulár értetlen csodálkozással a lányra.

—Úgy érted hogy ez egy közönséges déjá? Nem egy olyan, aki kivételesen mégis szép?

—Ez?! Hiszen ez a fajtájának is egyik legocsmányabb példánya!

—Hogyan hívnak téged, te csodálatos gyermek?! - kérdezte tőle Tas, és lágy csókot lehelt a leány csuklójára.

—Tosi a nevem, uram! - válaszolta a rémülettől reszketve a lány. Mert hisz az előbb akarták megenni, most meg ezeknek a rémületes valakiknek a hatalmában van, akikről sejti már, hogy *emberek* lesznek...

De most jött az igazi döbbenet a számára. Mert most Tas letérdelt elé, s így szólt hozzá, és Tosi hangulatérzékelői híven jelezték neki, hogy a fiú nem tréfál, s a lehető legkomolyabban gondolja amit mond:

—Megtiszteltetésnek érezném, Tosi kisasszony, ha teljesítenéd életem leghőbb vágyát, és a feleségem lennél! Kérlek ne utasíts vissza, mert ha így cselekszel, akkor ezután sötét és komor lesz életem minden napja, mely napokból nem is nézne ki nekem oly sok, mert a hiányod miatti bánat mihamar a halálba sorvasztana! Ha nem hallom meg szádból a boldogító igent, úgy fogom érezni, mintha sosem világítana már számomra a Nap, mert immár Te vagy az örök napsugár éltem sötét éjszakájában!

Hát annyi bizonyos, hogy ilyen leánykérést sem hallott még nő soha a kucsájok bolygóján!

Zénó soha nem hitte volna magáról, hogy ennyire irigyelhet egy nőt valakitől! De hát nem veheti el Tosit Tastól... és ez nemcsak szép nem volna, de felesleges is, mert e leánykérést hallva Tosi úgy pillantott a fiúra, de úgy, hogy bár egy szót sem szólt, ám látható volt, hogy ha nem is szerelmes ő maga is, de a legjobb úton jár efelé...

Zénó mit tehetett erre mást, bekapcsolta a lézerkardot, s azt egészen közel érintette Korkulár nyakához.

—Ha tíz percen belül nem lesz itt nekem legalább három déjá, de a lehető legocsmányabbak közül ám, akkor esküszöm hogy én magam készítek zastekot, de belőled és a királyból!

Hát a dologból, hogy Zénó kapjon magának déjákat, lett nemcsak tíz, de húsz perc is... s lett volna még több is, ha Zénó nem olyan bátor...

Úgy esett ugyanis, hogy visszaballagtak a trónterembe, és mindenki nagyon boldog volt: Tosi amiatt mert nem eszik meg, sőt, alig is hihető de olyan szerencse érte mint még soha senki déját: lesz férje, aki láthatóan teljesen bele van habarodva! Tas is nagyon boldog volt, mert egészen biztos volt benne, hogy nem akadt

még a jó öreg Föld történelmében olyan férfi, aki szebb feleséget kapott volna mint most ő, mert az ő Tosijával az eddig nagyon irigyelt Zénó kucsáj feleségei sem vehetik fel a versenyt... sőt, ez a Tosi ha igaz ami hírlik a déjákról, a Világmindenség egyik legkiválóbb énekesnője kell legyen! És még a neve is milyen szép, illik hozzá: Tas és Tosi, milyen szép így párban a kettejük neve! Átölelte tehát a leányt, becéző-kedveskedő szavakat duruzsolt a fülébe, és nyugtatgatta hogy ne féljen, mert teljesen elképzelhetetlen, hogy az emberek megegyenek egy nőt, déját meg aztán pláne nem, és ő Tas úgymé megvédi mindentől a feleségét! És hogy Tosi még nagyobb biztonságban érezhesse magát, oda is adta a kezébe az egyik lézerkardját, s azt is megmutatta, miként kell be- és kikapcsolni. Tosi meg csak nézett ezt látva, mert soha olyan még elő nem fordult hogy a kucsájok épp a déják kezébe fegyvert adjanak... még közönséges nők kezébe sem, nemhogy déjájába!

De örvendett Zénó is, mert hamarosan lesz még néhány különleges felesége, igazán nem akármilyenek... Az összes többi ember is örült, mert nem akadt köztük olyan, akinek ne rögzült volna szilárd elhatározásává, hogy szerezze magának déját, még ha az első néhány aki most jön, Zénóé lesz is! De hát nagy ez a bolygó, s ha ritka fajzat is a déjá, de ha csak minden ezredik szülés eredményez is déjá-utódot, akkor is élhet itt belőlük valami négymillió... ennyi bőven elég lesz nekik! Vadóc Jani rá is kérdezett a déják gyakoriságára, s a király biztosította őt hogy igen, valóban nagyjából ennyi lehet a déják száma.

És örvendett emiatt maga a király, XII. Borzalmas is! Most már aztán tényleg egészen biztos volt benne, hogy a földiek nem fogják csak úgy sitty-sutty miszlikbe robbantani a bolygót. Hogy is ne! Hiszen látható, hogy ezek a borzalmas, iszonyatos lények, az emberek, méltóak arra hogy mindenki viszolyogjon tőlük, mert lám, félelmetesen silány az esztétikai érzékük: pontosan a legocsmányabb nők tetszenek nekik a legjobban, de úgy, hogy szinte már-már kitör a tömegverekedés a soraikban, mert mind Tosit bámulják olyan szemekkel, hogy majd' kipotyognak a szemgolyóik... nem, olyan aztán nincs, hogy ezek csak úgy felrobbantsák a kucsájok bolygóját ezek után!

Örült hát mindenki, egyedül akkor vágtak a kucsájok fancsali pofát, amikor a trónterembe érve Zénó azt mondta, hogy nemsokára visszarepülnek az úrhajójukba, de még nem távoznak a bolygó közeléből, csak pihenni mennek fel oda; de még ezt sem teszik meg, amíg meg nem jönnek a neki szánt déják! Hanem addig is míg várnak rájuk, ugyan legyen már olyan kedves hozzájuk Tosi, és énekelje el nekik azt a zeneszámot, aminek hála egyáltalán tudomást szerezhettek Kiritől a déják létéről... s utána még sok más számot is kell énekeljen nekik Tosi, ha szép lesz a hangja, amiben nem kételkedik...

Korkulár tábornok előtt világossá vált, hogy iszonyú percek következnek, amit egyedül úgy rövidíthet le, ha rekordsebesen leszállítja Zénó déjait! Erre meg is volt benne a jószándék, de tervének kivitelezése váratlanul némi fennakadást szenvedett.

A fennakadásról Zénó nem szerzett rögvést tudomást. Annyit észrevett ugyan, hogy a tábornok eltűnt mellőle, de ez a legkevésbé sem izgatta. Egyelőre el volt foglalva ugyanis a műélvezettel! Megkérte Tosit, hogy legyen olyan kedves, és énekelje el ő is azt a bizonyos zeneszámot, – és Tosi már ezen is meglepődött! A legkevésbé sem volt szokás nemhogy egy déját, de egy közönséges nőt sem úgy megkérni bármire is a kucsájok közt, hogy „legyen olyan kedves”! Úgy

meglepődött ezen, hogy nemcsak fülig, de még azon túl is elpirult, s még azt sem tudta, mi történt vele! Igazság szerint alig is hitte hogy igaz lehet az ami vele megesett: érte jönnek a mészárszékhez, megmentik, és még valaki azt is szeretné hogy a felesége legyen, mert *tetszik* neki?! Tetszik, ő, a déjá?! De hát ez így kell legyen, mert hangulatérzékelői természetesen csúcskapacitással dolgoztak, ám minden apró rezzenésük azt az üzenetet hordozta, hogy soha nő még olyan mély benyomást nem tett férfira, mint ő Tasra! Sőt, az összes többi emberre is...

Na de akkor sem szabad elfeledni, hogy párja egy *ember*. Ember, márpedig ő is úgy nőtt fel, mint minden gyermek, hogy állandóan az emberekről szóló mesékkel rémítették! Hogy azoknak iszonyatos zenéik vannak, mert vadak, rémületesek, gonoszok...

Jó-jó, Tas nem látszik ilyennek. De hátha a többi ember már ilyen?! És hátha azoknak nem tetszik majd és csúnyán bánnak vele?! Még Tastól is elvehetik, akár azért, hogy ők az emberek egyék meg...

De erről szó sem volt. Láthatóan Zénónak, az emberek királyának is nagyon tetszett, s most milyen udvariasan beszélt vele!

Meghallgatta hát a zeneszámot, s igazán kellemesen lepődött meg! Még el is szölte magát:

—De hiszen ez a zene rólunk, déjákról szól!

—Nem, ez merőben valószínűtlen – válaszolta neki Zénó – ez egy régi földi nyelven van, amit manapság már sehol sem beszélnek, és nem tudom ugyan, hogy azon a nyelven mit jelent a „déjá”-szó, de kizárt, hogy rátok vonatkozna – nálunk nem élnek, és nem is éltek déják! De szeretném ha elénekelné nekünk te is ezt, mert Kiri oly nagyon feldicsérte a déják énektudományát! Énekelj nyugodtan ahogyan tudod, ahogy akarod!

—Félek hogy csalódást okozok majd felség, mert mi déják nem tudunk énekelni, a férfiak ki nem állhatják a déják énekét! Azt mondják, nem tudunk egyetlen hangot sem tisztán kiénekelni.

—Amint hallhattad, ez itt nem akadály, nálunk épp azt szeretik többnyire, ha akad hajlítás is a dalban. Próbáld csak meg, senki nem fogja leharapni a fejedet ha hibázol, csak a kucsájok kannibálok, mi nem!

—Na, kezdj már bele, ne hagyj szégyenben, ha már ennyire feldicsértelek! - biztatta a lányt Kiri is.

Hát mit is tehetett volna mást, belekezdett... és óriási sikert aratott! Sajnos arra nagyon alkalmatlan az írott szöveg, hogy egy zenének a hangulatát visszaadja, de bizony az úgy volt, hogy Tosi emberhallgatósága szinte tombolt a lelkesedéstől! Számosan éljenzésbe törtek ki amikor Tosi produkciója végetért, és szegény Tosi ezt az ovációt hallva elsápadt, mert azt hitte hogy már itt a vég, elvégre a kucsájok akkor kiabálnak ha haragosak – végre aztán Tas megértette mitől ijedt meg szerelme, s ekkor elmagyarázta neki hogy semmi vész, amit hall és lát, az nem harag, hanem épp ellenkezőleg, a legmagasabbfokú tetszésnyilvánítás!

—De ha ilyenkor üvöltöztök, akkor mit tesztek, ha nem tetszik egy dal?!

—Az attól függ. Van úgy hogy undorodó pofát vágunk és otthagyjuk az énekest, van azonban úgy, hogy akkor is kiabálunk csak másképp: úgy, hogy „Le vele”, „Pfuj”, „Takarodj”, vagy esetleg súlyosabb esetben mindenféle undoksággal dobáljuk meg.

Tosi természetesen amiatt aratott nagy sikert, mert elhatározta hogy lesz ami lesz, megpróbál hinni nagy szerencséjében! E dalban – hallhatta – tényleg

temérdek hajlítás volt. Hátha igaz amit mondanak neki, s a földiek valóban ezt szeretik! A számára értelmetlen dalszöveg megjegyzése neki sem okozott gondot, de valóban lehetett valami igazság a kucsáj férfiak vádjában, hogy a déják nem tudnak énekelni, mert a dallamot valóban képtelen volt pontosan követni Tosi! Megjegyezte pontosan, abban nem volt hiba, de amikor énekelte, egyszerűen önkéntelenül cifrázta is, de alaposan ám! S persze déjá-módra, azaz nemcsak az eredetileg is a dalban levő hajlításokat énekelte ki, de azokat még fokozta is, máshova is berakott ilyesmiket... azaz, úgy énekelte ezt, ahogyan az neki a legjobban tetszett, ahogy az érzelmei diktálták!

—Tessék, azt mondtátok énekeljem bátran ahogy akarom – hát egy életem, egy halálom, eléneklem úgy, ahogyan azt én tökéletesnek gondolom, aztán legfeljebb agyonverték! Legalább utoljára jól kiénekelem magamat! - gondolta.

De szó sem volt itt agyonverésről, minden ember dicsérte inkább Tosit, s nemcsak a férfiak de a nők is. Cirnos Cica meg egyenesen ezt mondta:

—Azt hiszem, a Földön vége az énekesnők karrierjének! Nem létezik, hogy bárki embernő is olyan gyönyörűségesen énekeljen, mint egy déjá!

Még néhány más dalt is elénekeltettek Tosival, s azokban is ugyanilyen tehetségesnek bizonyult. Aztán vagy a tizedik után Tas mondta, hogy hagyják már a szerelmét pihenni is, elvégre csak most lett megmentve, biztos éhes is, szomjas is... és Tosi mondta, hogy bár enne pár falatot de nem nagyon éhes, ellenben szomjas... no erre asztalhoz ültették, evett-ivott...

S ekkor jött vissza Korkulár tábornok. Azonnal Zénó elé sietett, mélyen meghajolt előtte, és amikor megszólalt, remegett a hangja a félelemtől.

—Felséges uram, baj van...

—Miféle baj?! - és egy pillanatra még Zénó is megijedt. Lehet hogy lázadás készülődik ellenük, mert sokaknak nem tetszik hogy ilyen simán, harc nélkül behódoltak nekik?! De nem, az nem lehet, ilyen hamar nem szerveződhetett meg valamiféle ellenzék...

—A déják... - nyöszörögte Korkulár.

—Micsoda?! Csak nem azt akarod mondani, hogy nincs az egész bolygótokon három nyomorult déjá nő a számomra?!

—Van, persze hogy van, bőven, még háromezer is felséges uram, de ilyen hamar nem tudjuk őket leszállítani...

—Aha, máskor akár ezerszámra, de most hármat sem?! Hülyének ne nézz barátocskám, hiszen biztos hogy akad nálatok itt a palotában déjá, egészen biztos, tudniillik kezdelek már kiismerni benneteket, és ne legyek ember, ha nem úgy van hogy tároltok itt néhányat csemegének!

—Hát persze hogy tárolunk, milyen bölcs is vagy uram hogy erre rájöttél, de épp erről van szó: mi sem természetesebb mint hogy elsiettem oda ahol e nők laknak, de hiába vannak szigorú őrizet alatt tartva, valamiképp megtudhatták hogy nektek embereknek szánjuk őket, valaki elkotyoghatta nekik a hírt, és amikor ezt megtudták, oly nagyon megijedtek, hogy megtörtént ami már régen nem: fellázadtak! Hiába mondtam hogy csak három nő kell közülük, s hogy ti emberek nem is szoktatok nőt enni, nem hittek nekem!

—Mit jelent az, hogy fellázadtak?! - kérdezte Zénó a homlokát ráncolva.

—Hát azt, hogy agyonverték azt, akit küldtem értük, hogy kiválassza a három legrondábbat, és elvették a fegyverét is, és a pisztollyal lelőtték az őrség három

tagját is, és azoknak a fegyverét is elvették, és betörték az egyik herceg lakosztályába, elfogták a tíz éves fiút, bezárkóztak, és azt mondják hogy mindennek van határa, már az sem tetszik nekik hogy meg akarjuk enni őket, de az még hagyján, ha gyorsan és fájdalommentesen lesz végük! De arról szó sem lehet hogy kiszolgáltatassák őket vagy bármelyiküket holmi – bocsáss meg felség de így mondták – *űrbeli szörnyetegeknek*, akik ki tudja milyen iszonyú kínzásokkal végeznek majd velük! Most azt követelik hogy adjunk alájuk egy úrhajót, amivel elrepülhetnek valahová a Kozmoszba, másképp megölik a hercegi gyermeket!

—Ejnye! És most mi a terved?

—Hát, természetesen már gyülekezik a testőrség a déják rejtekhelye körül, de várnak a parancsaimra. Mindenesetre ha megöljük is őket, ez ne aggasszon felség, mert lesz déjád, csak máshonnan, s kis időbe telik így! De lesz! Végeredményben lehet hogy ezek közül is lesz, ha életben marad valamelyikük. Amire jelentős az esély. Tulajdonképpen talán a fiú sem kizárt hogy megússza, mert a déják olyan szelídek hogy alig is hiszem hogy megölnék, már az is hihetetlen hogy egyáltalán fenyegetőzzenek ilyesmivel! Remélem igazam lesz.

—Talán bizony sajnálsz a fiút? - kérdezte Zénó.

—Hogysisne, hiszen a saját fiam!

—Ejha, herceg vagy?!

—Minden tábornok hercegi rangú nálunk.

—Hát akkor segíték, hogy megmaradjon a fiad élete! - állt fel Zénó. —No meg a déják élete is... Megtiltom hogy megtámadjátok őket! Vezess oda inkább! Hányan vannak?

—Nem tudom pontosan, eredetileg hetvenketten voltak, de a harc során többen is megsebesültek, ezek nem hinném hogy harcképesek lesznek, talán bele is halt némelyik a sebesülésébe. De akkor is vannak ott legalább ötvenen! És felség én elhiszem hogy nagyon vitézek vagytok ti emberek, de ha ezek a déják most mégis megvadultak, nem fogsz elbírnival velük egymagad!

—Azt mondtad, szelídek.

—Általában. De épp tőletek emberektől nagyon félnek, szerintem tehát amint megpillantanak téged, lőni fognak rád!

—Ezt bízd rám. Te pedig – fordult Csalebucsám felé – azonnal hozz utánam legalább húsz fénykardot a siklóból!

Csalebucsám nem is futott, hanem repült. S mire Zénó elért Korkulár vezetésével a palota egy félreeső zugába, már ott is volt a fürge kis tündi mögötte újra, néhány társával egyetemben, s hozták a lézerkardokat.

—Itt ennek a folyosónak a végén van az a kanyar – mondta Korkulár – s annak a végén nyílik a lakosztályom! Oda zárkóztak be a déják. És mindenkre lőnek, aki közel ér hozzájuk.

—Lézerrel lőnek?

—Természetesen!

—No akkor – szólott a tábornokhoz Zénó – mindjárt bebizonyítom, hogy barátsággal és szeretettel többre lehet menni, mint erőszakkal! Mert mi földiek igazán nem riadunk vissza a kíméletlen erőszaktól sem, de mert lusta disznók vagyunk, azt csak akkor alkalmazzuk ha nagyon muszáj! - azzal ezt kérdezte Tositól:

—Te ugye ismered az oda bezárkózott déjákat?

—Természetesen, hiszen közülük lettem én is kiválasztva ma estére lakomának.

—Jó. Akkor velem jössz. Te cipeled ezt a húsz lézerkardot, ne félj, nem nehéz, és

megmondod majd nekik, hogy nincs félnivalójuk.

—De felség, ha meglátják hogy ember vagy, akkor lelőnek!

—Nem hinném. Sisakban leszek, nem látják majd, van-e taréjom. Mire pedig leve-szem a sisakot, már barátságosak lesznek. S nem is hiszem hogy a lövöldözéssel kezdenék, mert hiszen várják hogy jön-e valaki hozzájuk a hírrel, hogy kapnak űrhajót... bár gondolom, olyan nagyon azért nem bíznak ebben! De meg téged is mellettem látnak majd. Rád csak nem lőnek, hiszen az ő fajtájukból való vagy! És majd kiabálsz nekik, hogy ne lőjenek, mert követségben vagyunk.

—De felség, hiszen arrafelé már tizennyolc hulla hever akiket lelőttek ezek a ronda bányaréme! - szólalt meg az egyik testőrkatona.

—De egyik sem ember. - válaszolta szárazon Zénó. —Különben is, féltesz talán?!

—Még szép, nem szeretném ha felséged halála miatt az űrben maradt emberek kilőnék a talpam alól a bolygót!

—Bízd csak rám öcskös, majd én megoldom a gondodat! Ti kucsájok csak hőbörögni tudtok, de mi emberek gondolkodni is, sőt úgy tűnik bátrabbak is vagyunk! Na induljunk! —Te pedig – nyúlt a vállához – itt maradsz! - és leemelte onnan Picit.

—De én... - kezdte a tündileányka.

—Csend, nem tűnök vitát! Itt maradsz! Majd Csalebucsám vigyáz rád! - vágott a szavába Zénó. —Nem akarom, hogy tévedésből lepuffantsanak!

—Majd elbújok a hátad mögött, és...

—És ha nem maradsz most itt, nem viszlek fel az űrhajóba!

Erre azonnal lepottyant róla Pici.

—De ugye visszajössz?!

—Ebben biztos lehetsz! - azzal megindult előre.

Ahogy közelebb ért, s befordult a kanyarban, látta hogy bizony nem hazudott a testőrlégény, mert valóban számos kucsáj hullát fedezett fel a folyosón.

—Ez tetszik! Őszintén örülök, hogy nem gyáva nyulak a fajtársaid! - közölte Tosival.

—Mi az a nyúl?

—Egy állat a bolygómon, ami nem épp a bátorságáról híres. Bár ez csak alaptalan babona, mert ha többnyire elfut is a veszély elől, de a kölykeit olykor elég vadul védi egyesek szerint...

—Ez a társaimmal ilyen eset lehet. Egyszerűen nagyon meg vannak ijedve. Amit nem csodálok.

—Így félnek a földiektől?

—Persze.

—De te remélem már nem?

—Pedig én is...

—Ez rút hálátlanság, hiszen az igaz ugyan hogy nem sok ideje ismersz embereket, de ugye hogy semmi iszonyú nem történt eddig veled! Sőt, csupa kellemes!

—Az igaz, de... mindegy. - legyintett aztán.

—Mi mindegy?

—Hát szóval... van köztünk déják közt egy ősi legenda...

—Csak nem ám hogy az *emberekről*?!

—De. - és a leány lehajtotta a fejét. Látszott rajta, bánja már hogy megszólalt.

—No csak ki vele!

—Felség, ez hosszú, most nincs rá idő...

—De hogy is lehetne rólunk legendátok, amikor egy napja sincs hogy megérkeztünk, de korábban a kucsájokhoz küldött űrszondánk óta is alig néhány év telt el, no jó, évtized, azaz a legendátok semmiképp sem lehet ősi!

—Több ezer éves. - sóhajtott Tosi. De többet nem is mondhatott, mert egy nyitott ajtó közelébe értek, ami mögül azonban fegyvercsövek kandikáltak ki, s egy női hang ezt kiáltotta:

—Kik vagytok?! Azonnal álljatok meg! Vagyis a férfi álljon meg, te Tosi bejöhetsz közénk!

Ezt hallva Zénó azonnal levonta a következtetést, hogy úgy van az amint sejtette korábban is: a közös sors a déják közt nagy összetartást fejlesztett ki! Fel sem merül bennük, hogy Tosi vagy bárki déjá áruló lehetne.

Ő maga engedelmesen meg is állt, Tosi pedig előrelépett, de nem ment be a szobába, megállt az ajtóban, a testével így eltakarva a fegyvercsövek elől Zénót.

Körbepillantva látta, hogy itt van majdnem valamennyi déjá barátnője: Zürmen, Cúbó, Nálekucsú, Gündzse... utóbbi izgatottan azt kérdezte rögvest, hogy miért jött vele a férfi, elengedik-e őket űrhajóval?!

—És gyere már beljebb, mert veszélyes ott állnod! - invitálta Zürmen is.

—Nem, nem megyek be, egyáltalán nem veszélyes itt állnom, senki nem akad aki rám lőne, s amiatt állok itt, hogy ti le ne lőjétek azt, akivel jöttem! Aki ugyanis odakint várakozik, azért jött, mert beszélni szeretne veletek! Ő a barátunk, és ezt azzal bizonyította be, hogy fegyvereket is küldött velem nektek.

—Nem látok pisztolyokat rajtad! - nézte végig kételkedően őt Zürmen.

—Itt vannak ebben a szatyorban - nyújtotta előre Tosi - de nem pisztolyok. Lézerkard a neve ezeknek, s nézzétek csak - vett ki egyet - így működik! Itt ezt megnyomod, erre bekapcsol... - a látványra a lányok rémülten rebbentek szét. Nagyon félelmetesen nézett ki a ragyogó fénydárda. —Ezzel meg a pengehosszt lehet szabályozni! Ezzel elég egy gyenge kis csuklómozdulat, és nemhogy egy embert, de egy vastag fémlemezt is kettészelsz! - s azonnal kettévágta vele az asztalt. Ami ugyan nem volt vastag fémlemez, de így is tekintélyes produkció volt.

—Nem is sejtettem, hogy a férfiak ilyesmivel is hadakoznak - tűnődött Gündzse. —Mindenesetre ez tetszik nekem!

—A *mi* férfiainknak nincsenek is ilyenjei. - vett mély lélegzetet Tosi.

—Hát akkor honnan szerezted?

—Ezt nem a kucsájok gyártják. Ez az *emberek* ajándéka nektek, testvéreim!

—Csak nem azt mondd Tosi, hogy... - és Zürmen, arcán szörnyű rémülettel meredt az ajtó irányába, s be sem tudta fejezni a mondatot.

—De. - bólintott Tosi. —Odakint egy ember vár rá hogy beeresszétek, mert beszélni szeretne veletek. S nem is akárki még az emberek közt sem, mert egy egész bolygó királya! Zénó a neve.

—Te, izé... vele vagy?

—Nem, Gündzse, én nem Zénó király felesége vagyok, de olyan értelemben vele, hogy az emberekkel, mert egy Tas nevű ember a feleségének tekint! - és Tosi nem bírta megállni, hogy e szavakra ki ne húzza magát büszkén. Még csáphaját is megemelgette csak úgy a keze nélkül, távolabb tartva a fejbőrétől frizuráját, hogy az így dúsabbnak nézett ki. Ez a déják közt a magabiztosság jelzése volt. Különben a közönséges kucsáj nők közt is, csak azok nem bírták annyira profi módon mozgatni hajzatukat, mint a déják. És Tosi nagyon büszke volt, mert

mégsem semmi karrier az, sőt egészen rendkívüli, hogy déjá nő létére sikerült feleséggé lennie! —És hát hiszen gondolhattátok volna – folytatta – hogy valami rendkívüli történt velem, mert mindegyikőtök tudta hogy elvittek hogy a sorsom beteljesedjék és megegyenek! Most mégis itt vagyok. S ez kizárólag az emberek miatt van így! Mert az úgy esett, hogy az embereknek nagyon megtetszettek a kucsáj nők. Hihetetlenül fog hangzani amit mondok de igaz: sokkal jobban tetszenek az embereknek a kucsáj nők, mint saját embernőik! Legalábbis azon emberférfiak közül akik idejöttek, nagyon sokan így gondolkodnak. És kiderült az is, hogy a kucsáj nők szebben tudják énekelni az emberek dalait mint maguk az emberek. No és akkor az egyik kucsáj lány, Kiri, emlékezett rám, és mondta Zénónak hogy nemcsak közönséges kucsáj nők vannak de vagyunk mi déják is, és mi még sokkal szebben tudunk énekelni...

—De Tosi, hiszen ez egyszerűen nem igaz! - ámult Nálekucsú.

—De bizony hogy nagyonis igaz, legalábbis az emberek ízlése szerint! Különbözik meg hiszen emlékeztetek csak ősi legendákra, a tündérek is úgy tartják, hogy mi déják szebben éneklünk, sőt, szebbek is vagyunk... Nos, az emberek is így vélik, úgy látszik egyszerűen egészséges a szépérzékük, nem úgy, mint a kucsáj férfiaknak! Az emberek kiváltképpen kedvelik, ha egy énekes úgy csavargatja a hangokat mint mi szoktuk, és teli vannak olyan dalokkal, amik eleve ilyenek is, hogy úgy kéne benne énekelni, csak nem mindegyikük képes rá! Szóval, Kiri irtómód rendes volt hogy szólt rólam az embereknek, mert addig az emberek azt sem tudták, hogy létezik olyan is, hogy déjá! Mondta hogy azt a dalt amit ő énekelt, s ami nagyon tetszett is az embereknek, azt én még sokkal jobban tudnám énekelni. Ha élek még. És akkor az emberek kíváncsiak lettek rám, meg arra hogy mi is az a déjá, de meg különben is fel voltak háborodva, mert az emberek nem eszik meg a nőket...

—Ez biztos?! - vágott közbe izgatottan Gündzse.

—Hát most hogyan mondjam erre azt hogy biztos, amikor még néhány órája sincs hogy ismerem őket! De ők ezt állítják...

—Lehet hogy hazudnak.

—Persze hogy lehet, minden lehet, de jelentős rá az esély hogy nem hazudnak, mert ott tartottam hogy elmentek értem a mészárszékhez, ott megölték a főszakácsot meg pár más kucsáj férfit, de egyetlen nőt sem, mindet megmentették, engem is, és az egyik ember, a legfiatalabb, azonnal közölte is velem hogy ezentúl a felesége vagyok, és olyan szemekkel bámult rám, hogy egészen biztosan nagyon tetszem neki, és a hangulatérzékelőim is úgy bizseregtek, hogy minden jel szerint nem hazudott a szeme, mert valóban tetszem neki, de úgy mint még soha senki, adott nekem is az emberek csodafegyveréből, ebből ni a lézerkardból amitől a kucsáj férfiak nagyon félnek ám, no és akkor elvittek, énekeltem nekik, el voltak ragadtatva az énektudományomtól, és találkoztam ott náluk közönséges kucsáj nőkkel is, akiket még korábban mentettek meg, és egyikük sem nézett ki úgy, mint akit megettek volna! Nekik is voltak fegyvereik, és el sem fogjátok hinni, de annyira megbíznak bennük az emberek, hogy hárman közülük egyenesen Zénó király testőrei!

—Nem a feleségei? - kérdezte Zürmen.

—Persze hogy a feleségei, de a testőrei is! És azt még nem is mondtam, hogy nemcsak annak a Tas nevű férfinak tetszettem meg aki feleségül vett, de mindegyik másiknak is, mert majdnem összeverekedtek rajtam úgy bámultak, és

Zénó király megfenyegette XII. Borzalmast meg egy tábornokot, hogy megöli őket, ha nem szereznek neki nagyon hamar legalább három déját, de a legocsmányab-
bak közül ám!

—Na ugye hogy nem vagyunk szépek. - sóhajtotta Gündzse.

—A kucsájok szemében nem, de az kit érdekel már?! Ez úgy van tudjátok, hogy az emberek másként gondolkodnak. Minél rondább egy nő a kucsáj férfiak számára, annál csodálatosabbnak tartják őt az emberek! - azzal végignézve társnőin, büszkén húzta ki magát, hajzata is megemelkedett legalább harminc centivel, s így szólt:

—Nem is lehet vitás, hogy én vagyok köztetek a legrondább, kucsáj fogalmak szerint, mert engem vittek el elsőként a vágóhídra! Hát most akkor büszke lehetek rá, hogy én leszek az egyik legszebb az emberek között!

—Bocsánat... bejöhetek? - hangzott a szó Tosi háta mögül.

A nők összereztek és elsápadtak.

—Izé... muszáj?! - kérdezte suttogva Tosit Nálekucsú.

—Ne legyetek már udvariatlanok... - azzal félreállt az ajtóból. Nem félt már attól, hogy barátnői lelövik Zénót. De biztos ami biztos, figyelmeztette is őket:

—Nehogy lőjete rá!

—Végülis nagy baj abból se lenne, mert a ruhám ellenáll a lézersugárnak egy darabig. - szólt Zénó, majd végignézve a déjakon, felsóhajtott:

—Ó, én szerencsétlen!

—Mégis csúnyának tartod őket, felség?! - sápadt el Tosi.

—Ellenkezőleg! - és Zénó még egyet sóhajtott, de akkorát hogy ha nem lett volna rajta a sisak, talán el is fújta volna Tosit. —Épp az a bajom, hogy vagytok itt nagyon sokan, több tucatnyian is, és mind olyan bámulatosan szépek vagytok, hogy egyszerűen azt sem tudom melyikőtököt válasszam feleségnek, holott mind nem lehettek az én nőim, mert már most is sok feleségem van, meg aztán hiába vagyok király, de ha ezt a sok pompás nőt mind magamnak tartanám meg, azonnal kitörne a lázadás és miszlikbe aprítanának a társaim, mert önzéssel vádolnának... s hozzá jogosan! Nem, azt hiszem tíz-húsz déjánál többet nem tarthatok meg magamnak, de jaj szegény fejemnek, melyiktek is legyen az?! - azzal levette a fejéről a sisakot, és kétségbeesett tekintettel nézett végig rajtuk.

A látványra ami a déják szeme elé tárult, többen megkönnyebbülten sóhajtottak fel. El voltak készülve mindenféle szörnyepofára is – erre semmi iszonyatos nem bukkant ki a sisak alól! Igaz, Zénónak nem volt taréja, de ettől még tökéletesen elfogadhatóan nézett ki kucsáj fogalmak szerint is. Mint egy nagyra nőtt, de nagyon fiatal kucsáj fiúgyerek. Afféle „óriásbébi”. S leghátul egy fiatal, még alig tíz éves déja kislány ki is mondta ami a nyelvére tolult:

—De hiszen ez nem is szörnyeteg!

—Persze hogy nem vagyok az! - nevetett rá Zénó. —Mi emberek nem vagyunk szörnyetegek. A kucsájok a szörnyetegek, mert megeszik az olyan helyes kislányokat, mint amilyen te vagy! - azzal oda is lépett mellé, és megsimogatta a kislányt, aki ezt zavartan tűrte. Nem volt hozzászokva, hogy férfiak simogassák. Még nők sem gyakran kedveskedtek neki így. —Mi a neved, gyermekem?

—Úgy hívnak hogy Bülbül, de hogy is lehetnék a gyermeked... felség?!

—Van ennek egy nagyon egyszerű módja: kijelented, hogy mától apádnak tekintesz! S akkor nem kell felségnek sem szólítanod, elég annyi, hogy *apuci*!

—Hogy én...?! - tátotta el a száját Bülbül.

—Nem te lennél az első fogadott lányom. No azt hiszem túlzottan óvatos voltam korábban, szóval kedves Tosi szaladj vissza légy szíves, és hívd el ide Picit, hadd ismerkedjenek meg vele is új barátaink!

Tosi már futott is. S most Cúbó ezt kérdezte:

—Akkor most azt szeretnéd, ha veled tartanánk az emberek világába? Ez a parancsod?

—Velem fogtok tartani. - bólintott Zénó, e szavakat olyan hangsúllyal ejtve, mint aki a világ legtermészetesebb dolgát mondja. —De ehhez nincs szükség a parancsomra. A kucsáj nőket okosnak ismertem meg, s megkockáztatom hogy ti déják még okosabbak vagytok. Szerintem magatok is tisztában vagytok vele, mennyire reménytelen ez a lázongásotok! Egyetlen pillanatra sem merült fel a gondolat senkiben sem, hogy kapjatok saját úrhajót. Még a hercegi apjában, Korkulár tábornokban sem. Inkább hívta a testőrséget. Akik már épp betörtek volna hozzátok, ha nem szólok hogy hagyjanak benneteket békén, mert majd én elintézem ezt a válságot. Gondoljatok csak bele, nem hagyhatják hogy bárki nőnemű élőlény lázadása sikeres legyen, mert azzal felbízgatnák a többieket, azok úgy hinnék, ha nektek sikerülhetett nekik is sikerülhet! Most már azonban egészen más a helyzet, hogy velem vagytok. Most már senki nem mer bántani titeket. Feljöttök velem az úrhajómra, ott szépen eldől, ki kinek a felesége lesz, de senkinek sem kell félni mert megenni senkit nem fogunk, se most, se később, még a fegyvereket is megtarthatjátok, aztán ha itt végeztem és hazarepülünk, akkor, tudjátok meg, nem is a Földre lesztek elvive, hanem egy teljesen külön bolygóra, amit most kezdünk el berendezni magunknak, ahol vegyesen élnek majd emberek, kucsáj nők, déják és tündik is, akiket még nem ismertek, ők egy olyan faj, aki...

Ebben a pillanatban valami jókora denevérszerű lény röppent be a terembe, és megkapaszkodott Zénó ruhájában, a vállára szállva.

—Csakhogy semmi bajod nem esett, apuci!

—Na, szóval épp róluk beszéltem, ilyenek a tündik, mert ő egy gyermek-tündi! - mutatott Picire Zénó.

—Ők egy másik faj akit meghódítottatok? - kérdezte Gündzse.

—Másik faj, de nem kellett meghódítanunk, mert boldogan behódoltak, ugyanis inkább mi mint a kucsájok, hiszen mi nem akarjuk megölni őket! Bár épp mert önként behódoltak, emiatt inkább nevezhetném szövetséges népnek őket. Kényelmes munkamegosztás van köztünk, ami mindenkinek jó: ők dolgoznak, csinálnak mindent amivel mi emberek nem szívesen untatjuk magunkat, mi meg katonászkodunk, hódítunk, védjük őket, meg ilyesmi... Ha úgy vesszük hát természetesen ők a tündik meg lettek hódítva, mert hiszen a mi kezünkben van a fegyver, tehát mi vagyunk az urak, de ez őket a legkevésbé sem zavarja, mert úgyis utálnak hadakozni! S ez épp így lesz azon a bolygón is, amire elviszlek benneteket.

—Miért, a mi dolgunk mi lesz? - kérdezte Zürmen.

—Hát ami egy feleségnek! Szeretkeztek, táncoltok, énekeltek... de különben is csinálhattok amit akartok. Nálunk a nők sokkal szabadabban élnek, mint nálatok. De figyeljete, nekem már nagyon elegendem van a mai vendégeskedésből, javasolom, a részleteket beszéljük meg odafönt! Igazság szerint álmos vagyok, de nem akarok itt aludni, jobb nekem az úrhajómban. No, jöttök?

A déják egymásra néztek. Végül Gündzse szólalt meg.

—Hát, nem nagyon van más választásunk... de a pisztolyt nem vagyok hajlandó letenni!

—Nagyon helyes, ne is tedd le! Tetszik az óvatosságod, remek kislány vagy! Azt hiszem az egyik déjá feleségem te leszel!

—De ez annyira hihetetlen, hogy szeretnék valami bizonyítékot is!

—Mi legyen az?

—Hallhatnám azt a zeneszámot, amit Tosi énekelt?

—Máris. - azzal Zénó babrált valamit a lézerkardjával, mire felhangzott a dal. Igaz, most nem Tosi, hanem a földi énekes előadásában.

—Én hiszek neki. - mondta ezt hallva Zürmen. —Teljesen elképzelhetetlen, hogy egy ilyen dalt a becsapásunkra kitaláljanak a kucsáj férfiak! Én vele tartok!

S minden más déjá is követte őt.

Visszatérve a trónterembe aztán Zénó így szólt a királyhoz:

—Azt hiszem semmi meglepő nem lesz a számotokra abban, amit most kihírdetek: mi emberek ezentúl a Világmindenség valamennyi déjáját a saját tulajdonunknak tekintjük! Azaz, hogy úgy mondjam birtokba vesszük őket. Még inkább azonban úgy mondom, hogy ezentúl ők a védelmünket élvezik! Ezentúl ők egyszerűen a Dohes bolygó állampolgárai, márpedig jó ha tudjátok, hogy a Dohes, az a Föld érdekszférájába tartozó, emberlakta bolygó! Azaz, ezentúl aki egy déját megöl, bántalmaz, neki kárt okoz, az a szemünkben éppen pontosan olyan bűnös, mintha ezt egy született emberrel tenné, épp csak ez egyáltalán nem igaz mert még annál is sokkal bűnösebb, tudniillik mert nemcsak egyszerűen bűnös, de ráadásképp egy utolsó, hitvány, gyáva féreg, mert a gyenge és védtelen déjakkal keckeckedik, nyilván mert velünk emberekkel nem mert kikezdeni! Azaz megparancsolom, hogy azonnal kezdjétek el a bolygótokon élő összes déját mind összegyűjteni, ide a palota elé elszállítani, s innen majd a következő napokban folyamatosan fel lesznek vité mind abba a jelentéktelen és hozzám semmiképp sem méltó hitvány úrkalyibába, ahol lakom! Egyben indítsatok úrhajókat minden más kucsájok lakta bolygórendszerbe is, mert onnan is akarom a déját mind egy szálíg! Kicsit és nagyot egyaránt! S ezentúl valahányszor csak déjá születik, őt kötelesek vagytok haladéktalanul a tündik bolygójára küldeni, s majd ők eljuttatják nekünk oda, ahová kell!

Egyben miután visszatértem az úrhajómba, rabszolgám – bökött fejével Csalebucsám felé – megad majd nektek bizonyos pályaadatokat, arra térjen át az összes, jelenleg a bolygótok körül keringő felfegyverzett újrjármű, meg azok is amik nem felfegyverezettek de ötszáz méternél nagyobbak, hagyják el őket a kucsájok, s ezekbe hamarosan átszállnak majd alattvalóim, hogy átvizsgálják őket, s ha helyesnek ítélik akkor elrepítsék őket valahová, ahol nem fenyeget az a veszély, hogy rosszra használjátok őket.

—De hiszen ez a teljes lefegyverzésünkkel egyenértékű! - kiáltotta Korkulár tábornok, bár nem nagyon szívesen ellenkezett Zénóval, mert örvendett neki hogy a fia baj nélkül megúsza a déjás kalandot. A kisfiú most is ott ácsorgott mellette, meglehetősen rémülten.

—Úgy van, ez a lefegyverzéseket jelenti! - válaszolta Zénó. —S e parancsokat az irántatok érzett példátlan szeretetnek és jóindulatnak tudjátok be, ugyanis a legtöbbször nem szoktunk törődni azzal, maradt-e fegyver a meghódítottaknál. Ha ugyanis nem láznak, kit érdekel, mennyi fegyveren csücsülnek, ha viszont láznak, akkor példát statuálunk a kiirtásukkal, s ezzel elszórakoztatjuk a többnyire munka nélküli katonaságunkat! A ti esetetekben azonban tényleg nem

szeretném ha idáig fajulna az ügy, mert ha megölünk minden kucsájt, akkor ki szül majd déjákat nekünk?! Szóval ne ellenkezzetek, úgyis hiábavaló! Na én akkor most távozom is, a parancsaimat pedig hallottátok, tehát úgy legyen!

Zénó valóban távozott is, a tündikkel, kucsáj nőkkel és déjákkal együtt. XII. Borzalmas király s néhány más kucsáj férfielőkelőség udvariasan ki akarta kísérni a járműhöz, de Zénó intett a kezével, hogy ez nem szükséges.

Kifelé menet aztán Csalebucsám így szólt Zénóhoz:

—Remélem felség, nem gondoltad komolyan, hogy megkegyelmezel nekik!

—Miért is ne?

—De hát mi az akadályja annak, hogy miután megkaptad a déjákat mind, azután ripityára lödd őket, akár az egész bolygót is felrobbantsd?

—Mert például akkor nem kapnék tőlük több déját.

—De hát a Dirladanda bolygót is meteorfelhővé változtattad, akkor épp ezeket a disznó kucsájokat akik annyit ártottak a népemnek, miért nem?!

—A Dirladanda esete egészen más. Ott engedetlenkedtek, ellenkeztek, és különben is, *neked* aztán mi közöd ehhez Csalebucsám, ki a király: te vagy én?!

—Bocsáss meg felség... - hajtotta le a fejét Csalebucsám alázatosan.

Mindez természetesen előre megbeszélt terv szerint történt. Arra az esetre szolgált ez a kis színjáték, ha a kucsájok netán lehallgatnák a beszélgetésüket, amiben különben nem kételkedtek.

Aztán hogy Zénóék odaértek a siklóhoz, hatalmas meglepetés érte őket. A meglepetést az okozta, hogy nemcsak a hátrahagyott mintegy kéttucat tündi őrszem várt ott rájuk, hanem mintegy hetven kucsáj férfi is – valamint ezen férfiak mintegy harmada nővel, természetesen kucsáj nővel együtt érkezett! Némelyik férfinak gyereke is volt. Akadt olyan akinek csak gyereke volt, de felesége nem.

Nem úgy néztek ki, mint akik megtámadni óhajtanák Zénót, fegyvereik sem voltak, sőt, amint észrevették hogy jön feléjük az emberek királya, az első sor földre borult előtte, s ezek példáját pillanatokon belül követték a többiek.

—Hát ez meg mit jelentsen?! - csodálkozott Zénó.

S kérdését hallva hirtelen felhangzott a reá várakozók tömegéből a kiáltás, az a hangsor aminek egyaránt értelme volt a tündik és a kucsájok nyelvén is:

—Kecsír omrun den her án! - ami annyit jelentett a tündik nyelvén, hogy „Dicsőség a felséges császárnak!”, kucsájul pedig ezt: „Hódolat a legyőzhetetlennek”!

Kissé furcsa volt éljenzést hallani olyanoktól, akik mindeközben le voltak borulva – mintha a talajt éltetnék, annak kiabálnának! De a kucsájok közt ez úgy látszik így volt szokás.

Aztán hogy az éljenzés kissé alábbhagyott, mellérepült egy Dolarül nevű tündi, és elmondta, hogy ezek a kucsájok mind-mind azt szeretnék, ha az emberek elfogadnák őket rabszolgának! Önként rabszolgának ajánlkoznak.

—Izé... biztos hogy nem értettél félre valamit, de nagyon ám?! - kérdezte gyanakodva Zénó.

—Teljesen biztos, felség.

—Úgy érted hogy itt szép nyugodtan őriztéték a siklót, s egyszer csak megjelent itt ez a nagy tömeg, ezzel a... hm... szokatlan óhajjal?

—Persze hogy nem így történt, nem jöttek ezek egyszerre, csak úgy szép

apránként, illetve egyre gyorsuló ritmusban, eleinte csak néhányan, később egyre többen... de szerintem jobb ha megkérded őket felség te magad, mert akkor mindent hamarabb megértesz, mint ha én magyarázkodom!

—Jó! - azzal Zénó odalépett a legközelebbi kucsájhoz, megbökökdte az oldalát a cipője orrával, s így szólt:

—Felállni, aztán halljuk, mit akarsz és miért!

A kucsáj férfi remegve tápáskodott fel. Cingár, vékonydongájú alak volt, ugyanakkor mint minden felnőtt kucsáj, ő is magasabb Zénónál jó negyven centivel, még a taréja nélkül is. Ettől aztán igazán fogpiszkálónak nézett ki.

—Bocsáss meg kérlek felséges uram, de én amiatt kockáztatom a haragod fejemre idézését, mert abban a hallatlan kegyben reménykedem, hogy elfogadsz rabszolgádul!

—Aha, és miért?

—Hát mert a rabszolgák élni szoktak.

—Nem beszélnél világosabban?! Miért ne élhetnél itt? Vagy félsz, hogy felrobbantom a bolygót?

—Ugyan, attól már nem nagyon fél senki, mert gyorsan terjednek a hírek, tudja már mindenki, hogy nagyon tetszenek nektek a nőink, sőt, még azt is tudjuk, mert kiszivárgott ám a palotából, s világgá röpítették a hírt a riporterek, hogy leginkább épp a legocsmányabb nők tetszenek nektek, a déják... nem, nem hiszi azt senki, hogy ezek után felrobbantotok minket...

—Hát akkor?

—Nem csak úgy lehet ám vége valakinek felség, ha felrobban a bolygó... Engem például párbajra hívott ki a szomszédom tegnap este... Ha holnap reggelig nem állok ki vele, akkor úgy tekintik hogy vesztettem...

—És ha kiállsz vele?

—Akkor megöl. Sokkal erősebb.

—És muszáj kiállni párbajra?

—Nem, de mondom, akkor úgy tekintik, hogy vesztettem! Ezesetben megtarthatom ugyan az életemet, de minden vagyonom a szomszédé. És reményem sem lehet rá, hogy valamit is szerzek újra, mert amint kicsikét is összekuporgatok, valaki kihívna párbajra mert tudja hogy gyenge vagyok, gyáva vagyok, s elvenné amim van! S addig is állandóan belém rúgnának, megaláznának, gúnyolnának, megvetnének...

—Aha. Hát ez kellemetlen, de ne feledd, az sem valami nagy karrier ám, rabszolgának lenni!

—Hát ha itt lennék rabszolga a mi bolygónkon, persze hogy szomorú sorsnak tartanám, na de nálatok, emberek között egészen más ám! Hiszen mindenki tudja, hogy ők is – mutatott a tündikre – a rabszolgáitok, aztán mégsem úgy néznek ki mint akiket félig agyonvertek volna, megalázva sincsenek, sőt, szinte gögösebbek mint nálunk a legnagyobb verekedők, mert büszkék hogy a félelmetes földiek rabszolgái, fegyvereik is vannak, ők hiába rabszolgák *jogilag*, mert *gyakorlatilag* katonák...

—Na de te biztos nem akarsz katona lenni nálunk, ha gyáva vagy.

—Úgy van, bevallom hogy én egy gyáva féreg vagyok, és dehogyis akarok katona lenni, akkor lássak fegyvert amikor a hátam közepét! Én egyszerűen azt szeretném ha lenne egy kis lyuk ami a lakásom, tényleg nem kell hogy nagy legyen csak legyen hova bújnom éjszaka meg ha esik az eső, és senki ne bántson!

Nappal dolgozok én amit csak parancsolsz, és abban reménykedem hogy az a munka nem lesz olyan nehéz, hogy beleszakadjak. De erre jelentős reményt látok, mert még az is kiszivárgott a palotából, hogy a tündik végzik nálatok az összes unalmas munkát, no és azt hiszem valóban úgy lehet ez, mert amilyen jó gépeitek vannak, nehéz munka nem sok lehet nálatok, unalmas azonban annál több, de én nem bánom ha unalmas, csak senkivel ne kelljen párbajoznom! Nem szeretek verekedni, de nem is tudok.

—És a zenéinket hogyan szokod meg?

—Sehogy, felség! De nem lesz semmi baj velem a zene miatt, ha a fülvédőmet nem veszed el – mutatott a fejére – mert ebben állandóan szól a mi zenénk, s ez elnyomja majd a ti zenéteket, de meg gondolom úgysem mindenütt szól nálatok sem zene, s ha valami olyan munkahelyre vezényelsz ahol nem szól a zenétek, akkor nincs semmi baj!

—És ha valahol mégis meghallod, amikor például mész ide vagy oda?

—Ó, nem lesz azzal sem baj, néhány másodpercre el tudunk mi viselni bármilyen zenét, még akár percekre is, annyi időm mindig lesz, hogy bekapcsoljam a zene-morzsámat! Csak fogadj el kérlek alázatos rabszolgádul!

Zénó hümmögött. Nemigen szándékozott kucsáj férfiakat is magával vinni. Cseppet sem bízott bennük.

—És te? - kérdezte a következő férfitől, aki mellett egy nő is feküdt a földön.

—Felség, bocsáss meg nekem, de én még nagyobb kegyben reménykedem: nemcsak azt szeretném, ha a rabszolgád lehetnék, de a feleségemet is szeretném magammal vinni...

—Őt is a rabszolgámul?

—Igen, bár, hogy is mondjam... szeretném, ha ugyanakkor megmaradhatna az én feleségemnek is. Ha van rá mód.

—Aha, és ha nincs?

—Hát... hát még az is jobb, mint... mint...

—Mint mi?

—Velem is úgy van ez, mint vele – mutatott az előbb beszélő kucsáj férfira – engem is párbaj fenyeget! És egészen biztos, hogy nem élném túl. És akivel párbajoznom kéne, az nemcsak rám haragszik, de a feleségemre is, mert... de ez mindegy... szóval, ha engem megöl, őt is megöli!

—Azt hittem egy feleség nálatok nagy kincs, akit ha épp nem örültök meg egy dührohamban, akkor nem öltök meg.

—De a feleségemet igenis megölné az a férfi... persze, előbb hálna vele... de azután valószínűleg meg is kínozná... és én ezt nem akarom! Ennél még az is jobb ha a rabszolgád lehetünk mindketten, de elveszed a nőt magadnak felség, mert te legalább nem ölöd őt meg... legalábbis nem okvetlenül!

—Hm! És a feleséged mit szól ehhez?

—Én? Hogy én mit szólok?! - ámult az asszonyka, hogy egyáltalán az ő véleményét is kikérik.

—Pontosan. Szeretnél-e te is a rabszolgánk lenni?

A nő habozva nézett végig a sok-sok nőn, akik követték Zénót ide hozzájuk. És boldog, mosolygó, sőt néhol nevetgélő arcokat látott... még a mindig riadt déják is örülni látszottak...

—Igen, nagyon szeretnék az emberekkel tartani. - sóhajtotta.

—Remek, akkor te máris állj a többi nő közé, azt meg hogy mi lesz a férjedd,

majd még meglátom. De várj! Mondd csak, jól bánt ő veled? Nem vert?

—Hogy is verhetett volna, hiszen még élek! - ámult az asszony.

—Amindenségit, mindig elfeledkezem róla, hogy itt ritka az az asszony, akit kétszer vernek meg, mert itt nem a nők verése, hanem *agyon*verése és megevése dívik... - mormogta Zénó, majd a harmadik férfit szólította meg.

—Hát te?

Kérdeznie sem kellett többet, az máris mondta.

—Nekem is párbajoznom kéne felség, pedig biztos hogy alul maradnék!

—És te is elhoztad a feleségedet?

—Dehogy, nekem nem él a feleségem, én a lányomat hoztam el.

—Aha. És te? - fordult a negyedikhez. Ez a férfi egészen fiatal volt, s ez is egy nővel volt. —Te is párbajtól félsz?

—Nem igazán, legalábbis azt hiszem nem jobban mint bárki más - hanem én örült vagyok! És ő is örült! - mutatott a leányra. De szinte büszkén.

—Nocsak! Miben nyilvánul meg az örültségetek? Különben is, hogyan lehettek örültek, amikor úgy tudom az örültek sosem szokták elismerni, hogy ők örültek!

—Mi biztos azok vagyunk. Mindketten. Egészen biztos hogy nem vagyok normális, hiszen látod rajtam felség, hogy erős, jóképű legény vagyok, még aránylag nem is szegény, legalábbis fiatal koromhoz képest, aztán mégis rabszolgádnak jelentkezem, csak hogy reményem legyen arra, hogy Miranina lehessen a feleségem! - mutatott a leányra. —Komolyan, nem győzők csodálkozni magamon még én is!

—Mit hallok! Másként nem lehetne ez a nő a feleséged?

—Nem. Nem akarja hozzám adni az apja.

—Hát akkor hívd ki az apukát párbajra! Azt mondtad, nem félsz a párbajtól! Vagy erősebb nálad?

—Egy kicsit igen, de nem ez a baj, hanem hogy Miraninát már elígerte másnak, szerződés van róla hogy egy hónap múlva át kéne költözzön oda a leány, s ilyenkor hiába ölném meg az apját, akkor is azé a másiké lenne a leány a törvény szerint!

—Akkor már csak azt nem értem, miként lehet veled Miranina itt és most.

—Hát úgy, hogy elszóktettem! Az apja szerencsére annyira csak a rólátok szóló híreket figyelte... tehát ha úgy vesszük, már az elszóktetésben is ti emberek segítettetek nekem, a ti félelmetes híretek.

—És Miranina hogyhogy nem tiltakozott?

—Miért is tiltakozott volna, ő is örült, már háromszor is meg akarta ölni magát, mert ő is az én feleségem akar lenni, s nem másé! De az apja nagyon makacs.

Zénó elmosolyodott.

—Hát gyerekek, van egy örömhírem a számotokra: valóban örültek vagytok mindketten, s nem is kicsit! De ezt az örületet mi jól ismerjük a Földön, nem is ritkaság az emberek közt, ennek az elmebetegségnek külön neve van nálunk, az, hogy *szerelem*, és meg kell mondjam hogy nemcsak nem vetik meg nálunk az ebben szenvedőket, de a gyógyításával sem foglalkoznak, ugyanis épp hogy nagyon tisztelik ezt az elmebajt a legtöbben, és nagyon sokan kifejezetten szeretnék, hogy megbetegedjenek efféleképp! Tudom hogy ez hihetetlen, de így igaz.

—Én elhiszem. - bólogatott sietve a legény. —Az emberek félelmetes faj, és mind komplett örült. Mindenki ezt mondja. Hiszen nektek iszonyatos zenéitek vannak, de meg még az is kiderült hogy épp a déják tetszenek nektek a legjobban... - azzal végignézett a déják során, és hideglelősen megborzongott. —Pfuj! Ezek után miért

is ne hinném el, hogy épp a magamfajta bolondságot is nagyra értékelitek!

—És te képes lennél efféle elmebajosok bandájához szegődni? Pláne rabszolgának? - kérdezte Zénó.

—Miranináért mindent! Vagyis, érted ugye felség, én igazán mindent megteszek amit csak parancsolsz, a kutyád leszek, az akármid, csak Miranina hadd maradjon velem, mellettem! Ne vedd őt el tőlem kérlek, ő különben sem déjá, nem olyan szép ronda, mint a kócoshajúak... azaz mit is beszélek, de szóval érted...

—Értem. Majd még meglátom hogy jöhetsz-e, de előre szólok, nálunk nem lesz a nő hozzád láncolva! Még képletesen sem! Megerőszakolni senki nem fogja, de ha neki kedve támadna téged elhagyni, akkor abba bele nem szólhatsz.

—Ó, hát attól én nem félek, ő is olyan örült mint én, hogy csak én kellek neki...

—Jó, jó, értem. Hát te? - fordult a következőhöz. Ez egy meglehetősen idős kucsáj volt, s mellette - Zénó alig hitte mit lát - egy nagyon fiatal déjá lány feküdt a földön!

A férfi remegve tápászkodott fel.

—Én felség nagyon öreg vagyok már... és beteg is... hamar meg fogok halni... és nem akarom, hogy akkor megegyék a lányomat... hiába csúnya, hiába déjá, de akkor se egyék meg... én szeretem a lányomat akkor is, ha csúnya...

—Te se vagy normális, öregapám! Mindenki tudja, hogy a déják azért vannak, hogy megegyük őket. - kotyogta közbe az előbbi szerelmes fiú.

—Épp te aztán igazán nem tehetsz nekem szemrehányást!

—Eszem ágában sincs, csak jó érzés tudni, hogy nem én vagyok itt az egyetlen örült...

Az öregapó déjá lánya valóban iszonyatos bányarém volt kucsáj fogalmak szerint, azaz földi ember számára tündöklő szépség, de annyira, hogy Zénó bizony nagyot nyelt a láttán! De nemigen dughatta volna mégsem ágyba, mert alig múlhatott tíz éves...

—Na mindegy. Remélem élek még öt év múlva is... - gondolta.

—A lány velünk tarthat. És senki nem fogja megenni. Bántani sem. - mondta. — Máris mehatsz a többi nő közé, kislányom! És te is velünk akarsz tartani? - kérdezte az apját.

—Nem is reménykedem ebben, olyan vén vagyok, mire is használhatnátok... bár nem bánám, szívesen lennék a lányommal... de hát nekem már az is öröm, hogy nem fogják megenni, köszönöm neked felség...! - és ismét a földre borult.

S ez így ment tovább tucatszámra. Többnyire valóban a párbaj miatti félelem miatt igyekeztek Zénóékhoz a férfiak, persze csak a gyengébbek, nem minden logika nélkül gondolván arra, hogy egy rabszolga általában élő személy, mert ha megöli az ura, akkor a rabszolga már nem dolgozhat rá! De Zénó meglepetésére akadtak olyanok is, akiket épp semmiféle párbaj sem fenyegetett, egyszerűen úgy ahogy van utálták az egész kucsáj életet, ami teli volt hangoskodással, egymásra fenekedéssel, ellenben amikor hallották hogy az emberek nem szeretik az unalmas munkákat, ezeket a tündik végzik helyettük, s hozzá nagy örömmel, s az emberek ha vadak is de nem szokták megölni a nekik behódolókat, akkor arra gondoltak, hogy esetleg az emberek közt egy nyugalmasabb élet vár rájuk! Voltak aztán még az első páron kívül is olyanok, akik szerettek volna együttmaradni, de erre nem sok reményük volt ezért vagy azért, sőt, nyolc fő volt azoknak is a száma, akik egyszerűen azért szerettek volna

rabszolgák lenni, mert valami betegségük volt, amit itt a kucsáj orvosok nem tudtak gyógyítani, vagy tudtak volna de csak nagyon sok pénzért, amennyi nekik nem volt, s most azt mondták, ha az emberek vagy a tündik megmentik az életüket, akkor ezt azzal fizetik meg, hogy hátralevő éveikben a rabszolgáik lesznek.

A Zénóra várakozó kucsájok sorának legvégén egy tetőtől-talpig beburkolódzott illető állt, csak a szeme villogott ki a sok-sok ruha alól, holott igen fülledt volt az idő, a hajnali órák ellenére is. És izzadhatott is rendesen, mert elég kövérnek látszott. Amint azonban Zénó a közelébe ért, lerántotta a csuklyát a fejéről, s kiderült, hogy egy kucsáj nő van alatta! Bátran nézett szembe Zénóval, s most szétnyitotta elől a ruháját, s kiderült hogy azért látszott kövérnek, mert egy hat év körüli leánygyermeket szíjazott magára.

Egy déját.

És Zénónak kérdeznie sem kellett, már mondta is magától.

—Már szültem korábban, s akkor is déját. Amint tíz éves lett a kislány, a férjem megette. S most amikor láttam a híradóban hogy ti állítólag nem eszitek meg a déjákat, tudtam hogy őt nem hagyom megenni! Pedig a férjem megette volna titokban. Nem adta volna nektek. Ez biztos. Ezért amíg a férjem a híreket bámulta, én fejbecsaptam őt, és elszöktem hozzátok. De álruhába kellett bújnom, mert nő nem járhat egyedül az utcán... Ugye igaz amit hallottam rólatok?!

Zénó megszimogatta a nő arcát.

—Semmitől nem kell tartanod, remek sorod lesz neked is, a kislányodnak is. Menj csak oda nyugodtan a többi nő közé!

Hanem ezek után el kellett döntenie, mi legyen az egyedülálló férfiakkal és a párokkal. Az még hagyján, hogy nem férnek bele most mind az úrkompba – de egyáltalán befogadja-e őket?

Végül aztán döntött.

—Jöhet mindenki, de előbb a nőket visszük fel, egyszerre úgysem jöhettek! Várjátok meg itt a második fordulót. - válaszolta nekik, tudomást sem véve Csalebucsám helytelenítő tekintetéről.

* * *

Már az úrsiklóban utaztak nagy úrhajójuk felé, s így lehallgatástól nem kellett félniük, amikor Csalebucsám kérdőre vonta Zénót, hogy hát mégis, miként is képzeled azt, hogy a tündik nyakára csődít egy rakás kucsáj férfit, amikor a tündik célja épp az volt, hogy egyszersmindenkorra megszabaduljanak a kucsájoktól! Tekintve hogy e beszélgetés során nem négy szemközt voltak, hanem ott volt még egy csomó barátjuk, valamint Tosi is, aki el nem mozdult volna Tas mellől, de Tas sem akart elszakadni őtőle, emiatt a déjá lány meglehetősen döbbsen képpel hallgatta Csalebucsám szavait. Nem hitte volna hogy Csalebucsám, aki névleg Zénó rabszolgája, ilyen határozottan kérdőre vonhatja az emberek királyát! De hallotta ezt még Kiri is, és sok más déjá nő is a most megmentettek közül.

—Azt hiszem nagy tévedésben vagy, kedvesem – válaszolt Csalebucsámnak Zénó – én ugyanis egyetlenegyszer kucsáj férfit sem csődíték a nyakatokra! De még kucsáj nőt sem, a déjákról már nem is beszélve. Nemde úgy egyeztünk meg, hogy a Dohes bolygón fogunk lakni mi emberek? Vagyis a ti bolygótokra, a Birsozra egy szem idegen sem fog beszementelenkedni!

—Azt hittem, a Dohes az emberek lakhelye lesz.

—Természetesen, de attól még elférnek ott az emberek női is. Úgy értem nemcsak embernők, de kucsáj nők is. Meg déják. Sőt, azok aztán pláne... úgyis kevés van belőlük, s nem hinném hogy Tas elköltözne a Dohesre, ha el kéne szakadnia az ő Tosijától!

—Naná! - mormogta a fiú.

—Na de figyelj csak Zénó, nem is lesz ám olyan kevés az a déjá, mert számolj csak, egyedül ezen a mostani kucsáj bolygón, a Tongrin él belőlük valami négymillió, s te azt mondtad a királynak, hogy mind kellenek neked! S nem vagytok most ti emberek itt nálunk csak pár tucatnyian!

—Semmi baj, hozok én embereket a Földről neked bőven, csak győzzed ellátni őket mindennel! Lesz emberférfi minden déjának, különben meg amilyen kanosak vagyunk mi emberek, azt hiszem senki emberférfi nem panaszkodik majd, ha akár három-négy déjá nőt is odalökök a karjaiba, hogy ezek mind az ő feleségei!

—És a most megmentett kucsáj nők, meg azok akik még érkeznek majd, mert ismerlek már, lesz még belőlük bőven, ha egy darabig itt időzöl a bolygó mellett...

—Semmi baj, nagyon szívesen látjuk azokat is! Nálunk földieknél majdnem minden fiúgyerek legsóvárabb álma-vágya, hogy úgy éljen mint a régi korok nagyurai, háremet tartson, sok-sok nője legyen, s ha már muszáj is dolgoznia valamit, de legalább csak holmi munkahelyen, és otthon semmit, mert a női kiszolgálják mindennel! Erre a kucsáj nők tökéletesen alkalmasak, erre lettek nevelve-tenyésztve évezredekken keresztül, a déjá nők meg aztán pláne alkalmasak erre, mert genetikailag szintén kucsáj nők, értenek ehhez, csak mindemellett még különösképp hálásak is, mert amennyire megítélhetem, megtiszteltetésnek érzik, hogy feleség lehet belőlük! Mindenesetre hallatlan karrier valóban, hogy valaki csemegéből feleséggé lényegül át!

—De figyelj már, ezt még el is hiszem, de én akkor is attól tartok, hogy túlkombinálod magadat! Mert ha nem úgy beszélsz ahogyan tetted, akkor most már indulhatnánk is haza, mert megijesztetted a kucsájokat, azok lekopnak rólunk hogy csúnyán fogalmazzak, minimum néhány évszázadig felénk se merik dugni az orrukát, nekünk meg néhány évtized is elég, hogy felépítsük a nagy úrflottánkat, meg valami olyasmit mint a filmekben a Halálcsillag, s utána már ha jönnek az sem baj, mert amint azt megpillantják, rémülten elkotródznak! Te azonban olyasmiket parancsoltál, hogy adják neked a teljes úrflottájukat, amit soha meg nem fognak tenni...

—Olyan biztos vagy benne? - vigyorgott Zénó.

—Naná! Hülyék lennének ha megteszik!

—Meg fogják tenni, holott cseppet sem hülyék, csak be vannak szarva a félelemtől.

—Nem teszik meg. És különben is, hiszen nem ez az egyetlen bolygójuk, s te azt akarod, hogy a mittudoménhány bolygójukról is minden déjá neked legyen adva!

—Úgy van. - bólintott nyugodtan Zénó.

—Tudod egyáltalán, hány bolygójuk van?!

—Nem, de nem is érdekel.

—Én tudom – szólalt meg most Kiri, akinek az egyik tündi tolmácsolta Zénó szavait. —Hallottam egy másik nőtől, aki korábban egy tiszt felesége volt, hogy valami háromszáz körül van a kucsáj bolygók száma.

—Na látod, nem is olyan sok az! - vigyorgott Csalebucsámra Zénó. Ez nehéz volt,

kapkodnia kellett a fejét, mert a kis tündi olyan méregbe gurult, hogy nem maradt egyhelyben, hanem ide-oda repült a nagy teremben, mint aki mérgében fel-alá járkal.

—Hallatlan, neked Zénó elment a józan eszed! Gondolkozz már! Háromszáz kucsáj bolygó, ez jóval több mint amennyiről eddig tudtam, és ha mindegyiken csak annyian élnek mint ezen, s ezek ezredrésze déjá, akkor az háromszázszor négymillió déjá, ami ha jól számolom egymilliárd-kétszázmillió!

—Na és? - vigyorgott még mindig Zénó.

—Hé, felség, ne vágj ilyen bamba pofát, mert úgysem hiszem, hogy nem érted amit mondani akarok!

—Pedig nem értem. Annyit felfogtam hogy sokallod a számukat, de ez még akkor sem tragédia, elférnek még így is a Dohesen, de különben meg akárhány más bolygót is lakhatóvá lehet tenni, azt mondtad kiválóan értetek a tömegtermeléshez, automatizáláshoz...

—De hiszen ezek szerencsétlen, nyámnyila alakok, ezek lehet hogy szépek a számotokra, lehet hogy gyönyörűen énekelnek, gondolom talán még jól is szexelnek az ágyban, amit a Földön látott pornófilmjeitek alapján ti oly nagyra értékeltetek, de akkor is csak puhány, gyáva férgek, mondhatom tényleg nem is valók másra mint hogy lemészárolják őket a vágóhídon, ha egyszer ezt ilyen nyugodtan eltűrjük! Ezek ha magukra hagyod őket egyszerűen éhen döglének, ezek olyanok, mint a *tenyészállatok!*

—Ezt épp te Csalebucsám nem mondhatod, mert ti tündik is képtelenek vagytok megvédeni magatokat, emiatt szaladtatok a kucsáj fenyegetés hatására hozzánk, földiekhez, hogy ugyan védjünk már meg titeket a csúnya kucsáj bácsiktól!

—Nem talált a gúnyod, mert mi legalább magunkat addig elláttuk, a fenyegetés ellen meg szintén tettünk valamit: épp ezt, hogy kerestünk alkalmas segítséget! De a déják *semmit* nem tettek magukért, csak tűrtek, és hagyják magukat lemészárolni!

—Szerinted tehát hagyni kéne, hogy továbbra is megegyék őket a kucsájok?

—Igen, igen, épp ezt akartam mondani! Semmi kifogásom ellene ha szereztek magatoknak néhány déjá szeretőt, akár néhány százat is, igazán nem óhajtom elrontani a szórakozásokat, de az már nagyon durva, hogy *minden* déját magatoknak akarsz! Nem azért jöttünk hogy beavatkozzunk a kucsájok társadalmi struktúrájába, nem az a célunk hogy azt felforgassuk és átalakítsuk. Ez is mint minden rendszer, sokévezredes vagy épp évmilliók evolúció során alakult ki, s ha a biocönózisban a déjáknak a csemege szerepe jutott, akkor az úgy van jól! Tudomásom van róla, hogy létezik egy méh nevű állat nálatok a Földön, aholis a heréket a többi méhek mind legyilkolják az év egy bizonyos szakában, s ez így van jól, ha így alakult ki! A méheket miért nem akarod lebeszélni szegény herék megöléséről?! Nekünk az a célunk, hogy megijesszük a kucsájokat, de te túlzásba viszed a dolgokat, teljesíthetetlen követeléseket támasztasz, aztán majd ott állunk megfűrödve ha ellenkezni merészelnek, mert akkor ugyan mit csinálsz, mi?! Neked Zénó az a dolgod hogy minket tündiket ments meg, ezt várjuk el tőled, a tündik és nem holmi déják megmentését, pláne nem millió és milliárdszámra! Még akkor is, ha a déják jobban tetszenek neked mint mi tündik!

—Ne légy féltékeny, Csalebucsám, biztosíthatlak róla hogy te is a legnagyobb megelégedésemre szolgáltál az ágyban! Ti tündik olyan trükköket tudtok, amiket egyetlen embernő sem, de szerintem kucsáj nők és déják sem, mert eltérő a

testalkatotok. Például amikor...

—Hé, ilyesmit ne tárgyalj ki nyilvánosság előtt! - pirult a tündi-lány.

—Akkor te meg ne személyeskedj, hogy nekem ki mennyire tetszik szerinted. Erről ugyanis fogalmad sem lehet. Próbálj higgadt és tárgyilagos lenni, mert a hisztit akkor sem tűröm a nőktől, ha nem fajombeli nő hisztizik.

—Jó, jó, na... de érted már, hogy mik az aggályaim?! Mert te túl sokat akarsz, s ezzel mindent tönkreteszel, pedig szépen alakultak a dolgok!!

—Akkor most tisztázzuk, pontosan mik is az aggályaid. Attól félsz-e, hogy sok jövevényt kell eltartanotok, vagy attól, hogy a kucsájok tiltakozni fognak?

—Persze hogy az utóbbitól, a befogadottakat majd csak ellátjuk valahogyan, s úgysem egyszerre jönnek, de a kucsájok...

—Azoktól én nemigen félek. Egyszerűen gyáva féreg valamennyi. - legyintett Zénó. —Kifejezetten jól teszik, ha félnek a földiektől. Ha nincs *nagyon* jó fegyverük, *sokkal* jobb mint nekünk embereknek, akkor óvatos becsléseim szerint is, bármi csatában megfutamít egy száz fős embercsapat egy ezer fős kucsáj sereget.

—Ez azért nagyon fellengzős kijelentés, nem gondolod?! - ámult Csalebucsám.

—Cseppet sem. Erre ugyanis objektív bizonyítékaim vannak, mely bizonyítékokat a pszichológia tudományára alapozok.

—Na erre még én is kíváncsi vagyok! - közölte Tas.

—Hát akkor jól figyeljetelek. Emlékeztek-e még, mi történt a palotájukba érkezésükkor? Ugye megmentettük a tündi foglyokat, aztán én felrohantam a lépcsőn, és lelöktem a trónról a királyukat, igaz?

—És? - kérdezte értetlenül Csalebucsám.

—Még mindig nem fogod fel? Annyit kellett csak tennem, hogy felmegyek a lépcsőn, lelökök egy férfit a székéről, s a helyébe telepedem – és kész, máris én vagyok az egész mindenség királya! Legalábbis jelképesen. De senki nem tiltakozott!

—Nem mertek. - válaszolta Csalebucsám.

—Persze hogy nem mertek, de nem ez a lényeg. Hanem az, hogy ilyen a Földön egészen egyszerűen nem történhet meg! Sem most, sem korábban nem történhetett volna meg. Nem létezik!

—Nincs is királyotok.

—Nincs, de nem számít. Régen voltak királyaink. És ha lenne ma, ma sem történhetne meg ez. Az uralkodó ugyanis az egész nép jelképe. Egyszerűen nem hagy-nánk, hogy valaki ezt tegye az uralkodónkkal, s ezzel ennyire megalázza az egész népünket! Hasonló esetben valaki nálunk odaugrott volna hozzám, ahhoz aki ezt az égbekiáltó sértést elkövette, s legalábbis megpróbált volna megölni! Aztán ha én ölöm meg őt, lehet hogy abbamaradt volna a próbálkozás, de az más. Akkor a népünk legalább *megpróbált* ellenállni az agresszornak. De hogy senki ne legyen aki megpróbálja a sértést megakadályozni vagy megbosszulni – ez elképzelhetetlen emberi viszonyok közepette! Én tulajdonképpen számítottam is olyasmire, hogy valaki majd rám támad, s azt miszlikbe kell darabolnom. De semmi ilyesmi nem történt! S ezen nem győztem csodálkozni. Ahogy azonban elgondolkodtam ezen, rájöttem, egyszerűen arról van szó, hogy a kucsájok annyira indulatosak, hogy körükben a közösségi érzés csak alig-alig alakult ki. Mi emberek önzőnek tartjuk magunkat, de a kucsájokhoz képest valójában kifejezetten altruista, közösségi faj vagyunk.

De még többet mondok. Nálunk az is elképzelhetetlen lenne, hogy valami nagy külső fenyegetés miatt olyan trükköt alkalmazzunk mint ti tündik, hogy egy másik faj rabszolgáinak ajánlkozunk, mégha csak látszatra is. Egészen egyszerűen túl hiúk vagyunk ahhoz, hogy ilyesmit elviseljünk. Néhány efféle alak akadhat köztünk is, de azokat a többiek mélyen megvetnék, és osztársadalmi szinten biztos nem fogadnák el a javaslatodat Csalebucsám, ha a földiek előtt terjesztetted volna be. Hogy a Föld úgy tegyen, mintha egy másik faj rabszolgája, meghódoltatottja lenne?! Elképzelhetetlen! Inkább ellenálltunk volna, még akkor is, ha nagyon valószínű a pusztulás!

Szóval, a kucsájok gyenge pontja egyrészt az összetartás hiánya, másrészt hogy hiába indulatos barmok, de valójában gyáva barmok. Ha a magukénál nagyobb erőt sejtene valahol, s épp nem szállt a fejükbe a vér valami hirtelen düh-rohamban, akkor inkább meghunyászkodnak. Nem kétlem persze ha kellően dühöse, ha lila a tarójuk a fejükbe szállt vértől, lehet hogy nekitámadnak az ötször erősebb ellenfélnek is, de ha van egy kis idejük lehiggadni, s gondolkodni kezdenek, akkor a kicsit is erősebb ellenfél elől is inkább kitérnek. És hát egy úrháború nem pár percig tart csak amíg valakinek a dührohama, azt elő kell készíteni, tervezni, megfontolni... s akkor felülkerekedik majd a kucsájok óvatossága! Különben meg, hát nézzétek meg a déjákat! Nem tagadható, hogy mindegyiknek egy kucsáj férfi az apja. Genetikailag tehát mindegyikük ötven százalékban ugyanolyan, mint egy kucsáj férfi. És lám, azt is békésen tűrik, legalábbis többnyire, hogy a mézárszékbe hajtsák őket! Előre tudják hogy ez lesz a sorsuk, mégis elviselik! El sem tudom képzelni, hogy ezt meg lehessen csinálni földi emberekkel! Legalábbis nem tömegméréteken!

Szóval a kucsájok velünk szemben pszichikai hátrányban vannak több szempontból is.

—Ez nagyon szép beszéd volt, de akkor most már szeretném a terveidet hallani a közeli jövőre vonatkozóan, felség!

—Legyen kívánságod szerint! Tehát. Az elkövetkezendő órákban fel kell szállítani ide a rabszolgának jelentkező kucsáj férfiakat. De mert nem tudhatjuk nem kém-e valamelyikük – bár ezt alig hiszem, de ha mégis – emiatt be kell zárni őket több nagy helyiségbe, amíg a Dohes bolygóra nem érünk. Aki nővel jött, maradhat a nőjével illetve leányával, de ha verni kezdi, pláne ha megöli, akkor azonnal kivégzendő. Akkor is, ha csak csúnyán néz ránk emberekre vagy rátok tündikre.

Mi még néhány napig itt keringünk, és felhozzuk az összes déját akit ideküldenek.

—Biztos eltitkolják egyiket-másikat. - morogta Tas.

—Persze, de a legtöbbet akkor is elhozzák, nem merik megtartani. Ezeket is felhozzuk, szerencsére elférnek, aztán elrepülünk a Dohesra. Velünk tart a kucsájok úrflojtája, aminek hajóit addigra természetesen már tündik vezetik...

—Komolyan azt hiszed, hogy ideadják?! - ámult még mindig Csalebucsám.

—Komolyan. Persze, az nem a ti flottátok lesz, hanem a mienk, embereké, pontosabban a Dohes bolygó flottája. Szerzek én bele emberkatonákat a Földről igen hamar, az biztos is... na de téged biztos az érdekel, milyen sorsot szánok a befogadottaknak!

—Úgy van, épp az.

—Tudod Csalebucsám, egészen egyszerűen azt kell megoldanunk, miként élhet ugyanazon a bolygón békésen együtt több különböző értelmes faj. Ez nem lesz

könnyű, mert ami minket embereket illeti, nekünk már az gondot okoz, hogy egyugyanazon faj tagjaiként békességben megférjünk egymással egy bolygón; egy időben csúful bántak azokkal, akiknek a bőrében több fekete pigment volt; rabszolgának tartották őket például... de azt hiszem, épp ezek a történelmi emlékek segítenek nekünk abban, hogy a Dohesen jól szervezzük meg a társadalmat! Ott sokféle faj tagjai élnek majd, s ezek közt egyfajta szimbiotikus viszonyt kell létrehozni. Egy speciális kasztrendszerre gondolok. Tudod mi az?

—Persze hogy tudom, volt nálunk is egy időben néhány évezrede; ha nem lett volna, szó sem lenne rá a nyelvünkben! - mormogta még mindig mérgesen a tündi, és igazán emberien fintorgott.

—Fel a fejjel, sokkal vidámabban! Nem gondoltam semmi szörnyűsége. Hanem, az úgy lenne hogy aki a Dohesen lakik, az beleszületik egy bizonyos kasztba, amit a faja jelöl ki neki. Ez meghatározott munkák elvégzésére jogosítja, amik az ő kasztjának vannak fenntartva. Végezhet azonban más munkákat is, de csak akkor, ha vizsgát tesz arról, hogy ő arra alkalmas. S még ez esetben is csak akkor kaphat kasztján kívüli munkakört, ha nincs arra a munkára jelentkező abból a kasztból, ami arra a munkára jogosult. No és ami a déjátat illeti például, az ő esetük egyértelmű: most az elején sokan lesznek ugyan, de később kevesebb mint egy ezrelék lesz a számuk, mert csak kucsájoktól születhetnek, s ott is csak minden ezredik szülésre. Ők tehát kis létszámuk miatt a művészek kasztjába lesznek besorolva. A dolguk főként éneklés lesz, zeneszerzés is, gondolom tánc is, mert feltételezem, hogy könnyedén meg tudnak tanulni mindenféle táncokat, s a mozgatható hajukkal látványos figurákat produkálhatnak majd. Lehet hogy jó grafikusok és festők is lesznek, de ez majd elválík. Emellett természetesen nincs megtiltva nekik, hogy feleségek legyenek, bár valószínűtlen, hogy gyerekük legyen, mert nem hiszem, hogy kucsáj férfi feleségül venné őket. Ó igen, és amit a zenélésről-éneklésről mondtam, az is úgy értendő, hogy természetesen az embereknek, esetleg nektek tündiknek énekelniük.

—Aha, ők lesznek tehát az emberek macái, kéjhölgyei... - fintorgott Csalebucsám.

—Most te nem az én kéjhölgyem vagy tündi létedre? - kérdezte kegyetlenül Zénó.

—Én az egész tündi faj megmentésén munkálkodom most!

—Ah, szegény, feláldozza magát az ágyamban... nézd, nem szívesen veszek össze veled, de ne sértegesd a déjátat! Egyszerűen nem tehetnek arról, amit tesznek velük. Aztán meg, a legkevésbé sem ítélem el őket, ha az emberek ágyasai lesznek, amolyan csinibabák, dédelgetni való szépségek, mert miért is ne, ha ez jó nekik is, az embereknek is?! Mint már talán említettem, régen voltak a földön efféle nők, gésa volt a nevük, ők kozmikus gésák és kész! Nem díjaznám, ha megszabni igyekeznél az erkölcsünket, Csalebucsám!

—Jó, jó, na, ne morcoskodj már, csak félek, ideges vagyok...

—Akkor holnap tombold ki magad, és ölj meg néhány kucsáj férfit, azt szabad. Prűdnek lenni nem szabad! Na szóval, a közönséges kucsáj nőknek is szabad művészi pályára lépni, de nekik jobbára a feleség-státusz lesz fenntartva. Feleség természetesen a Dohesen lakó kucsáj férfiak mellett lesznek, illetve emberek mellett is. Emberférfiaknak lehet majd ugyanis ott több felesége is, embernők is, kucsáj nők is, déják is, akár tündik is. Tulajdonképpen kucsáj férfinak is lehet majd több felesége, embernője is, csak épp úgy gondolom ez megmarad csupán elméleti lehetőségnek, mert nem hinném hogy akadna embernő, aki melléjük kívánczna. Természetesen a házasság nem egészen olyan lesz mint most a

kucsájok közt, ugyanis törvénybe iktatjuk, hogy aki egy nőt megver, pláne ha megöl, azt azonnal kivégezzük, mindegy milyen fajból való nővel teszi is ezt! Magától értetődően emiatt olyan sem lehet, hogy egy nőt megegyenek.

A kucsáj férfiak dolga lesz az összes unalmas, egyhangú munka. Ezt azonban nem büntetésnek fogják tartani, hanem hallatlan szerencsének! Hiszen tudjuk már, hogy az a fickó, akinek az úrhajóját elfogtuk, milyen munkát végzett: hétszámra és hónapszámra csak ücsörgött az úrhajójában... ez olyan munka, ami a legtöbb embert az örületbe kergetné. Ő azonban irigyelt beosztásban volt a bolygóján. A legtöbb kucsáj férfi el sem tud képzelni szebbet annál, hogy hónap- és évszámra ugyanazt végezze, és véletlenül se kelljen gondolkodnia, problémát megoldania, mert az olyan idegesítő... különben nem csodálom. Akik ennyire könnyen felmérgeződnek, azoknak az idegrendszerében akármi is könnyen kiválthatja a stresszhormonok megemelkedését... s lám, sokan most is azért ajánlkoztak rabszolgáinkul, mert nyugodt, békés életet szeretnének! Ez nálunk biztosítva lesz nekik, pláne mert a párbaj is szigorúan tilos lesz.

—De Zénó, mi tündik sem szeretjük az idegesítő munkaköröket!

—Nem értesz engem, Csalebucsám. Ti nem szeretitek a kalandot, izgalmat mint mi emberek, de szeretitek az alkotó munkát, a tervezést! Mint megtudtam, a kucsájok állítólag majdnem ötvenezer év alatt jutottak el az első írásos emlékektől az atomenergiáig. Ez nálunk embereknél alig hatezer év volt... azaz, nem egy tudós és kutató fajta! Szóval, övék lennének az olyan, az emberek által alacsonyabbrendűnek tartott, egyhangú, unalmas munkák, mint a söprögetés, betanított munkák ahol csak valami masinát kell nyersanyaggal etetni, gyümölcszsüretelés, fametszés, étteremben a felszolgálás, meg ilyesmi. Semmi izgalom, ami túlterhelné az idegrendszerüket! A kucsáj nők és a déják alkotnák a háziasszonyok illetve a szórakoztató ipar rétegét, ti tündik pedig az értelmiség lennétek, azaz mérnökök, tudósok. Mi emberek is lehetnénk mérnökök és tudósok, már aki akar közülünk, de nekünk inkább az irányítás és a honvédelem feladata jutna. A honvédelem egyértelmű hogy mi, irányítás alatt pedig azt értem, hogy nálatok tündiknél már nincs pénz ha jól tudom, de nálunk embereknél még van, s van a kucsájoknál is, nos a Dohesen nem akarom hogy legyen, emiatt azonban mindent aprólékosan meg kell szervezni! Ebben eleinte ti tündik segítetek nekünk mert ebben már van gyakorlatotok, később azonban ez főként az emberek feladata lenne.

Amint látható, a kasztok közti határ nem lenne nagyon éles. Énekelni főként a déják joga lenne de azért egy közönséges kucsáj nő is énekelhet ha nagyon akar; a kucsáj nők többnyire feleségek lesznek, de egy déjá is lehet feleség, lesz is biztos gyakran; az is szubjektív hogy mi számít unalmas munkának, és el tudom képzelni hogy lesznek emberek akik maguk is szívesen végzik a kucsáj férfiaknak szánt munkák egy részét, már amiatt is mert másra nem elég eszesek. De azért tudni lehet majd, hogy kit milyen munka illet meg úgy *nagyjából*, a születéséből fakadóan, s ha ettől jócskán eltérő feladatot akar végezni, akkor azt lehet ugyan, de csak komoly vizsgák után! Például zenei műsorszerkesztő nemigen lehet majd sosem egy kucsáj férfi, ha idegbajt kap az első negyed óra után néhány földieknek szánt tangótól! Hasonlóképp, kétlem hogy bárki embernő sikert arathat énekesként a déják mellett. De a hadseregbe is alkalmatlanok a kucsáj férfiak, az indulatosságuk miatt. Oda hidegfejű gyilkosok kellenek. Vagyis emberek.

—Szóval – fordult Csalebucsámhoz – gondolod hogy akad majd a ti nagy automatizáltságotok mellett is elég sok egyhangú munka a kucsáj férfiaknak?

—Dögivel! - mosolyodott el végre a tündi nő.

—Nagyszerű. Akkor semmi akadály a annak, hogy a mi világunk a specialisták világa legyen: sokfajú, s benne minden faj azt végzi majd, amihez a legjobban ért, s amit a legjobban szeret! Van nálunk földieknél egy régi közmondás is erre: a megfelelő embert a megfelelő helyre! Itt az lesz, hogy a megfelelő *faj* a megfelelő helyre! Mint egy testen belül a specializálódott sejttípusok: az idegsejt is igencsak más, és mást is végez mint a májsejt, az izomsejt meg egy harmadik másik kategória... Akkor hálából amiért ilyen megértő vagy, elárulom, hogy nem is kell keresnetek nagyon azokat a bolygókat, amiket hamarosan betelepítünk a Dohesen kívül efféle vegyes társadalmakkal.

—Tudod talán, hogy merre vannak?!

—Jaj de imádom, amikor ilyen ámulatot látok a szemedben! És persze hogy tudom. Több száz ilyen bolygóról van tudomásom. S ezek nem mások, mint azok, ahonnan korábban a kucsájok elköltöztek, a földiektől való félelmükben! Azok most üresen állnak, holott gondolom tökéletesen lakhatóak. Nem lesz nagy munka belakni őket... Nagy birodalom leszünk, és *senki* nem mer majd megtámadni bennünket!

—Nahát! Zseni vagy Zénó, nekem ez eszembe sem jutott!

—Ezért vagyok én a király és nem te... Na, hozzátok már akkor a férfiakat is...

* * *

Zénóéknak a Tongri bolygóról való ideiglenes távozása után természetesen a kucsájok is tanácskoztak. A tanácskozás a király, XII. Borzalmas elnöklete alatt zajlott, de jelen volt Korkulár tábornok is, valamint minden jelentősebb főembere a királynak. Még az az etikettmester is itt volt, akinek Zénó levágta a taréját. Úgy hívták hogy Astus, s azóta már elsősegélyben részesítették. Alig lézengett a vérveszteségből fakadó gyengesége miatt, de ragaszkodott hozzá, hogy itt legyen. A joga megvolt ehhez, tehát senki sem tiltakozott.

A tanácskozást maga XII. Borzalmas hívta össze, abból a célból, miként lehetne a lehető leggyorsabban teljesíteni az emberek követeléseit.

—Mert – mondta a király – én bizony akkor vagyok a legboldogabb, ha a lehető legsebesebben elkotródna innen minél messzebb! És ehhez az kell, hogy összegyűjtsük nekik gyorsan a déjákat, ami végülis nem olyan nagy veszteség, tiszta szerencse, hogy a szép nőinkből nem visznek magukkal sokat, csak ezekből a bányarémekből! Meg hát ugye viszik az űrflottánkat, de végülis csak erről a bolygóról, más bolygóink mellől nem mondták hogy elvinnék, vagyis én azt hiszem várakozáson felül olcsón sikerült megúsznunk ezt az iszonyatos fenyegetést, az emberek látogatását! Hiszen alig öltek meg valakit közülünk, nem perzselték fel a városainkat... szóval, eddig hihetetlen, elképesztő szerencsénk volt! Már persze csak ha nem rukkolnak elő holnap vagy azután valami újabb követeléssel... no és mert tiszta sor, hogy újabb követeléseknek annál nagyobb az esélye, minél tovább űgyelegnek a bolygónk körül, ezért a legokosabb taktika ha a lehető leggyorsabban kielégítjük az eddigi követeléseiket, s remélhetőleg utána elhajóznak az űrboszorkány valagába, és sohanapján látjuk viszont őket!

—És mi van azzal, hogy nekünk ezentúl nem szabad zástekot ennünk, meg hogy

minden déját aki ezután születik, el kell vinnünk nekik?! - kérdezte Astus.

A király rávigyorgott.

—Az emberek veszélyesek és könyörtelenek, de nem mindenhatóak. Természetesen viszünk majd nekik sok-sok déját. De őszintén kétlem, hogy ellenőrizni tudnák, hogy *minden* déját elviszünk-e nekik, vagy csak mondjuk minden másodikat! Aztán meg azt mondd meg nekem, hogyan deríthetnék ki az emberek, hogy valaki a megunt feleségéből nem csinált-e zastekot otthona négy fala közt?! Árusítva ezentúl nem lesz zastek, nem lehet ilyet kérni étteremben sem, de a feleségével természetesen ezentúl is azt tesz mindenki, amit csak óhajt. Ha kiderül hogy megölte, meg lesz büntetve, de csak valami enyhe büntetést fog kapni, és különben sem lesz nyomozva ilyen esetben, csak ha *nagyon* feltűnő az ügy. Szóval semmi vész.

—Márpedig én amondó vagyok felség, hogy nem szabadna behódolnunk!

—Ezt gondolom amiatt mondod, mert nincs már vesztenivalód! - nézett Astus fejére Korkulár.

—Mi az hogy ne lenne vesztenivalóm, levághatják a taréjom után a fejemet is! Ezt amiatt mondom, mert én mint etikettmester alaposan megfigyeltem az egymás közti viselkedésüket, és merem állítani, hogy ez a Zénó úgy király, ahogyan én!

—Mit beszélsz?! - döbbsent meg a király.

—Azt, hogy jól szervezett csalással van dolgunk! Amit természetesen a tündik, akarommondani a vanpik szerveztek.

—Na ne! Hiszen kétségkívül valódi embereket láttunk, valódi a zenéjük is, épp olyan, amilyenről tudjuk hogy az emberek zenéje, valódi a lézerkardjuk is, láttuk a filmen, mekkora a hatalmuk...

—Igen, de ez mit sem számít. Valódi embereket láttunk, ezt én sem vitatom, épp csak szerintem az emberek sokkal szelídebbek, mint ahogyan azt mi hisszük róluk. Erre utal már az is, hogy Zénó „király” képes pótpapásat játszani a sérült tündikislány mellett! És miket eltűr tőle! Az állítólagos rabszolgái se kedvelnék úgy, ha valóban annyira rémületes és erőszakos lenne. Szerintem az emberek faja alapján véve egy gyámoltalan, gyáva, és szolgalelkű faj, cseppet sem vadak, épp csak mindössze borzalmas zenéik vannak. Kár volt azonban felséges elődödni megrémülni akkoriban ezektől a zenéktől! Ez olyan, hogy bizonyos állatok illatát mi elviselhetetlenül bűdösnek tartjuk, holott azok az állatok kedvelik azt a szagot. De attól még azok az állatok nem okvetlenül vérszomjas ragadozók! Így lehet ez az emberekkel is. Nekik más a zenei ízlésük, de alapján véve békés, tutyimutyi faj lehet. És kereskedőlelkű, mert gondolom az úgy volt, hogy a tündik elmentek az emberekhez, s ígértek nekik sok mindent, ha eljátsszák itt előttünk a bős zsarnok szerepét. Közben meg jót röhögnek a markukba rajtunk. De ha nem hisztek nekem, tegyétek csak próbára őket! Előre megjósolom, gyáva kukac valamennyi.

—Nem! - rázta meg a fejét a király. —Teljesen hihetetlen, eszement dolgokat beszélsz, s különben sem tehetem próbára őket, mert iszonyatos a kockázat! Mert ha nem igaz amit mondasz, akkor megharagszanak, és akkor jaj nekünk! És különben is ott a fegyverük, a lézerkard. Ugyanaz, amit a filmen is láttunk.

—Eh, filmet akárki csinálhat bármiről!

—De neked is valóságos kard vágta le a taréjodat!

—Hát igen, van ilyen fegyverük, na és?!

—És hatalmas űrhajójuk.

—Az is, csak kérdéses, hogy milyen fegyverekkel van megpakolva! De ha a legigazibb harci űrhajó, akkor se feledjük hogy nekünk több száz bolygónk van, mindegyiknek több ezer kiváló űrhajója, s ezeknek a tizede is elég ahhoz, hogy azt a monstrumot porszemekké lője szét! Márpedig nem hinném hogy sok ilyen űrhajójuk lenne... azt szerintem a tündik építették sebtében. Szerintem ugyanis az emberek nem valami fejlett faj. Szerintem igencsak primitív lehet az űrtechnikájuk, amint arra a néhány évtizeddel ezelőtti szonda alapján következtetni lehet. Amit igenis nem a megtévesztésünkre küldtek, hanem az volt a legtöbb, ami tellett tőlük akkoriban. S mi ezeknek hódolnánk be?! Tisztelt urak, egy kicsit több bátorságot, ha kérhetném! Mert ha ez így van ahogyan mondom és hiszem, ha ezt a hazugságot bevesszük, az egész Kozmosz minden népe rajtunk fog röhögni, amíg csak él a Világmindenségben kucsáj nép!

Ezen aztán elgondolkozott a király. Nagyon hiú volt. Igen, a kockázat valóban óriási... de ha aztán kiderül hogy valóban csak valami cifra átverésről van szó... az még hagyján is, hogy akkor rajta röhög a Világmindenség. De neki az a trónjába fog kerülni!! Sőt, az életébe!!!

Ha viszont ellenkezik az emberekkel, és *nem* átverés... akkor is az életébe kerül a dolog. Szar ügy!

Körbenézve főemberei arcán, látta, hogy azok is bizonytalanok, azzal ellenben hogy mennyire nagyon szar ügy ez, mindegyikük tökéletesen tisztában van.

—Mit javasoltok?

S erre megintcsak Astus szólalt meg.

—Felség, látod rajtam, az a rohadék Zénó nyomorékká tett engem! Te is tudod, hogy így világcsúfjaként nem szolgálhatok már a palotádban. Egyáltalán, nem mehetek társaságba sem... Én vállalom hogy próbára teszem holnap az embereket, s hozzá úgy, hogy semmiképp se vádolhassanak téged felség bármivel is! De mert ezzel iszonyú kockázatot vállalok, kérlek jutalmazz meg bőségesen, hogy életem végéig nagyúrként élhessek egy szép szigeten, seregnyi nő közt...

—Úgy lesz! Neked adom az egész Evlata szigetet! Mit akarsz tenni?

—Egészen egyszerűen bebizonyítom, hogy az emberek cseppet sem bátrak. Nem bátrabbak mint mi, sőt sokkal gyávábbak.

—Miként?

—Más sem kell hozzá felség, csak hogy egy kis szórakozást szervezz nekik: vidd el őket az állatkertbe! Aztán mutasd meg nekik a Szörnyeteget... s ekkor én is ott leszek!

—Hm... ez tényleg nagy merészség... de legyen ahogy kívánod! Mi legyen azonban a déjálkkal?

Astus vállat vont.

—Természetesen össze kell gyűjteni őket! Ha kiderül hogy az emberek mégsem olyan nagy legények mint hirdetik magukról, még mindig vissza lehet vinni a rondaságokat... Mindenesetre amíg a Szörnyeteghez nem érnek, nem szabad hogy gyanút fogjanak. És ha a Szörnyeteghez érnek, legyen filmre véve minden, egyrészt hogy nyoma maradjon a bátorságomnak, másrészt annak is, miként szegyenül majd meg ez a Zénó!

—Úgy lesz. - bólíntott XII. Borzalmas. —És ha kiderül hogy becsaptak, pára-felhővé változtatom a Földet... de a tündik bolygóját is!

—Jól van felség, de csak óvatosan, mert én nem hiszem hogy ez csalás volna, ekkora hazugságot senki nem mer művelni... - kezdte Korkulár. De egy másik

tábornok, bizonyos Bezgun, közbevágott.

—Kivéve ha már minden mindegy neki, márpedig a tündiknek mindegy volt, mert tudták hogy vagy ez, vagy jövőnk mi, és nekik végük!

—Az igaz, de ott vannak velük az emberek, és ha ez hazugság, akkor az emberek akik velük vannak, tudták hogy ez hazugság, hogy óriási a kockázat, és mégis vállalták! Vagyis ez vagy igaz, vagy nem igaz ugyan, de akkor sem jó kikezdeni azokkal, akik annyira örülten vakmerőek, hogy képesek szinte csak a szórakozás kedvéért ilyen életveszélyes kalandba belemászni! És ne vágj a szavamba, mert azt borzasztóan utálok.

—Aha, utálod?! Na és akkor mi van ha utálod, nekem csak ne szabd meg, hogy mikor mit mondok, vagyok én is ugyanolyan tábornok mint te! Sőt, jobb, hiszen most is azt mondtad, hogy még ha hazugság is ez, csel a tündik részéről, akkor is adjuk inkább meg magunkat, mert a velük levő néhány ember örülten vakmerő! Így nem beszél egy igaz kucsáj, ez kimeríti a hazafiatlanság fogalmát!

—Nem ezt mondtam, csak óvatosságra intettem mindenkit! És kikérem magamnak, hogy hazafiatlannak tarts, azonnal kérj elnézést!

—Soha! - kiáltotta Bezgun, és taréja felfúvódott, s kezdett belilulni. Korkuláré szintúgy.

—Szóval így állunk?!

—Így hát, sőt, nekem már az is gyanús hogy a fiadat visszaadták sértetlenül a déják, lehet ám hogy titokban az emberek kémje és szövetségese vagy!

—Ez az aljas gyanúsítgatás vért kíván!

—Haha, majd épp tőled ijedek meg, amikor gyáva vagy?!

—Ha gyáva is, de annyira biztos nem, hogy veled el ne bánjak! - üvöltötte Korkulár, azzal nekirent. Hamarosan már egymásba kapaszkodva gurultak ide-oda a padlón, egymás torkát markolászva. A kucsájok közt semmiféle küzdősport nem alakult ki, az ilyesmi ugyanis józanságot, hideg fejet követel meg, éles helyzetben is, de pláne gyakorlás közben, ami viszont kizárt dolog volt két kucsáj közt. Ha akár sportból kezdtek volna is ilyesmibe, például karate vagy dzsúdó-gyakorlatokba, hamarosan, néhány ütés után úgy elkapta volna a düh valamelyik, de valószínűleg mindkét felet, hogy azonnal „élesbe” ment volna át a műbunyó. Emiatt aztán ez a verekedés is mint minden más évezredek óta, egymás minden szabályok nélküli, sőt minden rafinált technika alkalmazása nélküli csépeléséből állt.

Egy idő után azonban Korkulárnak sikerült a bal könyökhajlatába fognia Bezgun nyakát. S bár a másik tábornok vergődött, vonaglott, szabadulni igyekezett, de ez sehogyan sem sikerült neki. Már nemcsak a taréja lilult, de az arca is szederjesre változott, kilógott a nyelve – majd teste elernyed. Megfulladt.

Korkulár ledobta a tetemet a padlóra és belerúgott.

—Így ni! Nem tűröm hogy egy ilyen tacsó épp engem vádoljon ilyen undok galádságokkal!

Meg kell azonban mondani, a tábornok is ugyancsak lihegett. Nem volt már fiatal legény, és nagyon régen verekedett utoljára. Elkényelmesedett... eszébe is jutott hogy jó lesz edzenie kissé, mondjuk futással és némi súlyemelésel, mert most bizony majdnem otthagya a fogát. Sőt az életét is. Kicsin múlt hogy ő győzött.

A párbajba természetesen senki sem avatkozott bele. Az nem a kucsájok szokása... ellenben érdeklődve nézték végig, és most gratuláltak a tábornok

győzelméhez. Majd a király így szólt:

—Azt hiszem meg is beszéltünk mindent amit kellett, én akkor most megyek, ti is eredjetek a dolgokra jó urak, a szolgák meg jöjjenek és csináljanak rendet mert minden össze-vissza tört a párbaj miatt, sőt a néhai Bezgun még össze is okádott itt mindent! - azzal lekászálódott a trónjáról és elvonult.

* * *

Tiszta szerencse, hogy a nagy úrhajóval nem egyedül Csalebucsám érkezett a Tongri bolygóhoz a tündik közül! Mert mire az összes rabszolgának jelentkező férfit felszállították oda, addigra odalent a palota előtti hatalmas téren többen lettek mint amikor nekikezdték a szállítgatásnak! Ezek azonban nem férfiak voltak. Szállingózott oda ugyan férfiből is egypár még, többnyire azonban nők és déják voltak az odaérkezők. Leginkább déják. Ezeket a király katonái és hivatalnokai vitték oda, ugyanis ki lett hirdetve az egész bolygón, hogy e pillanattól kezdve kivétel nélkül minden déjá állami tulajdon, pontosabban az emberek tulajdona, de épp emiatt az Államé, amíg el nem viszik őket az emberek! És a rendőrség, sőt, a katonaság egységei is, sorra járták azokat a házakat, ahol úgy tudták hogy van déjá, s a nőt egyszerűen elkobozták a férjétől-apjától. Természetesen kártérítés nélkül. Ez nem igazán tetszett senkinek sem... az akció azonban folyt tovább megállíthatatlanul, bár néhol verekedés lett a dolog vége. De sem ez, sem az éjszaka nem volt képes feltartóztatni a déjáelkobzó rendelkezés végrehajtását. S így mire a palota előtt reggel lett, várt ott az emberekre mintegy huszonötezer déjá, holott valami nyolcezret már fel is vittek belőlük eddigre! És érkeztek még egyre folyamatosan...

Látszott, a király igyekszik megfelelni Zénó követelésének. Még azt is megengedte, hogy ha valaki férfi nem akar elszakadni az elkobzásra ítélt déjájától, akkor jöhet az is ide a palota elé, - csak az a lényeg hogy a déjá itt legyen, ez az emberek parancsa, azt nem mondták, hogy férfi nem jöhet ide... majd eldönti az emberek királya, mi legyen az ilyen örült fazonokkal, akik ennyire szeretik ezeket a déjá ocsmányságokat...

Ezek a férfiak nagy félelmek közt várták, mint fog rendelkezni a sorsukról Zénó, s amikor kilenc óra felé megjelent itt az emberkirály, megkönnyebbülten hallották, hogy semmi akadály a annak, hogy a szeretett déjával maradjanak – feltéve, hogy a déjá maga is úgy nyilatkozik, hogy igényli a férfi társaságát! Mert lehet hogy a férfi szereti a déját, de mi van ha az érzelem nem kölcsönös...

Ilyen eset azonban nem volt.

Az világossá vált, hogy Zénó útitársainak nem kell attól félniük, hogy *szupernők* nélkül maradnak – ahogy egyikük elnevezte a déjákat. Bőségesen válogathattak közülük. Egyre közülük jutott volna akár ezer is, ha ugyan képesek ennyinek legalább a nevét megjegyezni, sőt, annyit legalább, hogy ez a nő őhöz tartozik!

Erről természetesen szó sem lehetett. Zénó mondta nekik, hogy ő komolyan gondolja hogy jön majd a Földről néhány ezer férfi a Dohesra, talán néhány millió is, úgyhogy jobb ha most válogatnak maguknak déjákat, most nincs konkurrencia, annyit választhatnak ki amennyit akarnak, és azokat akiket csak óhajtják, mert a déják nem fognak tiltakozni... de hiába, a bőség zavarával küszködtek! Ennyi temérdek nőt megszemlélni sem tudtak, még akkor sem, ha a sok-sok gye-reklánnyal eleve nem törődtek... sőt, a nem-déjá nőkkel sem! Mert bizony

meglepve fedezték fel, hogy olyanok is vannak itt, ha kis számban is. Ezek egyszerűen megszöktek a férjük vagy apjuk mellől, ha az rosszul bánt velük. Némelyik valószínűleg meg is ölte a férjét...

Nem voltak sokan, talán háromszázan, szinte elvesztek a déják tengerében. De akadtak ilyenek is. De senkinek nem kellett feleségnek, mert hiába voltak olyan szépek hogy simán megnyerték volna bármelyik földi szépségversenyt, de a déják mellett szürkéknek és jelentékteleneknek látszottak. Legalábbis földi szemmel...

Mindenesetre, bár Zénó emberei éltek a lehetőséggel, és válogattak maguknak bőven a déjából, ez félig-meddig véletlenszerűen történt, mert nem volt lehetőségük mindet akárcsak egy pillanatra is megszemlélni... végignézték talán az első kétezer nőt, s mire velük végeztek, lett mindegyiküknek legkevesebb húsz nője...

Többre nemigen van szüksége a legkanosabb férfinak sem, de eddigre már meg is jött a király meghívása, hogy ha nincs ellenére Zénó királynak, ugyan szemlélje meg vele együtt az állatkertet, biztos nagyon fogja élvezni!

Tekintettel rá hogy XII. Borzalmas eddig szemmel láthatóan igyekezett Zénó kedvére tenni, Zénó nem habozott élni a lehetőséggel, de magától értetődően nem egyedül ment, hanem népes kísérettel, egyrészt a tekintély végett, másrészt mert úgy biztonságosabb. Vele volt természetesen az elmaradhatatlan Csalebucsám, ezúttal egyedül a tündik képviselőjében – Picit fenn hagyta Zénó az űrhajójukban, de igazság szerint, bármennyire is megkedvelte Zénót a megkínzott tündi kislány, de maga Pici sem kíváncszott le újra a kucsájok bolygójára! Lehet hogy biztonságos Zénó mellett, az ő erős embervállain, de a legbiztosabb kétségkívül az, ha egyetlen potenciális ellenség, azaz kucsáj sincs a közelében!

Zénóval volt ezen kívül Tas, és a fiú mellett volt Tosi is, Tas frissen szerzett déjá-szerelme. Igaz, a ma reggeli nagy déjá-bőségből Tas is szemezgetett magának, tizenhét új déjá-feleségre is szert tett úgy hamarjában, és Tosi sem volt féltékeny, az nem a kucsáj nők szokása, sőt, nagyon örvendett Tas döntésének, mert még mindig úgy gondolkodott, hogy nagy megtiszteltetés egy déjának, ha valaki feleségül választja, s most örült hogy társnőinek szerencséje lett, mert ők is Tas feleségei lehettek. De Tas egyetlen pillanatig sem titkolta egyikük előtt sem, hogy azért akkor is Tosi az ő legigazibb és első felesége, szívszerelme, és való igaz, hiába voltak többi feleségei is csodaszépek, de valahogy akkor is Tosi volt a legszebb! No meg, az is sokat jelentett, hogy őt olyan kalandosan szerezte, életmentéssel, az utolsó pillanatban...

Többi feleségeit az űrhajóban hagyta, de Tosi valamennyire már tisztában volt az emberek dolgaival, és most ott baktatott Tas mellett kézenfogva, s bárki aki látta őket, tapasztalhatta ebből, hogy bármilyen hihetetlen is, de az emberek tényleg szeretik a déjakat, ez nem csak valami butuska álhír! Ráadásul ott lógott Tosi övén két fénykard is, mintegy a tekintély végett, jelezve hogy ő már az emberekhez tartozik, és az is hihetetlen volt, fegyvert adni nők sőt déják kezébe!

Zénóval tartott még három régi kucsáj felesége, azaz Bindzse, Biszi és Fifi, meg a tegnap szerzett női közül Kiri, sőt, úgy döntött a feleségének nyilvánítja a 172 éves, de épp csak negyvenötnek látszó Hitorit is, mert e nő sokat tudhat a kucsájok társadalmáról, s most e „vénasszony” is vele volt, s ő is kapott fénykardokat. Igen büszke is volt rájuk... Noémi is vele volt, a Csillagok Háborúja Baráti Kör elnöknője, és régi barátai, Cirmos Cica és Vadóc Jani is.

XII. Borzalmas udvariasan a palota előtt várta őket. Neki is volt társasága, mindenféle kucsáj nemesek személyében. Hívta Zénót, hogy menjenek az ő légpárnásával, és Zénó ezt az invitálást el is fogadta, mert úgyis a király tudja merre az állatkert, aztán meg nem is félt holmi csapdától, mert olyasmit nem fognak épp akkor kitervelni ellene, amikor a király is vele van, s így akármikor megölheti.

Sőt: nemcsak a király volt a túsza! Eljött a királlyal együtt egy kisgyerek is, aki nagyjából nyolc esztendősnak nézett ki, de kiderült róla hogy már majdnem tizenkettő – és ráadásul úgy hívják hogy Hurun, és ő a király egyetlen fia, vagyis a trónörökös! És rendkívüli érdeklődéssel figyelte Zénóékat. Cseppet sem tűnt úgy, mint aki fél. Sőt, elsőként szólalt meg:

—Üdvözlök minden értelmes lényt, aki a vendégünk! Remélem jól érzitek majd magatokat.

—Hát te meg ki vagy, öcsi? - kérdezte Zénó barátságosan.

—Hurun a nevem, s én vagyok a trónörökös.

—Ah, hát ez igazán szép rang! Hány éves vagy? Nyolc, kilenc?

—Majdnem tizenkettő.

—Hát akkor igazán nem nőttél nagyra még emberfogalmak szerint sem, holott ti kucsájok még taréj nélkül is magasabbak szoktatok lenni... de ne csüggedj, bőven van még idő! - mondta Vadóc Jani, és meg akarta simogatni Hurun tarkóját, de az mérgesen elhúzódott, és így szólt:

—Azt már régóta mesélik, hogy az emberek kegyetlenek és vadak, de hogy modortalanok, azt még nem hallottam! Holott most meggyőződhettem róla. Miért nem hozzád illő ellenfélen gúnyolódol, nagy dicsőség talán a sokkal kisebbben élcelődni, aki nyilvánvalóan túl fiatal még hozzá, hogy sérelmeiért elégtételt vegyen?!

—Tessék?! - bámult a kaszkadőr erre a földből alig kinövő apróságra. —Mivel sértettelek meg téged?!

A király odasietett, és hátrahúzta Hurunt.

—Kérlek bocsássatok meg neki, a fiam túl érzékeny, nem szereti ha a méretére célozgatnak, ez a mániája, nem akart ő rosszat, és nagyon szépen kérem ne öljétek meg, az egyetlen fiam...

—Eszem ágában sincs gyerekeket ölni! Sőt, megsérteni sem akartam. De mit mondjak, igazán fel van vágva a nyelve! - nevetett Jani.

—Igazság szerint azt kell mondjam, hogy, hm, a kölyöknek igaza volt! - szólt tünődve Zénó. —Tényleg bámulatosan modortalan voltál Jani fiam. Semmi értelme a felsőbbségünket gyerekek előtt bizonygatni, hiszen ez olyannyira nyilvánvaló, igen, ezt jól látja a srác. És én sem szerettem volna a helyében, hogy a méreteket kritizálják. Mit mondjak, azonnal párbajra hívtam volna ki az illetőt. Megparancsolom, hogy azon nyomban kérj bocsánatot tőle!

—Hogy... hogy én...

—Hallottad!

—Hát, ha ez a parancsod... - vált Vadóc Jani ábrázata savanyúra.

Ami előtt bármit tehetett volna, megszólalt sietve Hurun.

—Felesleges az elnézés-kérés, igazán, nem kívánok én semmi megalázkodást, sőt, ha kellett volna elégtétel, már meg is kaptam! - és csillogó szemekkel meredt Zénóra. Úgy látszik rögvést bizalmat szavazott neki. —Hiszen maga az emberek királya ismerte el, hogy igazam volt! Ugyan mi kellhet még nekem, ami ennél nagyobb elégtétel?! Csak ne emlegesse senki se, hogy kicsi vagyok, mert számos alkalommal vágták ezt eddig is már a fejemhez, és ki nem állhatom! Sőt, el kell

mondjam hogy nem is az én vétkem...

—Biztos hogy nem. Nyilván valami születési dolog, ilyen génekkel születél és kész. Nem tehetsz róla. - mondta barátságosan Zénó.

—Persze, ez is lehet, de én inkább arra gyanakszom, hogy egyszerűen amiatt van így, mert nagyon szeretnek, s emiatt lassan öregedem. Csak ezt senki nem akarja elhinni nekem.

—Hát izé, ez, hm... nehezen hihető. Ezzel persze nem akarlak megsérteni! - tette hozzá sietve Zénó. —Mindenesetre biztosíthatlak róla, hogy bár mi emberek nagyra becsüljük a kiváló fizikai képességeket, de azt még annál is jobban ami az emberek, vagy úgy általában az értelmes lények fejében lakik, s te nagyon okosan beszélsz, semmiképp sem úgy, mint egy kiskölyök, hanem mondhatni mint egy felnőtt! Azaz ha nem akarsz miszlikbe aprítani minket, akkor gyere, és ülj ide mellém! - mosolygott Zénó.

—Hogy is akarhatnék bárkit is megölni, nagyon kicsi vagyok ahhoz még akkor is ha tizenkétévesnek látszódnék, hát még így... és ilyen csodakardjaim sincsenek mint nektek. És nem is kérek, mert nekem úgysem adnátok, az biztos mint a halál.

—Hát, egyelőre biztos nem... és örülök hogy nem vagy verekedős kedvedben, de meg kell mondjam, hogy azért az egyáltalán nem lehetetlen, hogy egy gyerek legyőzzön egy felnőttet. Szó se róla, nem könnyű, de elegendő gyakorlással elérhető! Az én bolygómon sokan megtanulják ezeket a módszereket.

—Nem értem, miféle módszereket?

—A verekedésnek komoly tudománya van. Mi emberek ezt kidolgoztuk, és akik velem vannak, azok közül többen is mesterien elsajátították. Jó hogy nem ajánlottál párbajt Jani barátomnak, mert ő szerintem képes lenne legyőzni egymaga tíz kucsáj férfit is, úgy, hogy fegyvertelen, de a tíz kucsáj egyszerre támadna rá, késekkel felfegyverezve!

Zénó úgy vélte, cseppet sem árthat, ha feldicséri önmagukat. Hadd féljenek csak a kucsájok!

—De hiszen ez teljesen lehetetlen! - ámult Hurun.

—Akármikor kész vagyok ezt bebizonyítani. - vont vállat szerényen Vadóc Jani.

—Hé, bátya, tudod mit, bocsánatkérés helyett engesztelj ki azzal, hogy megtanítod ezt nekem! - kérte rögtön a királyfi.

—Szó sem lehet róla. Efféle titkokat csak az emberek barátainak árulhatunk el.

—Én az vagyok!

—Ilyet csak ne mondj, mert az emberek barátai e bolygón egyelőre kizárólag a nők és főleg a déják, nekik elhisszük hogy a barátaink, másnak nem igazán. - válaszolta Zénó.

—De én igenis nagy barátja vagyok évek óta az embereknek, de legalábbis a déjáknak, és úgy illik hogy tartsd, hogy a barátod barátja a te barátod is!

—Akárki állíthatja, hogy a déják barátja, már ne is haragudj.

—Nono! - szólalt meg hirtelen Tosi. —A gyerek lehet ám, hogy igazat mond! Emlékezzetek csak, mielőtt még e téma szóbakerült volna, azt mondta, lehet hogy amiatt ilyen kicsi, mert nagyon szeretik!

—Na és? - értetlenkedett Zénó. —Remélem nem hiszed ezt el?!

—Nem mondtam hogy elhiszem, de nem is lehetetlen.

—Hogyne lenne az!

—Egy esetben nem lehetetlen. Ha van egy déjá, aki állandóan a közelében van, és

nagyon szereti őt. Ehhez persze az kell, hogy ő is szeresse a déját, másképp az nem fogja viszontszeretni. S akkor bizony kinézem ám, hogy elmarad akár négy-öt évvel is a korosztályától öregedésben, ez a legcsekélyebb mértékben sem lehetetlen...

—Mi az, ti déják nemcsak kiváló énekesnők vagytok, de varázslók is?! - kérdezte Zénó nem csekély gúnnyal.

—Ez egy régi legenda nálunk, hogy erre képes a szeretetünk, bár igen kevés azon déják száma akiknek ezt kipróbálni is módjában állna, mert senki nem akar hinni nekünk. Pedig ez nekünk is hasznos volna, mert szeretetben élve mi déják is lassan öregedünk... de nem is nekem kell higgy felség, kérdezd csak meg a fiút, hogy van-e egy déjája!

—Nem, nincs. Nincs. Ki nem állhatom a déjakat. Rondák. Bocs hogy ezt mondom de igazán azok. Mindenki tudja! Én biztos amiatt nem öregedem gyorsan, mert édesapám, a király szeret! - vágta rá Hurun gyorsan.

—A gyerek hazudik, s nem is valami ügyesen. Ezt jelzik a receptoraim. Most már biztos vagyok benne, hogy van egy déjája. - válaszolta Tosi. —És megkockáztatom amiatt hazudik, mert fél, mert attól tart, hogy elveszíték tőle a déját, hiszen kijelentettétek, hogy minden déja a tietek!

—Úgy van. Ha van déjája, az bennünket illet.

—Ahhoz előbb meg kell öljetek! - kiáltotta Hurun sápadtan.

—Na de fiam, csillapodj, kérlek... - csitította őt lagymatagon királyapja.

—A halált könnyen megkaphatod! - válaszolta Zénó. —Nem szívesen ölnék gyerekeket, de nem tehetünk kivételt. Ha a déjad velünk akar tartani, akkor igenis elvisszük, legyen az a tied, apádé, vagy másé!

—És ha nem akar veletek tartani?! - kiáltotta Hurun.

—Akkor az az ő dolga, de ehhez az kell, hogy a fülünk hallatára kijelentse, előttünk állva, minden kényszerítés nélkül!

—Hú, akkor semmi baj, pedig jaj de megijesztettetek! - sóhajtott a fiú. —Csikirti természetesen velem akar majd maradni, remekül megvagyunk, de hiszen gondolhattátok is volna, mert ha nem szeretne, nem is öregednék lassan, de mert alig időszodom, emiatt nagyon szeret, vagyis velem akar majd maradni!

—Na ezt a fiatalonmaradós históriát majd akkor hiszem, ha én sem öregedem tovább! - nevetett Zénó.

—Ezt máris biztosra veheted, hiszen nagyon sok déja feleséged van, felség, s ez a fiatalság legbiztosabb módszere... persze csak ha szeretnek téged, azaz ha szépen bánsz velük! - mondta Tosi.

—Abban nem lesz hiba. De a fiú feleségét is látni akarom ha visszatértünk e kirándulásról, mert igenis ki kell jelentse előttem, hogy jönni akar-e velünk, vagy maradni itt! Különben is gyanús a dolog. Állítólag mindenki utálja a déjakat mert csúnyának tartják őket, vagy nem?

—Én más vagyok. Ha rajtam múlna, egyszerűen megtiltanám a déják megevését. - mondta Hurun.

—Na erről lekéstél, ezt már én megtiltottam.

—Megérkeztünk! - szólalt meg a légpárnás vezetője, és kimutatott. Ott álltak az állatkert előtt.

Az állatkertbe elvileg jegyet kellett venni, de a királynak természetesen különleges légpárnása volt, ezt az ott dolgozók felismerték, és kinyitották a kaput. Behajtottak, majd egy elkülönített, a nemesség részére fenntartott parkolóban

kiszálltak. Ez nem azt jelentette, hogy ők lettek volna az egyetlen látogatók az állatkertben – igazság szerint ez rendkívül népszerű intézmény volt a kucsájok körében, főleg gyerekes apák jöttek ide gyakran, és most is szinte zsúfolásig tömve volt a jókora park látogatókkal. Persze, a király jöttét látva óvatosan és udvariasan félrehúzódtak, pláne amikor észrevették, hogy emberek kísérik az uralkodót...

Noémi ezt látva volt olyan aljas, hogy bekapcsolta lézerekardja zeneszolgáltató funkcióját, no nem hangosra, végülis nem szerette volna megörjíteni a királyt... de csak hogy aki a közelükbe jön, az már messziről hallja, hogy mi is a helyzet: itt kérem *emberek* vannak! Ennek persze nem is lehetett más következménye, mint hogy senki nem jött a közelükbe... a királynak és nemeseinek percekben belül rángani kezdett a szemhéjuk idegességükben, és inkább sietve felhangosították fülükben a kucsáj zenéket... ez nem volt tökéletes védelem, de a legtöbb amit tehettek. Egyedül a kis Hurun nem menekült a hangzavar elől.

—Jól bírod, kölyök! - csapott a vállára Zénó.

—Rég tudom, hogy gyerekekre nem hat. De rám felnőtt korban sem fog.

—Hogyhogy?!

—Naponta edzem magamat. Majdnem mindig a ti emberzenéiteket hallgatom.

—Mazochista vagy? - kérdezte tőle kedvesen Cirnos Cica.

—Nem, csak tiszteletbeli embernek tartom magamat.

—Nem azért hogy magam ellen beszéljek – szólalt meg Zénó – de még neked is észre kell vened, hogy épp most vettük el a bolygódat, ami pedig jogszerint téged illet meg!

—Nem nagyon hiszem, hogy elveszitek. Van neked jobb helyed is annál Zénó király, hogy itt maradj királykodni helyettem.

—És mi akadályoz meg engem abban, hogy ideküldjek egy helytartót, s az királykodjon helyetted?!

—Helyettem biztos nem, mert még apám a király...

—Akkor őhelyette.

—Az, hogy felesleges. Ha apám betartja a parancsait, jobban jársz ha őt hagyod meg királynak, s őutána engem, mert mi mégis jobban ismerjük a kucsáj szokásokat mint ti emberek... s így kisebb a lázadásveszély is.

—Nem félünk egy lázadástól.

—El is hiszem, de az mégis kényelmetlenség... ahelyett hogy minket leverték, meghódíthatnátok valami másik népet, hát nem jobban megéri?!

—Nem is vagy te hülye... de hogy jön ez az emberek iránt érzett rokonszenvedhez?

—Úgy, hogy a déjám olyasmiket mesélt – de más déjáktól is olyan fejtegetéseket hallottam – hogy nálatok embereknél valószínűleg sokkal szabadabban élnek a nők, mint nálunk, és nekem ez nagyon tetszik, mert régóta igazságtalannak tartom ami itt megy a déjákkal és a nőkkel!

—Ha ez a véleményed, miért nem szóltál apádnak, hogy tegyen valamit az igazság érdekében?

—Persze hogy megtettem, és ha nem hiszed is Zénó király, de apám igenis *rengeteg* tett a jó ügy érdekében... és én be is fejeztem volna a munkáját, de akkor jöttetek ti. Amit viszont cseppet sem bánok, mert most mindenki fél tőletek, kussol mint döglött hal a homokban, és ez nagyon jó! Épp csak még többet kéne tennetek: kijelenteni, hogy a déják teljes jogú állampolgárok, persze a nem déjá nők is, és a férfiakkal azonos jog illeti meg őket!

—Hé, ne provokáld a királyomat! - csattant fel Csalebucsám.

—Pedig nem mond hülyeséget a fiú... - tűnődött el Zénó, azzal körbenézett. —De ezt még megfontolom! Ám ha már itt vagyunk, nézzünk körbe, miféle lények vannak itt!

Ketrectől ketrecig ballagtak, és megcsodálták a legkülönbözőbb lényeket, amiket a sok meghódított bolygóról gyűjtögettek egybe a kucsájok. Többségük valami óriási behemót akármicsoda volt, amelyet csak többsoros elektromos kerítés mögött merészeltek tartani. Látszott hogy kiválasztásuknál csak az az egy szempont dominált, hogy nagyok, látványosak legyenek. Ez persze nem bűn – hiszen egy állatkertnek leginkább mégis a látogatók szórakoztatása a célja! És Zénó szerint ezen állatkert összeállítói igazán tisztességes munkát végeztek. A Földön is a csodájára jártak volna az itteni lénykínálatnak.

—Remek! Elismerésem, kiváló állatkert! - dicsérte meg a királynak is a helyet.

—Sajnos a legrémisztőbb szörnyeknek nem mindegyikét voltunk képesek elhozni ide, egyszerűen mert vagy túl nagyok, vagy nem tudnánk mivel etetni őket. Némelyik még ezek közül is amiket itt látsz felség, olyan, hogy nem vagyok ám biztos benne, bölcs ötlet volt-e neves elődeimnek idecipelni őket a bolygónkra... mert ha elszabadulnak, nagy pusztítást végezhetnek! Egy külön, mesterséges bolygót kéne készíteni állatkertnek, ott nem lennének olyan veszélyesek... de hát az mibe kerülne!

—Na de nem lehetnek olyan veszélyesek, egy jól célzott lézerlövés nyilván végez velük.

—A legtöbbel biztos. Bár van amelyik akkora, hogy elég sokáig kéne lődözni lézerrel is... aztán meg, vannak különleges példányok is. Az ott például, téled jobbra, tulajdonképpen láthatatlan. Egyszerűen nem látnád, ha kikerülne az üvegbúra alól. Most amiatt látod, mert a búra megváltoztatja a belőle kijövő fény hullámhosszát. Odabent másféle fénnel világítunk mint idekint. Ha az a nagy dög kijönne onnan, csak ultraibolya lámpák fényében látszódná, ami nem gyakran van a kucsájok vagy emberek kezében, és akkor hogyan célzod be, előbb harapja le a fejedet! De ha igazán különleges vadállatot akarsz látni, akkor gyere és elvezetlek állatkertem legfélelmetesebb példányához, amit nem is nevezünk soha másképp, csak úgy, hogy a Szörnyeteg!

—Máris mehetünk, kíváncsivá tettél!

Néhány perc gyaloglás után egy óriási kupolához érkeztek, ami látszatra üvegből készült. Valójában azonban – mint a király elmagyarázta – ez nem üveg, hanem különleges energiamező, ami azonban visszaveri a ráeső fény egy részét, emiatt az üveghez hasonlóan csillog. Szerencsére tényleg csak egy részét veri vissza, emiatt átlátszó, így be lehet oda látni.

—Azt a szörnyeteget ami ott van, csak így lehet fogva tartani. A félméteres páncéllemez se tudná kordában tartani hosszabb ideig. Három, egymástól teljesen független áramforrás táplálja az erőmezőt, hogy ha valamelyik bedöglene, akkor se szabaduljon ki a szörny!

Gondolhatjuk, hogy ez a tájékoztatás mennyire felkorbácsolta Zénóék kíváncsiságát! Őszintén érdekelte őket, ugyan mit tudnak nekik mutatni, ami rémületesebb mint a sok borzalmas, óriási szörny, amiket eddig láttak.

Közelebb siettek hát, bár kissé furcsa volt már, hogy nem látják az erőter-kupola foglyát akár kétszáz méterről is... de száz, sőt ötven méterről se látták! Már arra gyanakodtak, ez is valami láthatatlan bestia lesz, amikor végre közvetlen

közelről csak észrevették.

A látvány igazán döbbenetes volt! Legmerészebb rémálmodunkban sem számítottak volna ilyesmire! Odabent, a legalább száz méter sugarú teljesen üres kupolában, annak majdnem közepén, mindössze egy mezítelen, és minden tekintetben emberinek tűnő kislány ücsörgött, lábait maga alá húzva, és térdeire könyökölve.

—Ez meg kicsoda, nincs itthon a szörny, és ő az állatkert itt szolgálatos takarítója?! - kérdezte metsző gúnnyal a hangjában Cirmos Cica.

—Egyáltalán nem – ő ugyanis, akit ott láttok, nem más, mint maga a Szörny! Ne tévesszen meg a látszat, felség – fordult a király a még mindig döbbent Zénóhoz – akit odabent látsz, *nem ember*, s nem is egy kucsáj nő. Ő egy valódi szörnyeteg, sőt, a legszörnyűségesebb szörnyeteg, akit valaha is láttunk!

—Te Zénó, nekem marhára gyanús, hogy ezek valahogy szert tettek egy földi csajszi, aki véletlenül tud karatézni, aztán ettől marhára beijedtek! - gúnyolódott Vadóc Jani.

—Szerencsére be tudjuk bizonyítani, hogy igazunk van. - válaszolta a király. — Mindjárt itt az etetési idő, s akkor megláttok mindent.

Igaza lehetett a királynak, mert eddigre már jókora tömeg tolongott a kupola körül. Várták a nagy látványosságot. Ami nem is maradt el... Persze, a királytól s emberkísérőitől tisztes távolságot tartottak.

—Kiket adtok neki enni? Mert, gondolom, nem lenne itt ennyi nézelődő, ha mondjuk zöldegen élne, de akkor sem, ha tyúkokat hajigálnátok be oda... - kérdezte Zénó.

—Férfiakat kap enni.

—Ez meglep! Meg voltam győződve róla, hogy ha ez valóban valami szörny, amit alig is akarok elhinni, de ha *mégis*, nos, akkor nőket adtok neki eledelül!

—Nem, szó sincs róla! Állítólag próbálkoztak ilyesmivel még apám idejében, mert e szörnyet akkor fogtuk el, de egyszerűen nem volt hajlandó nőket enni. Biztos nem tetszett a szaguk neki. Állítólag majdnem éhen halt. Pedig akkor még jóval kisebb volt. Hanem aztán az élelmezése szerencsére magától megoldódott, s hozzá úgy, hogy semmibe sem kerül az Államnak! Kialakult ugyanis egyfajta furcsa párbaj népünk körében. Látod felség itt nem messze tőled ezt az ajtószerű keretet... ez tulajdonképpen tényleg ajtó, mert képes lyukat nyitni rövid időre az erőtéren át! Azaz, itt be lehet oda menni... és ott a túloldalon, a másik hasonló ajtón át, ki lehet jönni... persze, csak ha kinyitják. No és az a szokás, hogy ha valakit kihívnak párbajra nálunk, az megválaszthatja a küzdelem feltételeit. És néha, főleg ha a kihívott sokkal gyengébb a kihívójánál, úgy dönt, hogy a párbajt a Szörnyeteg döntse el! Ez meg úgy megy, hogy belépnek mindketten itt a kupola alá, s az nyer, amelyiküknek előbb sikerül kijutnia a túloldalon! De ez nem nagyon függ attól, milyen gyorsan képesek futni, ugyanis már jóval az odaérkezésük előtt elkapja és megeszi a Szörny az egyiküket.

—Csak egyiküket?

—Hát, leggyakrabban. Néha ugyan mindkettőt, de az ritka, mert olyankor azzal büntetjük, hogy folyékony nitrogénpermetet szórunk rá a magasból, és ez nagyon fáj neki, vonaglik tőle... és gyenge is lesz napokig. Mostanára már megtanulta, hogy ha két férfi jön hozzá, akkor csak az egyiküket szabad megennie. S mert többnyire a kövérebbet, erősebbet választja, emiatt nem is nagyon van szokásban nálunk, hogy valaki nálánál sokkal gyengébb férfit hívjon párbajozni, mert nagy a

veszélye hogy akkor az a Szörnyeteghez akar majd menni párbajozni, s akkor az erősebbik lesz, aki rajtaveszt.

—Tényleg azt állítod, hogy ez a kislány képes megenni egy egész férfit?! Egy felnőtt férfit?!

—Igen.

—És meddig nyammog egy tetemen?

—Néhány percen belül teljesen eltűnteti.

—Aha, persze. És naponta megeszik egy embert?

—Van úgy, hogy naponta kétszer is, reggel és este. De felesleges hinnetek nekem, mert mindjárt nem hinni fogtok hanem tudni: lám, ott jönnek a párbajozók! Közülük az egyikük fog csak élni negyed óra múlva... mármint legfeljebb. Mert ahogy látom, nagyon vadul pislog a Szörny, nagyon kíváncsian nézdegél erre, vagyis nyugtalan, s ez nem sok jót jelent... ha pedig bevadul, ott vesznek mindketten! Persze, az már az ő bajuk...

E pillanatban a kislány fel is állt. Még mindig teljesen emberinek nézett ki, olyan tíz-tizenkét esztendősnak. És egyáltalán nem félelmetesnek. Sőt, majdhogynem csont és bőr volt. Egyedül arca volt kissé furcsa: nagyon „déljásan” nézett ki. Nem mintha tapogatói lettek volna, de igazán nagy szemei voltak, s kissé mintha csontos is lett volna az arca, mintha kiállt volna a koponyacsontja épp a szemek környékén. De semmiképp sem volt taszító a külseje, sőt, sokkal inkább bájos. Mindenesetre senki nem nevezte volna holmi „idegen lénynek” - ha a Földön, Európában születik, egyszerűen egzotikus szépségnek tartották volna.

—Hú, hát ezeknek aztán annyi! - legyintett a király. —Idáig még mindig kinyírta mindkettőt, ha feláll jóelőre!

Szavait hallotta a közelébe ért két párbajozó, és elsápadtak.

—Inkább visszajövünk holnap! - szólalt meg az egyikük.

—Kár a gőzért, most már muszáj bemennetek, különben valami nagyon kellemetlen halálnemet találok ki a megfutamodónak! Szó sem lehet róla, hogy be ne bizonyítsam embervendégeimnek, hogy nem hazudok, és ez egy valódi szörny! - azzal a párbajozókat kísérő, állatkerti egyenruhát viselő gondozóhoz fordult:

—Mitől ilyen vad a Szörny most?

—Nem tudom, de napok óta minden baja van, alig képes nyugton maradni, olyan ideges, - bár gondolom az is belejátszhat, hogy két hete semmit nem kapott enni - valahogy mostanában mintha megfogyatkoztak volna a párbajozni akarók! Tegnap este meg egyfolytában csak bámult fel az égre, és sírt. És állandóan az erőteret rohamozza mostanában, és csak akkor hagyja abba, amikor már kimerülten összerogyik. Szóval teljesen idegbajos mostanában, nem lehet bírni vele, tiszta örült!

A két párbajozónak remegni kezdett a lába, de a király nem kegyelmezett.

—Befelé! - és seggbe is rúgta őket.

A gondozó leakasztott az övéről egy mágneskártyát, és bedugta az ajtó zárszerkezetébe. Ugyanezt tette a túloldalon egy másik gondozó. Most az aki a király közelében állt, lenyomott egy nagy kart, mire kitárult az ajtó. Belökte oda a két párbajozót, majd felrántotta a kart, s az ajtó becsukódott...

A két férfi rohanni kezdett. Természetesen a másik ajtó felé. Igen ám, de ahhoz a kislány közvetlen közelében kellett elhaladniuk...

És most olyan történt, hogy bizony maga Zénó is elsápadt, és felkiáltott döbbenetében! A kislány ugyanis kegyetlen, vérszomjas tekintetet vágott, majd

hirtelen leguggolt, térdeit átölelte a karjaival, a fejét is lehajtotta... mintha egy gömböccé akarna zsugorodni. Ám alig guggolt le, testét teljesen eltakarta egy felragyogó fehér fénygömb, ami körülölelte... ám ez csak alig három-négy másodpercig világított, mert e fénygömbből *valami* kezdett előmászni, azaz inkább kiemelkedni... méghozzá előbb egy jellegzetes sárkányfej bukkant fel, majd ezt követte a nyak, a test, a mancsok... s amikor már csak a farok egy része nem látszódott a fénygömbtől, eltűnt a fény is, és ott volt, sőt, ott lebegett mintegy két méter magasban egy igazi sárkány!

Igen, ott bizony egy rendkívül élethű sárkány tekergett, igaz hogy nem hétfejű csak egyfejű, de akkor is sárkány, megvolt a roppant bőrszárnya is, néha kiöltötte rém hosszú, kígyókra emlékeztetően kétágú nyelvét is, teste zöld volt, pikkelyes, és egyedül abban tért el a mesék sárkányától a fejek számát nem számítva, hogy nem négy, de hat lába volt. Bár tulajdonképpen neki is csak négy lába volt, volt ellenben két keze is, igaz, ezek is meglehetősen lábszerűen néztek ki, nem is lehetett kétséges hogy a sárkány ezekkel is tud járni ha akar, de az is világos volt, hogy többnyire mégis kézként használja e végtagokat.

Szó se róla, sárkánynak igazán nem volt nagy! Mégis megvolt a hossza bő két méter a farka nélkül, s ez igazán tekintélyes méret, ha figyelembe vesszük, hogy egy gyereklány anyagából alakult ki.

Most e szörny – mert most már megérdemelte a szörny nevet – felrepült a magasba, kétszer körberepülte a kupolát, ezalatt a párbajozók inukszakadtából igyekeztek a kijárat felé – ám amikor épp odaértek volna, a sárkány szinte zuhanórepülésben lezúgott a levegőből, s közvetlenül a kijárat előtt leszállt. Erre mindketten megfordultak és menekülni igyekeztek...

—Játszik velük. Érdekes! - ujjongott a király.

—Eddig még nem tett ilyet! Nem tetszik ez nekem, teljesen megőrült! - csóválta a fejét a gondozó.

—Bánomisén ha örült, így izgalmas! - dörzsölte a kezét a király.

A sárkány tett egy félkört, s újra a menekülők előtt termett. Majd hirtelen kitátotta a száját, s egyetlen harapással letépte egyikük karját vállban. A férfi üvöltött, de nem ájult el, megfordult és rohant tovább, kifele...

A másik férfi már azt hitte ő nyert, boldogan elmosolyodott, de korán örült, mert most a sárkány csapott egy nagyot a farkával, s ettől a férfi elterült a földön, de úgy ám, hogy mindkét lába eltört, legalábbis a térdei kificamodtak, ez jól látszott. S most a sárkány lehajolt a fejével, s egyetlen harapással letépte a fejét, s lenyelte csak úgy egészben. Majd három harapással eltüntette a testet is, aztán következtek a lábak és a kezek...

A félkarú férfi közben már egészen a kijáratához ért. Az ottani gondozó rátette a kezét a karra, hogy kinyissa előtte a kaput... a kapu ki is nyílt...

Ám a férfi nem bírt kimenekülni. Mert most a sárkány felemelte a fejét, a száját kitátotta, s abból vakító fénydárda repült ki, szemkápráztató, hüvelyknyi vastag lézersugár, s ez derékon találta a menekülőt. Azonnal át is lyukasztotta, s az összeesett a kijárat előtt alig egy méterrel. Ám az erős lézersugárnak az emberi test nem jelentett nagy akadályt, ment az tovább, s keresztülfúrta a gondozót is, aki összeesett... s most a sárkány meglódult előre, a nyitott kapu felé...

S bizony majdnem ki is jutott, az utolsó pillanatban nyomta csak fel a kart egy bátor férfi, aki a közelben állt, s a kapu így becsapódott a sárkány orra előtt. Az erre mint az örült, csalódottan ide-oda szállt a kupolában, de mit sem tehetett.

Néha megeresztett egy-egy lézerlövést a torkából a nézelődők felé, még a királyt sem kímélve, de hiába, az erőmező nem engedte át e lövéseket. Erre leszállt a második férfi hullája mellé, s azt is megette. Míg falatozta, nagy gözcsomók törtek ki belőle részint hátul a feneke környékén, részben a torkából.

—Aha, így már kezdem érteni, hogyan fér el belé ez a rengeteg anyag – mormogta Zénó. —Az emberi test nagyjából háromnegyede víz. Ha ezt kiüríti, nem is olyan sok az, ami marad egy emberből... vagy kucsájból.

—Teljesen megőrült. Ilyesmit még sosem művelt. - morogta döbbenten a gondozó.

—Szerintem pedig teljesen logikus amit tett, ötletes próbálkozás a szökésre, én is ezt tettem volna a helyében! - válaszolta Zénó, és tűnődve nézdegélt befelé a sárkány irányába.

—Aha, hogy ilyen jól megérted a szörnyek gondolatvilágát, azt nem is csodálom, mert te is szörnyeteg vagy, mint minden ember! De ha szörny vagy is, talán mégsem olyan bátor, mint egy nem-szörny, azaz egy kucsáj! - szólt hozzá valaki.

Zénó megfordult. E szavakat a valahonnét előbukkanó, bekötött fejű etikettmester mondta neki.

—Mire célszól e szavakkal? - kérdezte Zénó.

—Csak arra, hogy bátrabb vagyok nálad. Egészen biztos vagyok benne, hogy nem mersz velem bejönni oda a Szörnyeteghez.

—Úgy érted, párbajra hívsz ki engem?! - döbbent meg Zénó.

—Majdnem, de ez nem igazi párbaj, mert ha párbajra hívnálak, jogod volna megválasztani a küzdelmi feltételeket, de olyan bolond nem leszek hogy abba belemenjek, ki tudja milyen piszkos trükköket ismersz... úgyhogy egyszerűen gyáva seggfejnek nevezlek, sőt állítom hogy egyetlen emberben sincs több bátorság, mint egy rühes kutyaiban, aki vonyítva ugrik távolabb, ha a gazdája vagy bárki idegen belérúg! És tudom hogy most könnyedén megölhetsz, de az mit sem számít, mert akkor is tudja majd mindenki, hogy ez nem igazi bátorság, mert csak arra vagy olyan rém büszke, hogy van az a fénykardotok, de bezzeg arra már nagyon kevés a merszed, hogy bejőjj velem oda! - mutatott a Szörnyeteg felé. Aki még most is sárkány alakban volt, bár a lakmározást már befejezte. Ráadásul egészen közel jött az erőterfalhoz, ott volt tőlük tíz lépésre, és érdeklődve figyelte a jelenetet. Olyan érdeklődve, hogy Zénó nem is a bátorságát kétségbevonó kucsájjal törődött, hanem ezt kérdezte:

—Hallja ez, amit mi itt kint beszélünk?

—Nem. - rázta a fejét a király. —Vannak odabent mikrofonok, így mi halljuk ami odabent történik, de odabentre nem közvetítünk hangot.

—Hé, azzal törődj, hogy gyávanak tartalak! - kiabálta az etikettmester. —Hallja meg mindenki, aki most itt van: gyáva vagy! Gyáva! Nem mersz velem bemenni a Szörnyeteghez! És tudd meg, hogy ezt megtudja az egész világ, mert a Szörnyetegnél történeteket mindig élő adásban közvetítik mindenhová!

—Az egész világ biztos nem tudja meg, legfeljebb ez a jelentéktelen trágádomb, a bolygód. - felelte nyugodtan Zénó.

—Hé, csak nem akarsz oda bemenni valóban?! - kérdezte rosszat sejtve Csalebucsam.

—De hiszen ez is csak egy nő, sőt, egy rémült kislány. Csak nem hagyom tovább szenvedni!

—Neked teljesen elment a józan eszed! - sápadt el a tündi-lány.

—De uram, épp most akartuk megbüntetni a Szörnyet a renitenskedéséért a

nitrogénpermettel! - nyúlt a kapcsoló felé a gondozó.

—Épp most, milyen érdekes – miért nem előbb?!

—Hogy befejezze a zabálást. Annak akit megölt, már úgyis mindegy.

—Hát pedig ezzel várnod kell egy darabig. Szóval azt akarod hogy bemenjek oda veled, s így bebizonyítsam, hogy bátrabb vagyok, mint te?! - kérdezte az etikettmestertől, a mutatóujját a melle felé bökve.

—Bátrabb még akkor sem leszel, mert mitől lennél bátrabb, legfeljebb ugyanolyan bátor, ha megteszed te is amit én. Sőt, még ugyanolyan bátor sem leszel, mert hiszen neked van az a fénykardod, nekem meg csak közönséges pisztolyom. - mutatott Zénó fénykardja felé.

Zénó előhúzta a fénykardot és bekapcsolta. Suhintott vele párat, - mindenki elhúzódott a közeléből – majd kikapcsolta.

—Teljesen igazad van, öregfiú, ez igazán gyilkos egy fegyver, ha ezzel mennék be, az jogtalan előnyt biztosítana nekem veled szemben.

—Na ugye!

—Úgy van, ugye bizony! Látod, elismerem ha igaza van valakinek. Szóval, én azt hiszem te egyszerűen haragszol rám, mert lemetéltem a taréjodat amikor nőket vertél. És most azt szeretnéd, ha emiatt megölne engem egy másik nő – ő?! - mutatott a szörnyre. —Emiatt próbálsz a bátorságomat kétségbevonni?! Na figyelj csak, mondok én neked valamit! Látod milyen dühös a szörny. Nem gondolod-e, ha most bemegyünk oda, mindkettőnket megöl?!

—Nem, mert most már jóllakott és kitombolta magát. Nagy rá az esély, hogy egyikünk életben marad. S remélem az én leszek. De ha meghalunk is mindketten, nekem az is elégtétel lesz, mert magammal vittem a halálba az elcsúfítómat! - és vad gyűlölettel meredt Zénóra.

—Hát ha így gondolod akkor te nem is bátor vagy, mindössze beleőrültél a haragba, gyűlöletbe! De jól van. Elfogadom a kihívást, egy egészen kis változtatással. Ne ketten menjünk be! Bemegy oda előbb egyikünk, majd a másikunk. Aki másodiknak megy be, annak azután kell csak belépnie oda, hogy az elsőnek induló már kijött – vagy megölte őt a szörny. Na, ez hogy tetszik neked?!

—Te bolond vagy, ilyen még sosem volt, aki egyedül megy, azt egészen biztosan megeszi a szörny!

—Tehát ha én bemegyek oda elsőként, biztos a halálom, úgy véled?!

—Naná, még a fénykardoddal együtt sincs semmi esélyed, ez távolról lelézerez, hiszen láttad!

—Jó. Egyezzünk meg: ha én bemegyek oda egyedül, elsőként, akkor én vagyok a bátrabb! Vagy akarsz te menni elsőnek?!

—Nem vagyok ám olyan bolond, mint aki biztat! Menj csak elsőnek, elismerem hogy bátrabb vagy ha megteszed, sőt, bolondabb, miért is ne ismerném el, a lényeg hogy behalsz, te hülye!

—Megteszem, egy feltétellel. Ha kijöttem, *te* is bemész oda a szörnyhez másodjára! Vagy ha nem jövök ki, akkor is bemész – vagy elismered, hogy az emberek okvetlenül bátrabbak a kucsájoknál!

—Ezt nyugodtan megígérhetem! Ha túléled – ami úgysem következik be – én is bemegyek oda! - vigyorgott az etikettmester. —Na és most lássuk, csak pofázol-e, vagy meg is mered tenni!

A következő pillanatban szájon találta őt Zénó ökle.

—Ez csak figyelmeztetés. Nem szeretem ha úgy beszélnek velem, hogy *pofázok!* -

azzal már el is fordult tőle, s így szólt Csalebucsámhoz:

—Tessék, itt a lézerkardom. Nem lesz szükségem rá. Janikám, meg ti többiek, álljatok ide a kapcsolók mellé, mert nem bízom ezekben a fickókban, te meg Csalebucsám, kapcsold be a fénykardot és őrizd a párbaj-ellenfeletem, nehogy meglógjon!

—Figyelj, jól meggondoltad?! Ez *tényleg* örültség!

—Nem. Ez egyszerűen olyasmi, amit egy *igazi* ember kész megtenni. Kétségtelen, ezzel jelentős kockázatot vállalok... de a jó ügy érdekében, s talán nem is olyan nagy az a kockázat!

—Nem tudom elhinni, hogy komolyan beszélsz! - ámult még mindig Csalebucsám.

—Pedig komolyan beszél. Ez biztos. Minden receptorom ezt mondja. - állította Tosi, ám a déjá lány is mély csodálattal pislogott Zénó felé, de akkora csodálattal, hogy Tas kezdett komolyan féltékeny lenni.

Zénó odaállt a kijárat elé. S ekkor megszólalt a Bindzse nevű felesége:

—Remélem tudsz majd vele beszélni, és hamar elárulod, miként szólítsuk az új feleségedet, felséges uram! - és kislányosan elvihogta magát.

—Modoráld magadat, nem vagyok pederasztá... - szólt rá Zénó.

—Micsoda?! Csak nem arra készül, hogy *kihozza onnan*?! - sápadt el a király. S mert az uralkodó hangját számosan hallották a nézelődők közül, ezek most sikoltozni kezdtek, és szélvészsebesen elrohantak a kupola közeléből.

Zénó nem törődött a királlyal, hanem csak lenyomta az ajtónyitó kart, és amikor az kitárult, belépett oda.

A sárkány felfigyelt a jöttére. Sőt, már akkor élénk érdeklődéssel pislogott Zénó felé, amikor az még csak odakint állt... most hogy Zénó belépett, jól megnézte őt – és pompásan láthatta, mert tíz méterre sem volt tőle – majd a bejárat felé pillantott, és amennyire egy sárkány fején ezt meg lehet ítélni, mintha csodálkozó képet vágott volna, látva, hogy az bezárul, és nem jön be Zénó után senki.

Zénó pedig a legkevésbé sem úgy viselkedett, mintha menekülni igyekezne! Egyetlen lépést sem tett a kijárat felé, mindössze talán kettőt a sárkány irányába, majd – majd leült a földre! Szép nyugodtan leült oda törökülésbe, majd két karját kitárta oldalra, s bal kezének ujjaiival hívogatóan intett a sárkány felé.

A sárkány felrepült, elzúgott Zénó feje fölött, és hihetetlen sebességgel körbeprepülte a kupolát néhányszor. Mintha zavarban lett volna, nem tudná, mit is kell tennie. Majd lassított, s úgy közeledett Zénó felé... s hirtelen kitátotta a száját, s abból kivágódott a lézersugár, és látává olvasztott egy jókora területet Zénótól talán három lépésre. Ugyanekkor a sárkány megállt a levegőben lebegve Zénó előtt vagy ötven méterrel, s a szája is tátva maradt – mintha tehát harckészültségben lenne, hogy bármikor lőhessen.

Zénó elmosolyodott. Később, amikor beszámolt a gondolatairól Csalebucsámnak, elmondta, hogy ebben a pillanatban már tudta, hogy győzött, és semmi félnivalója.

—Gyere ide mellém, kislányom! Gyere, beszéljessünk! - kiáltotta, azzal megpaskolta maga mellett jobb tenyerével a talajt, mint aki jelzi hogy oda szeretné, ha leülne a másik. Úgy gondolta, ez annyira egyértelmű jelzés, hogy talán az egész Világmindenségben közismert, s megértik – mindenesetre látta a nyilvánvalóan nem emberi tündiknél, s azt is tudta, hogy a Földön az ember-szabású majmok, legalábbis a csimpánzok és gorillák is ismerik, megértik, alkal-

mazzák egymás közt. Lehetetlen, hogy ez a lény ne ismerje, ha egy kicsit is értelmes!

A sárkány megindult előre a levegőben, de nagyon lassan. Iszonyatosan lassan. Jó öt perc alatt tette meg ezt a kis távolságot, majd hirtelen nagy sebességre kapcsolt amikor már majdnem Zénó mellett lebegett, elsuhant mellette, megint ide-oda szálldosott a kupolában... majd megint Zénó felé közelített lassan... a háta mögé repült...

Zénó nem fordult meg, bár érezte hogy valami alaposan körbeszimatolja. Aztán a sárkány megint eléje repült, és leszállt a talajra. Ott állt, nem támadott, de nem is mozdult, és közelebb sem jött.

Erre Zénó lassan felállt, jobb kezét a sárkány felé nyújtotta, s ujjával integetett neki, miközben balját a kijárat felé nyújtotta.

A sárkány habozva pillantgatott hol Zénóra, hol a kijáratra – majd olyasmi történt, amire igazán senki nem számított, még Zénó sem! A sárkány ugyanis hirtelen összerogyott, levetette magát a földre, és – sírni kezdett! Szó szerint ömlött a könny a szeméből.

Zénó odalépett hozzá, ölébe emelte a pikkelyes sárkányfejet, és simogatni kezdte.

—Nyugi, nincs semmi baj, nem kell már félned, kislányom, szeretni foglak mindörökké! - majd egy hirtelen ötlettel abba az irányba fordította a sárkány fejét, ahol még most nappal is jól lehetett látni a bolygó körül keringő gigantikus űrhajójukat, s rámutatott.

—Látod? Én nem vagyok kucsáj. Én nem vagyok azok közül való, akik bántottak téged. Én *ember* vagyok, és az az én űrjárművem!

A sárkány felemelte az egyik karmos mancsát, és rámutatott az űrhajóra, ami most holdként keringett a Tongri bolygó körül, majd Zénóra mutatott...

Zénó hevesen bólogatni kezdett. Majd magára mutatott, s így szólt:

—Zénó.

S erre bemutatkozott neki a Szörnyeteg is:

—Kidicsi.

Zénó felemelte a sárkány fejét, s arcát az övéhez dörzsölte. Majd megpróbálta a testét felemelni nagyjából a derekánál fogva, s a kijárat felé húzni. Nagyon könnyen ment, sokkal kevesebbet nyomott, mint egy kisgyerek...

A sárkány hirtelen kiszakította magát a kezéből, elrepült valami három méterre, összegömbölyödött, felragyogott körülötte a fénygömb... majd elenyészett, s ott állt a helyén egy kislány. Aki most odaszaladt Zénóhoz, átölelte, és zokogni kezdett, eláztatva könnyeivel Zénó mellét.

—Jól van na, nincs már semmi baj, vége, hallod-e... simogatta őt Zénó, azzal felemelte az ölébe – érdekes módon most jócskán nehezebb volt, mint sárkányként – és megindult vele a kijárat felé.

A jelenetet mindenki döbbenet figyelte.

—Na én húzok innen a búsba...! - kiáltotta az állatkerti gondozó, és rohanni kezdett. Cirmos Cica azonban éljenezésbe tört ki, amihez hamarosan minden ember, s az emberek női kísérete is csatlakozott, beleértve a déjákat is, sőt, még Hurun is éljenezett – a király arcán azonban mély zavarodottság tükröződött. Láthatóan szívesen elszelelt volna ő is, de nem mert.

Vadóc Jani kinyitotta az erőtér kapuját, s kilépett onnan Zénó és Kidicsi, a Szörny. Azaz, a kislányt Zénó cipelte. S alig ért ki, rámutatott az etikettmesterre.

—Rajtad a sor!

—Nem is vitatom, kész vagyok teljesíteni az ígéretemet! - azzal belépett az erőter-be. —Tessék! Megmondtam, hogy kész vagyok ide belépni! Beléptem, s most ki is jövök... - kezdte nevetgélve, ám ekkor Zénó keze lecsapott a karra, s az ajtó bezáródott. Majd elforgatta a kapcsolót, amit korábban a gondozó akart megforgatni - s erre folyékony nitrogén permete árasztotta el az odabenti légteret. Az etikett-mester pillanatok alatt jégtömbbé fagyott ettől.

—Szerintem mehetünk haza! - szólt Zénó, azzal megindult a légpárnás felé, még mindig karjaiban tartva a kislányt.

Az űrkompan „hazafelé”, azaz útban az űrhajójuk felé Csalebucsám kissé tájékozódott az állatkerti látogatásuk alatt történt egyéb események felől, és örvendezve újságolta Zénónak:

—Igazad volt, fogadd bocsánatkérésemet! A fenti társaink azt üzenik, hogy a kucsáj űrjárművek sorra térnek rá a megjelölt parkolópályára, és egymás után hagyja el őket a személyzet! A mieink pedig szállnak át beléjük, három óriási hadiűrhajót már el is foglaltak!

—Remek, akkor ezekkel a kucsáj űrjárművekkel azonnal el kell kezdeni a déják és egyéb megmentett nők, de a rabszolgának ajánlkozott kucsáj férfiaknak is az átszállítását a Dohesra! Intézd ezt el, Csalebucsám.

—Elintézem. És, izé...

—Na?

—Igazad volt a sárkányt illetően is. Elismerem. De honnét tudtad?!

—Nem tudtam.

—Hát?!

—Tudni nem tudtam, de volt rá bizonyos esély.

—Arra, hogy nem esz meg?

—Arra is, de nem ezt akartam most kifejezni. Arra volt egy elég jelentős esély, hogy ez ha szörny is, de gyerekszörny. Végülis amikor nem sárkány, akkor csak egy kislány.

—Na de figyelj már, ez a legkevésbé sem meggyőző, mert simán lehet, hogy ennek a fajnak a felnőtt egyedei is hasonlítanak egy emberi kislányhoz! A külső mit sem jelent, ráadásul nyilvánvalóan nem ember, hiszen sárkányként a legkevésbé sem hasonlít egy emberhez! Kucsájhoz sem! Tündihez sem!

—Igaz. Ezért mondtam, nem tudhattam hogy igazam lesz, hogy ez tényleg csak egy gyermekszörny. De volt rá esély. Valószínűsítő tényező. Mert gondolj csak bele: eddig minden fajnál ami egy kicsit is emberalakú, szembeszökően azonos a mimika, sőt a gyermekség jellegzetességei is. Utóbbira példa mondjuk a nagy szem, a kerekded fej, a kis termet, nőknél a mellek satnya, fejletlen volta, a szőrtelenség vagy szőrhiányos állapot... mindez jellemző nálunk a Földön a majmokra, az emberekre, s úgy vettem észre igaz a kucsájokra, déjákra, de még rátok tündikre is. És ez logikus is: a szem például nem lehet kisebb egy bizonyos méretnél ahhoz, hogy jól lásson vele az organizmus, emiatt az nem sokkal kisebb felnőtt méreténél a gyermek-egyedeknél sem, emiatt a kisebb, gyermeki fejen e közel normál nagyságú szem nagynak tűnik. Az is logikus hogy a fej kerekded, mert még nem nagyobbodott meg az állkapocs és a rágóizmok, így ezek nem torzítják el a fej közel gömb alakját, ami amiatt ilyen, hogy könnyen kiferjen a szülőcsatornán. A mellek is persze hogy satnyák a gyerekeknél, mert még nem

szükséges fejlettnnek lenniük, mert a gyermek-egyedeknek még a növekedés, és nem a szaporodás-szoptatás a dolguk! És így tovább. Mindez tehát nagyjából független attól, a faj maga ember-e, csak az a lényeg, hogy gyermek. Ha tehát úgy egyébként közel emberalakú a faj, akkor a gyermekei is az embergyerekekre jellemző tulajdonságokkal fognak bírni. Ha tehát látok valamit, ami úgy néz ki mint ami nagyjából embergyerek, akkor arra kell gondolnom, hogy ez lehet ugyan hogy nem ember, de akkor is gyerek!

Na de ha gyerek, hát igazán szarul érezhette magát ott! A király szavai szerint még apja idejében fogták el... képzeld magadat a helyébe, Csalebucsám! Évtizedek óta fogoly, és semmi szórakozása! A kupola nagy ugyan, de amilyen jól tud repülni, neki az csak egy akkora lyuk, mintha te egy szűk kis szobába lennél bezárva évtizedeken át! Kész csoda, hogy nem bolondult meg. Meglehetősen biztosra vehettem, hogy ha nem öl meg az első egy-két pillanatban, mindössze megszokásból, akkor már boldogan összebarátkozik velem, mert társaságra vágyik. Kétségtelen tény, így is kockázatot vállaltam, mert miért is lett volna biztos, hogy nem fal fel rögvest... Ugyanakkor mégsem féltem oly nagyon. Mert először is, abban is biztos voltam, hogy ez értelmes lény. A gondozó szerint ugye előző este az eget bámulta és sírt. Nos, sírni az állatok nem szoktak... és ugyan mit bámulhatott volna az égen, nemde a mi nagy úrhajónkat, az igazán jól látható... ennek a szerencsétlennek tehát honvágya volt, el akart menni onnan, ahol fogva tartották... naná, hogy értelmes lény! Az olyan pedig fel kell hogy ismerje a baráti közeledés jeleit. Azt is látta, amikor a lézerkardot átadtam neked, tehát nem vittem be hozzá fegyvert, ebből tudhatta, hogy nem akarom bántani... S már amiatt sem fog engem megölni, mert igencsak unalmas itt az élete, tehát változatosság neki az, hogy most valaki barátkozni óhajt vele! - és megsimogatta a kislányt, aki a legcsekélyebb hajlandóságot sem mutatta, hogy le akarna szállni az öléből. Sőt, iszonyatos erővel szorította Zénó derekát, de úgy, hogy Zénó erős férfi létére is alig bírt lélegezni, és bizony néha-néha még most is hüppögött egy-egy sort e furcsa lény. Vagy lány. Leghelyesebb azonban egyszerűen a nevének nevezni, úgy, hogy Kidicsi.

—Hát azért te valóban örültbátor vagy Zénó, az biztos is!

—Na de Csalebucsám, gondold már bele, ha kockáztattam is, de nem ám semmiért! Ez a kislány egy új értelmes faj általunk ismert egyetlen példánya, és bámulatos képességekkel rendelkezik! És ha megtaláljuk a fajtársait, tőlük rengeteget tanulhatunk. Ha él még például az édesanyja, ő nyilván hálás lesz ha visszavisszük neki a gyermekét. Bár attól tartok, ő már nem él, másképp nem foghatták volna el a kislányát. Na de ha így van, ha Kidicsi árva, akkor csak annál nagyobb kötelességem volt őt megmenteni és szeretni. Én tulajdonképpen örvendek neki, hogy ilyen lányom van, mert szerettem volna mindigis, ha a gyermekeim különlegesek. Semmi kifogásom ellene, ha örökbe kell fogadnom ezt a kis árvát.

—Nem, én nem vagyok árva. - suttogta most Kidicsi Zénó ölében.

—Micsoda, te tudsz beszélni?!

—De hiszen magad is elismerted apuci, hogy értelmes lény vagyok.

—Úgy értem, hogy lehet az, hogy ismered a tündinyelvet?! Hol tanultál meg dűn-janmendéül?! És mikor?

—Itt tanultam meg, és az utóbbi mintegy félórában. A számítógéptől. Az űrkomp számítógépétől. Annak van infravörös csatlakozója, és arról letöltöttem az összes

szótárányagot amivel rendelkezett, elemeztem az összefüggéseket, a társalgásokat is figyeltem... most már tudok tündi nyelven, meg kucsájul és magyarul is.

—De hiszen akkor te tényleg félelmetes vagy, de nem elsősorban egy félelmetes szörnyeteg, hanem félelmetesen zseniális! Én okos kislányom! - puszilta meg őt Zénó.

—Igen, hozzátok képest biztos hogy az vagyok, sokkal többet tudok mint ti, ezt látom már az űrkompotokból is ami iszonyatosan primitív a mi technikánkhoz képest. Azonban a félelmetes nem én vagyok, hanem te Zénó papa, meg ti emberek úgy általában. Már kielemeztem, hogy miről van szó: a kucsájok félnek tőletek emberektől, mert azt hiszik hogy sokkal erősebbek vagytok, holott csak füllentetek nekik. De én azt hiszem teljes joggal félnek mégis, mert az emberek a világ legfélelmetesebb lényei, félelmetessé ugyanis a kimagasló bátorságuk teszi őket! - azzal Kidicsi sóhajtott egyet, s így folytatta:

—Hasonló esetben én egészen biztosan nem mertem volna bemenni magamhoz. Igaza van Csalebucsámnak: te apuci örültbátor vagy! De emiatt ne haragudj meg ám, én nagyon örülök neki, ha egy örültbátor valaki az apukám! A mi népünk különben is egyedülcsak a bátorságot becsüli más fajokban. Sokat szenvedtem a fogságban, de már igazán nem bánom. Soha, sehol senki másik sárkánygyereknek sincs ilyen bátor apukája, ebben biztos vagyok! És ha majd egyszer megtaláljuk anyucit, nagyon büszke lesz rám is, amiért ilyen pompás férjet hozok neki, aki a bátrak bátra!

—Mi?! Hogy mondtad, kincsem?! Hogy én egy izé... egy sárkánynő férje legyek?!

—Ne félj apuci... bár nem is hiszem, hogy te félsz bármitől is... de felesleges is, a mama semmi esetre sem enne meg téged, és a mérete miatt se aggódj, mert amikor emberalakban van, nem magasabb ám nálad, legfeljebb talán ha egy-két centivel, és kifejezetten gyönyörű emberfogalmak szerint, azt hiszem! Egy karcsú, daliás nőt képzelj el... Nagyon fog tetszeni neked!

—De izé... nekem már vannak feleségeim...

—Jaj, hát hiszen nem lenne ő féltékeny, s nem is kéne hogy örökre vele maradj, csak amíg szül tőled két-háromszáz gyereket! De lehet hogy beéri ötvennel is. Bár ha elmondom neki milyen bátor voltál, lehet, hogy nem áll meg ötszáz alatt... nekünk óriási szükségünk van bátor apákra! Nem, igazán nem lenne féltékeny... ha meglesz neki a kívánt számú gyereke, még kölcsön is ad majd más sárkányoknak, még ő ajánl be téged náluk!

—Hát a sárkányférfiak közt kevés a bátor?

—Sárkányférfiak még nincsenek nálunk. Most próbálkozunk azzal, hogy átalakítsuk a genetikánkat úgy, hogy legyenek fiúsárkányok is. Amikor én születtem, ez még nem működött. Minden sárkány nőnemű, és emberektől termékenyülnek meg – vagy más olyan fajoktól, melyeknek egykor emberek voltak az őseik. Például a kucsájok is alkalmasak lennének erre elvileg... de az szóba sem jöhet, hiszen nem olyan bátrak, mint az emberek. Nekünk pedig a legbátrabb hímek kellene, mert a mi fajunk a világ leggyávabb fajainak egyike, s ezen változtatni szeretnénk.

—Hm... hogyan foghattak el téged, ha él még az anyukád?

—Épp nem volt velem. Tudjátok, mi sok különböző bolygón élünk, de egy-egy bolygón csak alig pár tucat él belőlünk sárkányokból. És én ha fiatal voltam is, de elég nagy ahhoz, hogy semmitől se kelljen félnem a bolygónkon. Így aztán néha

hetekre elcsavarogtam a mama mellől. És egy nap leszállt a közelemben a kucsájok egy űrhajója. Én kíváncsian odarepültem, hogy megnézzem, a hülye fejemmel eszembe sem jutott, hogy bántanának... de persze hogy azonnal lőttek rám, mindennel amijük csak volt! Mit mondjak iszonyatosan helyben hagytak, olyan sortüzet kaptam. Több végtagom leszakadt, kiömlött a belem, megvakultam... de mi sárkányok sokat kibírnak. Elájultam ugyan, de van bennünk egy második agy is, ami ilyenkor „bekapcsol”, és intézkedik helyettünk... ez nagyon hatékony, de nincs éntudata. És ez nekikezdett, hogy „összefoltozza” a testemet... meg is tette, de mire végzett a gyógyítással, már egy iszonyú erős energiakupola alá pakoltak engem a kucsájok. Szóval így esett... és anyám sem szabadíthatott ki, mert a kucsájok nagyon megijedtek attól, hogy ilyen vadállatok élnek azon a bolygón, és gyorsan elrepültek onnan. Anyuci szerintem azóta sem tudja, hogy mi történt velem.

—De nem vihetünk haza, nem tudjuk, merre a bolygód.

—Ó, nem sürgős, ha nem bántotok szívesen megismerem előbb a kultúrákat, most már olyan mindegy hogy néhány évvel előbb vagy később megyek haza... különben meg ha fejből nem is mondhatok koordinátákat, de egy kellően részletes csillagkatalógus alapján azt hiszem hazatalálnék.

—Biztosíthatlak róla, nálunk senki de senki nem akad majd, aki bántani merészelne téged! - nyugtatta meg Kidicsit Zénó. —Bár elég sok mindenben hazudunk a kucsájoknak, de az nem hazugság, hogy én egy bolygó királya vagyok... sőt, kettőé! A tündiké, bár ez csak amolyan tiszteletbeli királyság, ellenben a mostanában berendezendő, vegyes lakosságú Dohesnek nagyonis valóságosan én vagyok a királya... s ott aztán te is nyugodtan elférsz! S ugyan ki merné bántani a király fogadott leányát... Azonnal ki is végezném, hacsak épp te magad meg nem előzől ebben... tényleg, hova fér benned az a sok hús?

—Hát, a vizet rögvést elpárologtatom belőle amikor megeszem, így eleve nem sok marad egy emberből... aztán, a csontokat ritkán emészttem meg, többnyire azonnal kikakilom finom por formában, ez megint tömegcsökkenés... s a táplálékban levő szén és sok más anyagot is azonnal, már falatozás közben elégetem, s a széndioxidot kilehelem, a keletkező energiát pedig másképp tárolom, főleg elektromosan. Lényegében tehát igazán nem sok az, amit a gyomromban el kell tárolnom egy emberi tetemből, inkább csak néhány olyan vegyület, amit vitaminnak mondhatok, meg egy kevés ásványi só. Alig több ez mint ami akkor marad, ha elégettek egy embert. Talán két kiló hamu, nem több. Négy, sőt öt embert is megehetek úgy, hogy nem sokkal látszom kövérebbnek tőle.

—Értem. Erről a feleség-dologról viszont tégy le...

—De a mama nagyon csinos!

—Biztos, ha te mondd. De én nem fogok addig élni, hogy ötven gyereket csináljak neki, a több százról nem is beszélve! Ez még akkor is képtelenség, ha igaz hogy a déják szeretete rendelkezik bizonyos mértékű életmeghosszabbító képességgel, különben is, ha anyád mellett vagyok, akkor nem a déjáim mellett vagyok!

—De majd úgy csináljuk, hogy sárkányt csinálunk belőled, s akkor már örökké élhetsz.

—Micsoda?!

—Van rá módszer, hogy sárkányt csináljunk emberekből. Nagyon ritkán szoktuk alkalmazni, akkor is inkább csak nőkn. De nagyritkán férfiakon is. Persze csak

arra méltóakon. Egy sárkány pedig örökké él. Mármint ha meg nem ölik, vagy nem kap valami gyógyíthatatlan betegséget. De ez utóbbi igen ritka. A Galaxis minden ismert betegsége ellen védve vagyunk, persze nyilván akármikor felbukkanhat valami mutáns vírus, de annak igazán nagyon rafináltnak kell lennie...

—De hiszen a sárkánytest és az emberi test nagyon különböző.

—Igen, de jó ha tudod, hogy a mi őseink a lehető legközönségesebb emberek voltak. Időközben már letöltöttem egy csomó anyagot a számítógépetekből, így tudok a déják legendájáról... és azt kell mondjam neked jó ha elhiszed, mert mi sárkányok is nagyon hasonló történetet tudunk az emberek múltjáról! Szóval nagyon távoli őseink emberek voltak, csak kikísérletezték e módszert, igaz, eleinte csak a nőkre... de ez nem volt baj, mert eddigre már ismertük az űrutazást, s a világmindenség telis-teli van emberek lakta bolygókkal, melyek férfaitól a sárkánynők teherbe tudnak esni... persze emberi alakban. Aztán lett módszer arra is, hogy felnőtt nőt sárkánnyá tegyünk... Később meg még arra is lett módszer, hogy férfiakból csináljunk sárkányokat... De ezek fájdalmas módszerek. Ez nem egyszerű ügy: a sárkányosítást elszenvedő nő hetekig csak bizonyos ételeket ehet, többnyire különleges gyógyszereket, ezalatt egy tartályban kell kucorognia, amiben különleges folyadék veszi körül, fejére is sisakot húzunk, amin át állandóan tanítjuk az agyát, s ettől sajnos néha görcsös fejfájás kínozza majd, annyira hogy nem tűzok, néha üvölt majd kínjában! Szóval rémisztően sok szenvedéssel jár az ügy! De végülis mintegy három hónapnyi szenvedés árán elérhető, hogy ő is sárkány legyen. És férfiból is lehet sárkány, de nekik tovább tart, ők sajnos egy teljes évig is kénytelenek így szenvedni. De az örök életért cserébe talán megéri. Viszont ha valaki elkezd, muszáj is végigcsinálni, mert abbahagyni nem lehet, aki ugyanis abbahagyja, az hamarosan meghal.

—Azt hiszem senki nem csodálkozik majd rajta, ha kijelentem, hogy kész örömmel vállalom az átalakulást! - szolt azonnal Zénó.

—És én is! - szolt Vadóc Jani.

—Én mikor kezdhetem el? - kérdezte Cirmos Cica.

—Na de hiszen nincsenek meg hozzá a kellékeim, előbb meg kell keresnetek nekem anyucit... - hűtötte a lelkesedésüket Kidicsi.

—Belőlem nem lehetne-e sárkányt csinálni? - kérdezte Csalebucsám.

—Kizárólag emberekre próbáltuk ezt ki. Szerintem már a kucsájokból sem lehetne, holott ők eléggé hasonlóak az emberekhez. De akkor sem azonosak velük. Különben is, hiszen ti tündik tudtok repülni a sárkányosítás nélkül is...

—De nem vagyunk képesek lézersugarat löni a szánkából...

—Minek azt, a tündik állítólag lemondtak az erőszakról... - nevetett nem is kevés gúnnyal Kidicsi.

—Általában. De meg különben is: ha volna ilyen fegyverünk, nem muszáj azt használni, anélkül is elrettenti az ellenséget...

—Ez a lehetőség hogy emberek sárkánnyá legyenek, nekem elültetett egy gondolatot a fejembe! - szólalt meg Zénó. —Azt hiszem, a mi tervezett, vegyesfajú társadalmunkban igyekeznünk kell, hogy a vezető réteg, vagyis az emberek, azok ne holmi hatalmaskodó nagyurak legyenek, hanem igazi lelkiismeretes vezetői a népnek. Ezt úgy kellene megoldani, hogy egyrészt korlátozzuk a létszámukat. Nem szülhetne mindenki gyermeket, csak az arra érdemesek. Tekintettel rá hogy a szüléseket a nőknél lehet könnyen ellenőrizni, emiatt náluk lenne ez

nyilvántartva, hogy ki hányat szült már, s még hányat szülhet. Hogy kitől szül, azt a nő maga határozza meg, de mert nem szülhet akárhányat, érdemes nagy gondnal ügyelnie rá, hogy arra méltó férfi legyen a gyerek apja. A férfiak tehát versengeni fognak a nők kegyeiért, így vélhető hogy a hitványabbak egy idő után egyszerűen kihalnak. A nők pedig amiatt lesznek nemesek a szó pozitív értelmében, mert mindenkinél, nőnél is és férfinál is rendszeresen fel lesz jegyezve, milyen érdemeket hajtott végre élete során, s aki erre méltó, azt idős korában különleges jutalomként sárkánnyá lehetne alakítani! Érdemes tehát igyekezni! Persze, ez csak egy gyors ötlet a részemről amit alaposan át kell gondolni, s nyilván előtte meg kell találni Kidicsi anyukáját is... de érdemes lesz e lehetőséget szem előtt tartanunk!

—És ki dönti el, ki méltó arra, hogy sárkány legyen? - kérdezte Fifi.

—Természetesen azok az emberek, akik már korábban sárkánnyá lettek, mondhatni tehát hogy a Sárkánytanács... ők kell eldöntsék, ki méltó rá, hogy soraikba fogadják!

* * *

Annyi bizonyos volt, hogy Kidicsi megmentése-elengedése az Állatkertből adott gondolkozni valót Zénónak – de nemcsak neki, hanem az összes kucsájnak is! Mert igaz volt az egykori etikettmester azon állítása, hogy a Szörnyeteg ketrecénél történelekről állandó élő adás van közvetítve a nap minden percében, és hát emiatt valóban megtudta az egész bolygó minden lakója, mit is művelt ott az emberek királya, Zénó! Nem mintha mindenki épp akkor nézte volna a – mondjuk így – webkamerás közvetítést, sőt, ezek nem voltak néhány százan sem. De persze amint meghallották, hogy Zénót párbajra hívja ki valaki, ezek mind azonnal felvételre állították a filmrögzítő masinájukat, s aztán küldözgették a felvételt minden ismerősüknek... az egykori etikettmester is felbérelt korábban többeket az ismerősei közül, hogy nagy hőstettét örökítsék meg... maga a király is szólt filmeseknek, hogy figyeljék a Szörnyeteg kupoláját, mert így vagy úgy, de érdekes dolgokat tapasztalhatnak majd...

Volt tehát bőven felvétel, s ezek körbejárták a bolygót, több napon át újra meg újra főműsoridőben sugározták őket... és mindenki elszőnyedt, hogy az emberek milyen szörnyen vakmerőek, mert az emberek királya képes csak úgy besétálni fegyvertelenül a Szörnyeteghez, sőt, össze is barátkozik vele, egy Szörnyeteggel... nem is vitás, biztos amiatt, mert alapvetően az emberek is rémületes szörnyetegek, tehát illenek is egymáshoz!

Ha kellett volna valami a zenék után, ami meggyőzi a kucsájokat arról, hogy az emberekkel jobb nem kikezdeni, és egy kucsáj jobb ha behúzza fülét-farkát ha egy ember szól hozzá, az ez az eset volt! Különben a kucsájok azt nem úgy szokták mondani, hogy „behúzza fülét-farkát”, hanem így: „lekonyítja taréját”, ami azt jelenti, hogy igyekeztek azt nem felfújni, sőt, minél soványabbra összehúzni, és oldalra hajtva a koponyájukhoz lapítani.

Ezt a megalázkodási gesztust alkalmuk is volt elég sokáig gyakorolni, mert Csalebucsám sürgetésére hogy induljanak már, Zénó a füle botját se mozdította, hanem hetekig a bolygó körül keringett, és igenis elszállított onnan minden déját akit csak elvittek a kucsáj rendőrök és katonák a palota előtti térre, s ezt a

mintegy négymillió személyt mind elszállították a tündik a Dohes bolygóra, méghozzá az időközben birtokukba vett kucsáj űrflottával. E nagyjából négymillió déjá mellé még elszállított mintegy százötvenezer közönséges kucsáj nőt is, akik eleinte úgy kerültek hozzá, hogy elszöktek a férjüktől, vagy épp maga a férjük hozta ide mert ő a férfi is az emberekkel óhajtott tartani... hanem aztán Zénó közölte az uralkodóval, hogy egy hétig minden egyes tévé- és rádióműsort félbe kell szakítani a legizgalmasabb résznél, és bemondani az ő közleményét, hogy ők az emberek kivétel nélkül minden egyes közönséges nőt is befogadnak, aki velük szeretne tartani! És ha kiderül, hogy egy menni akaró nőt egy férfi, akár a férje, apja vagy bárkije visszatart, nem enged el, vagy emiatt megver, megöl – nos azt az emberek azonnal kivégzik! De még akkor is, ha nincs is konkrét bizonyíték arra hogy ezt tette, csak alapos gyanú! A nők szabadságának elve ugyanis az emberek társadalmának egyik legfontosabb törvénye, amit nagyon szigorúan vesznek! Aki nő velük tart, az arra kell számítsen, hogy egy darabig nem lesz férje, s ezalatt nagyon sokat kell tanulnia, irtó sokat, utána pedig bizony dolgoznia is kell valamit, ellenben a napi munkaidő letelte után nagyjából azt csinál amit csak óhajt, és még abba sem szól bele senki, ha akárkivel szeretkezik is, ha úgy tartja kedve, akár váltogatva a személyeket vagy egyszerre többekkel is, ha neki ez úgy tetszik!

Erre közölte Zénóval az összes felesége, de a déjá női is, teljes egyetértésben, hogy ilyesmi lehet hogy előfordul az embernők közt, másképp Zénó eszébe sem jutott volna e lehetőség, de teljességgel elképzelhetetlen, hogy egy kucsáj nő, pláne egy déjá erre bolhapiszoknyi vágyat is érezzen! Ilyen elő nem fordulhat, abszolút lehetetlen! Még örült nők esetében sem!

—De hiszen ti is ismeritek már, hogy milyen jó lehet a szex, ha a férjetek odafigyel rá, hogy nektek is örömet okozzon! - ellenkezett Zénó.

—Így igaz, de ne feledkezz meg arról, kedves férjem, hogy ezt te mutattad meg nekünk, az ember, de akiknek ezt kihirdeted a bolygón, azok mind olyan nők, akiknek soha még nem volt emberférjük – némelyiknek kucsáj férjük sem. És soha de soha senki nem is mesélt nekik olyasmiről, hogy ez a dolog egy nőnek is jó lehet, mind úgy tanulták – ha egyáltalán beszéltek nekik ilyesmiről – hogy a szex, az azért van, hogy a férfi jól érezze magát tőle! A nőnek tehát nem az a dolga hogy ő ezt élvezze, hanem hogy a férje örömeire tegyen közben! Sőt, amely nő belefeledkezik ennek élvezetébe, az eközben nem a férjére figyel, azaz megszegi női kötelességeit, s így megvetésre méltó, hitvány tettet követ el, amiért végeredményben jogos az ő megbüntetése, akár kivégzése is! Na de még tovább megyek: lehet hogy mi kucsáj nők nem vagyunk teljesen megelégedve a helyzetünkkel odalent a bolygón, de mind úgy gondoljuk mi is, hogy egy nőnek azért alapvetően mégiscsak a férje mellett a helye, s az a dolga, sorsa, hogy férje legyen. Nekünk már az is szégyen, ha meghal a férjünk, és gazdátlan, állami nők leszünk. De az végképp a perverzió csúcsa, hogy *több* férjünk legyen! Mi nem szabados, erkölcstelen életre várunk-vágyunk, nem férjtelenségre és züllöttségre, hanem jó, szerető férjre!

Zénó mégis kihirdette hogy náluk még ezt is szabad – kucsáj fogalmak szerint tehát azt is szabad hogy a nők ott az emberek közt a legmélyebb erkölcsi fertőbe süllyedjenek ha úgy akarják – de hozzátette hogy ez nem kötelező, egyszerűen nem tilos még ez sem. És persze az sem tilos hogy férjhez menjen aki akarja, s aki talál magának férjet, de szerinte fog találni férjet minden nő,

legfeljebb nem a legelején. Viszont ez esetben a férjük majdnem teljesen biztosan ember lesz, ezt jó ha tudják...

Zénó felhívására tehát mintegy százötvenezer nem-déja kucsáj nő jött el hozzá, némelyikük gyerekkel együtt, többnyire reszketve a félelemtől, mi vár rájuk, de mégis eljöttek... és tényleg egyikük sem amiatt, mert szexorgiákba akarta volna bevetni magát. Őket is elvitték hát a tündik a Dohes bolygóra, s azt a talán tizenötezer kucsáj férfit is, akik rabszolgának ajánlkoztak. Mármint eddig a pillanatig...

Történt ugyanis, hogy amikor már nagyon lecsökkent a jönni szándékozók rohama, Zénó is elgondolkodott rajta, hogy talán illene már visszarepülnie a tündik bolygójára. Legfeljebb mondjuk félévente újra ellátogat ide, ellenőrzést tartani, nem fegyverkeznek-e nagyban ellene a kucsájok...

No és ekkor történt, hogy egy alkalommal, amikor ismét látogatást tett a palotában, odasündörgött hozzá egy férfi, mondván, hogy ő kihallgatást kér a felséges Zénó királytól.

—Itt vagyok, halljuk, mit óhajtasz!

—Bejelentést szeretnék tenni. Ismerek valakit, aki egy déja nővel rendelkezik, és mégsem juttatta el hozzátok azt a nőt mindmostanáig, felséges Zénó! Sőt, nemcsak ez a személy bűnös, de az apja is, mert tud a fia törvénszegéséről, mégsem tesz ellene semmit!

—Ki az?

—Aki a déját bújtatja, az nem más mint Hurun, a trónörökös, aki meg segít neki, az az apja, a király! Nem is vitás, hogy súlyosan szabotálják a parancsod végrehajtását, és a te tekintélyed nem engedheti meg, felség, hogy az büntetlenül tovább folyék, azonnal ki kell végezni őket!

—S ki legyen a király helyettük?

—Ha fajunkbeli óhajtasz, én az uralkodóház távoli rokona vagyok, és szívesen vállalom, hogy királyként minden parancsodat végrehajtom!

—Hűségedet megjegyeztem, és majd eldöntöm, mi legyen! - válaszolta Zénó, aki természetesen rég tudott már Hurun déjájáról, Csikirtiről.

E beszélgetés után rögvest hozzá is vezetett az első útja. Épp együtt találta őket, a királyt, a fiát és a fiú szeretőjét, Csikirtit. Beszámolt nekik róla, hogy úgy tűnik akadnak páran, akiknek nem tetszik a király uralkodása, és szerették volna, ha ő Zénó pusztítja el a jelenlegi királyt...

—De ugye nem bántod apámat?! - kérdezte Hurun aggodalmasan.

—Mi a nyavalyáért tenném?! - ámult Zénó. —Egyelőre pontosan igyekszik teljesíteni mindent, amit csak követelek, s ez nagyon jól van így. Azzal kezdtem legelső nap is amikor iderepültem, hogy mi emberek csak akkor öldöklünk, ha egy nép nem fogadja el az uralmunkat. Ha elfogadja, semmi félnivalója. Tehát apádnak sincs semmi félnivalója, csak meg ne bolonduljon amikor elrepülök innen... hamarosan különben, azt hiszem... mert bevallom, nem tartom épp egy észlénynak az öregedet Hurun fiam, márpedig ha valami háborús párt telidumálja a fejét, hogy indítson holmi bosszúhadjáratot ellenem, „lemosni a szégyent”, „helyreállítani a megtiport nemzeti büszkeséget”, vagy más hangzatos szöveget jelmondatul választva, hát annak tragédia lesz a következménye! Igazság szerint egy ideje azon gondolkodom, hogy messze nyugodtabb lennék ha te volnál a király óhelyette. No nem magam miatt vagyok nyugtalan, de nagyon sajnálnám ha egy

ilyen hülye háborús kaland miatt fel kéne robbantanom a bolygótokat, mert akkor nem volna többé sok-sok déjánk innen, de ha nem robbantom is fel, kénytelen lennék példát statuálni, de az is mekkora pocséklás, ha mondjuk a lakosság felét kiirtom! Jobb lenne ezt elkerülni, de ehhez egy okos királyra van szükség. Csak hát te tényleg nagyon kicsi vagy még. Pedig beléd messze több ész szorult ám... és azt is inkább elhiszem rólad mint apádról, hogy a déják, sőt az emberek barátja vagy. De tényleg kicsi vagy, hogy a fene essen belétek, nem értesz a cselszövésekhez, azt is milyen hülyén kikotyogtad az állatkerti látogatásunkkor, hogy van egy déjád...

A király felfigyelt.

—Komolyan azt fontolgatod ember-felség, hogy a fiamat tennéd meg királynak?!

—Hát hogy komolyan, az azért enyhe túlzás. Sőt nem is enyhe. De az igaz, hogy megfordult a fejemben a gondolat nem is egyszer. De tényleg nagyon kicsi. Ha nagyobb lenne, nem haboznék, de az az igazság, hogy bár a Föld történelmében sem ritkaság a gyermekuralkodók trónra lépése, s akad bőven példa a Hurunnál kisebb korúak országlására is, de ezek szinte kivétel nélkül rosszul végződtek: vagy kicsavarták a hatalmat a kezükből, vagy hülyeségeket műveltek, szétzüllesztették az ország vagyonát, koldusbotra juttatták az államkincstárat... én elhiszem hogy Hurun jószándékú valaki, de tényleg teljesen alkalmatlan még az uralkodásra, mert ide nem elég a jószándék. Még az sem, hogy a barátunk. Már ha az. De mindegy is, hogy az-e: ha teljesíti amit akarunk, akkor utálni fogják őt a kucsájok, mondván hogy az emberek bábja... és ismerjük el így magunk közt: valóban az lenne! Ha meg egyszer is ellenem lázad, vége az életének. Szóval még nehezebb is lenne a dolga, mint egy józanabb időkből uralkodó valakinek. Tulajdonképpen nagyon attól tartok, hogy még te magad is, XII. Borzalmas, te is, néven nevezve a dolgokat túl hülye vagy ahhoz, hogy le ne taszítsanak a trónusról, miután elrepültem. Pedig te nem is vagy olyan kicsi, mint a fiad... pedig semmiféleképp nem szeretnék itt egy lázadást, mert ez az első bolygó, amihez ellenséggként érkeztem, de ahonnan barátként szeretnék távozni!

—Pedig tündirabszolgáid még mindig gyűlölnek minket, az a Csalebucsám nevű feleséged is úgy pillantgat rám, legszívesebben megfojtana egy kanál vízben! - szólt figyelmesen a király.

—Nyugi, nem fog benne megfojtani, azt is sajnálja tőled... különben meg igaza van. Nem akartad talán kiirtani őket?! De szerencsére nem ők az én uraim, hanem én vagyok az ő uruk. És hát most mondd, ki nem szarja le, hogy mit szeretne egy rabszolga?! Én igazán nagyon rendesen bánok minden alattvalómmal, tulajdonképpen én vagyok Paralelepipedon császár legszelídebb, mondhatnám legtutyimutyibb helytartója, a feleségeimmel meg aztán végképp magasan érdekük felett jól bánok, de nehogy már ők határozzák meg, hogy miként uralkodjam! Hogy is nézne az ki! Véleményt nyugodtan mondhatnak, közbekotyoghatnak, vitázhatnak is egy darabig, hadd legyen meg az örömük, - de a végső döntés joga az enyém! Azaz Csalebucsám pillantgathat ahogy akar rád vagy másra, kit érdekel?! - vont vállat Zénó. —Lényeg az, hogy nekem nagyon sok minden nem tetszik ami itt megy a bolygótokon, pláne ami az érkezésünk előtt ment a nőkkel és főleg a déjakkal... de ennek nagyjából véget vetettem. Nem kétlem, itt-ott bizonyára akad még egy-egy szerencsétlen déjá, akit rejtegetnek előlem valami pincebörtönben, sok olyan feleség is akadhat aki boldogan velem tartana az emberek közé, csak a férje nem engedi... de a kosz nagyját azért eltakarítottam a bolygó-

tokról, úgy érzem. Nekem ide valaki olyan király kéne, aki befejezi a munkámat, de minimum megakadályozza, hogy a dolgok a régi rossz kerékvágásba térjenek vissza. Mert megszerettem a bolygótokat, igen, mert hiába hihetetlen nektek, hogy mi mit tartunk szépnek, de ilyen gyönyörűséges nőket mint a ti nőitek, pláne a déják, még soha sehol a Világmindenségben nem találtam, és ezért nagyon hálás vagyok nektek kucsájoknak! Nem lehet hogy ne szeressem azt a bolygót, ami ennyi csodaszép feleséget adott nekem, akik mindegyike még kiváló énekesnő is, és észben is szinte lángelme, meg kész talajtornászok is olyan fürgék, és szerények, engedelmesek, szinte a gondolataimat is kitalálják, hálásak... eh, hülyék és sültbolondok vagytok ti kucsáj férfiak, hogy e roppant kincseket nem becsülitek! Mindenesetre ez egy olyan bolygó, amit nagyon nem szívesen semmisítenék meg. Igazság szerint itt olyasmi történt, a déják felfedezésével, hogy bizony e sok déjá elvitele innen nem nektek tragédia, hanem a Földnek az. Mert én most tulajdonképpen tönkretettem a Földet.

—Miért?! - ámult a király.

—Mert ezentúl például a földi énekesnőknek annyi, kész, kampec, végük, bealkonyult, mert senki nem lesz kíváncsi rájuk, hiszen egy déjá még 45 fokos lázzal, rekedten is szebben énekel, mint a legtehetségesebbikük... de ez a legkisebb gond. Hanem gondolatok csak bele: ezentúl alig akad majd földi férfi, aki földi nő után kíváncskozna! Mind-mind déját szeretne majd feleségnek, vagy ha nem azt, akkor legislegrosszabb lehetőségként közönséges kucsáj nőt... szóval még azt sem tudom, mi lesz a földi nőkkel... nagyon mérgesek lesznek, azt hiszem! Na mindegy, ez az én dolgom, én bajom, nekem kell megoldanom...

A király nagyot lélegzett.

—Felséges Zénó, szeretnélek megkérni egy kegyre!

—S mi lenne az?

—Csak annyi, hogy valósítsd meg azt, ami ha botor gondolatként is, de megfordult már a fejedben! Azaz, járulj hozzá, hogy visszavonuljak az uralkodásból, és a fiam, Hurun legyen királlyá!

—Nocsak! Nem sok király van a történelemben, aki ilyesmit művelt, hogy lemond a trónról! És hiszen mondtam is, hogy Hurun még kicsi, tapasztalatlan...

—Nem olyan nagyon kicsi már, csak annak látszik, a déjá nője szeretete miatt... és nem is olyan tapasztalatlan, mint gondolod.

—Ebben bátorodom kételkedni, de te miért nem kívánsz uralkodni tovább?

—Hát, ennek két oka is van... egyrészt, az utóbbi időben egyre kényelmetlenebbé vált nekem az uralkodás. Bevallom ugyanis előttem: e pillanatig én is megszegtem a törvényedet! Nem szóltam neked róla, hogy van egy déjám nekem is, eltitkoltam előled...

—Ejha!

—Ő a feleségem, Szonti. Különben Hurun anyja. De mindenki úgy tudja, hogy már meghalt egy ideje... muszáj volt úgy tennünk mintha meghalt volna, mert addig eltitkoltuk hogy déjá, azaz inkább fél-déjá, de akkor az a veszély fenyegetett, hogy ez kiderül, s az azzal a veszéllyel járt volna, hogy Hurunt megfosztják a trónörökösi címétől, sőt, az életétől is... de azt hiszem én is ráfizettem volna az életemet. Szóval Szontit sürgősen el kellett tüntetnem, úgy tettem mintha zástekot csináltam volna belőle.³ De él, semmi baja, ám csak nagy titokban tudunk találkozni, és ez nekem nagyon nem tetszik, mert, izé... - és a

3 Ennek részletes története abban a regényben van leírva, melynek címe: *A zene hatalma*

király lehajtotta a fejét. —Na hát csak kimondom, mert szeretem őt! Ha Hurun lesz a király, én egyszerűen elköltöznék hozzátok, Szontival, és élhetne mellettem nyugodtan. Sőt, én is nyugodtan élnék, mert igazság szerint egyre inkább olyasmin töprengek, hogy ez az izé, hogy királykodni meg minden, ez rém idegesítő! Túl sok az izgalom. Öreg vagyok én már ehhez... pár hónappal ezelőtt meglátogattam egy alगतenyésztő telepet... az a nyugalom, az a béke ami ott volt... irigyeltem az ott dolgozókat! És abban teljesen igazad van felség, ha elrepülsz innen, itt minden lesz csak nem nyugalom, lesznek pártok, cselszövések, érdekcsoportok, minden... nem kell ez már nekem! De még többet mondok. Ha most nem vonulok vissza, hogy a te segítségeddel legyen a fiam királlyá, akkor később, tíz vagy húsz év múlva majdnem biztos hogy nem lesz Hurun király, miután én meghaltam. Túl nagy az ellentábora... sőt, nem is egy ellentábor van, és mindegyik erősebb, mint Hurun hívei... ha azonban most kijelented, hogy te, az ember, Hurunt akarod királynak, akkor meg se mer nyikkanni senki! Pláne ha netán olyasmit jelentenél ki, hogy ha Hurunnak baja esik, akkor idejössz és mindenkit kivégeztetsz aki Hurun után uralkodik vagy a hatalom részese... nekem ez nagyon jó volna, mert úgy érezném, megtettem a maximumot amit egy apa tehet a fiáért: átadtam neki a hatalmat, trónra segítettem... mi egyebet akarhatnék én még?! Ha ebbe beleegyezel, olyan őszinte híved lennék mint még Csalebucsám sem, mert úgy érezném, jó is származott a látogatásotokból, sőt, ez volt életemben a legislegjobb esemény, ami csak történhetett!

E szavakra Zénó gondterhelt járkálásba kezdett a teremben.

—De ha *tényleg* nagyon fiatal még! Tapasztalatlan, becsapható...

S erre megszólalt Hurun.

—De nem lennék egyedül.

—Hát?

—Lennének társaim. Például Csikirti... aki déjá, tehát okos... s akit azonnal, teljesen hivatalosan feleségül is vennék! Ezzel példát mutatnék mindenkinek, hogy a déják ugyanúgy teljes értékű, szerethető élőlények, mint a férfiak... és nekem már úgyis mindegy, mert úgyis mindenki azt mondja majd, hogy az emberek bábja vagyok, jól látja ezt Zénó király... épp emiatt azt is azonnal kijelentem, amit az én drágám régóta szeretne, hogy a nők és déják teljes jogú állampolgárok, a férfiak minden jogával rendelkeznek...

—Mindez nagyon szép, fiatalúr. - állt meg vele szemben Zénó. —Ne feledd azonban, hogy a nejed valóban déjá. Tehát okos, az egy percig sem vitás, ugyanakkor viszont teljes mértékben jóhiszemű, gyanútlan, és esze ágában sincs másokra gyanakodni, pláne nem azon törni a fejét, ki mikor milyen aljasságra készül ellene, s ő ezt milyen, *előbb* végrehajtott aljassággal akadályozhatja meg! Holott a politika erről szól. Ezt mi emberek nagyon jól tudjuk, sokévezredes tapasztalatunk van ebben, amit egymás irtása árán szereztünk, de nem hiszem hogy itt nálatok is nagyon másképp volna! Egy déjá egy szeretetre méltó, kedves, gyermeki lény, nagyon más tehát, mint egy intrikus cselszövő!

—Ez igaz. - mosolygott Hurun. —Ismerek azonban valakit, aki annál nagyobb segítségemre lesz. Persze, őt is déják segítették jelentős mértékben, de azért akkor sem lett volna belőle senki és semmi, ha benne magában nincsenek meg a szükséges képességek... Isin a neve, s ő a király magán-kémszolgálatának vezetője, különben meg nem más mint jóbarátom és tanítómesterem! Valamint egy vallási mozgalom legfőbb vezetője, a próféta... E mozgalom pedig kifejezetten azért

jött létre, hogy tagjai az embereket szolgálják, akiket felsőbbrendű lényeknek tartanak, s különösképp olyan lényeknek, akiknek a Világmindenségben egyesegyedül van joguk pusztításhoz!⁴

—Hogy micsoda?! - álmélkodott Zénó.

—Idehívassam?

—Jó lenne!

Hurun szólt, s Isin jött. És bizony hiába volt az „emberszeretőek” vallásának prófétája, de eléggé szívdobogva állt Zénó elé! Életében először találkozott egy emberrel személyesen, s rögvest az emberek királyával... Bár meg kell mondjuk, régi vágya is teljesült e pillanatokban. Régóta szeretett volna abban a dicsfényben sütkérezni, hogy egy igazi, félelmetes ember társaságában ücsörög nyugodtan, meghittén, barátságosan beszélget vele...

Isinnel együtt jött legfontosabb déjá-felesége, Lalla is. S amikor meglátta őt Zénó, így szólt:

—Na tessék, mégegy déjá, akit eltitkoltak előlünk!

Bár Lalla félt, de ezt igyekezett titkolni, így most csak magabiztosan mosolygott, s ezt válaszolta:

—És még hány, de hány lehet a bolygón! Mert én kezdek úgy vélekedni, hogy azért legalábbis a néhány százat el kell érje azoknak a száma, akikkel jól bánt egy-egy férfi, mert megszerette... én sem kívánok Isintől elszakadni. Remélem megértesz engem, felség.

—Természetesen tiszteletben tartom a döntésedet.

—Lalla különben se mehetne innen el. - válaszolta Hurun. —Ő, Isinnel együtt, leendő hatalmam legerősebb támasza! Már a múltkor is ők védték meg apám hatalmát, amikor volt egy nagy lázadás.

—És ez hogyan történt? - kérdezte Zénó.

—Hát, zenével. A ti zenétekkel. Emberzenéssel. - mondta Isin.

—Na ez csuda érdekesen hangzik, halljuk a részleteket!

Erre Lalla és Isin elmondtak neki mindent. Hogy miként alakult ki Lalla és Isin barátsága sőt szerelme, hogy Isinre nem hatnak az emberzenék mert nyomorék a taréja, hogy hány nőt és déját mentettek meg és miként, mi módon találkoztak az emberszeretőek furcsa vallásával akik Isinben fedezték fel a pófétájukat, hogy maga a király is az ő pártjukon állt titokban, s végül miként verték le a lázadást, s ezután az emberszeretőek nagy része elűrhajózott egy távoli bolygóra, hogy ott megalapítsák a maguk társadalmát...

—Azt akarod mondani, hogy van valahol egy bolygó, amelynek lakói csak arra várnak, hogy mi emberek odamenjünk, és uralkodjunk felettük?! - kérdezte ámultan Zénó.

—Pontosan! Persze, híveim jó, kegyes uralmat szeretnének, nem holmi otromba vérengzést. Tulajdonképpen amiatt is nem szóltam eddig róluk neked, felséges Zénó, mert figyeltelek benneteket, hogy lássam, miként uralkodnátok, méltóak vagytok-e rá, hogy legnagyobb titkainkat kiszolgáltassuk nektek.

—Hát eléggé döbbenetes dolgokat tudtam meg... - ámult Zénó. —Ez a bolygó újra meg újra meglepetésekkel szolgál nekem!

—Örülök hogy kezded becsülni szülőbolygómat! - vigyorgott XII. Borzalmas.

—De ha ez az Isin nevű ifjú és Lalla eljön velem, akkor nem tud Hurunnak

4 Ennek részletei is abban a regényben vannak leírva, melynek címe: „A zene hatalma”.

segíteni.

—De nem megyünk el! - vágta rá Lalla.

—Hm... Na jól van! Úgy látom teljes az egyetértés abban, hogy Hurun legyen a király. Engedélyezem. De egy feltétellel: ha királyapja közénk költözik, soha többé nem látogathat ide vissza! Ugyanis ki tudja, miféle titkokat tud meg nálunk...

—Semmi gond – szolt gyorsan a király – majd nem hozzátok költözöm az én drága Szontimmal, hanem az emberszeretők bolygójára! Ott még sokkal jobban is fognak tisztelni, mert sokat tettem értük!

—Úgy legyen hát! - vágta rá Zénó.

* * *

Zénó e döntése természetesen azt jelentette, hogy valóra váltak Csalebucsám legborzasztóbb aggályai, és semmi nem lett a hamari hazaindulásból. Hiszen itt kellett maradni, egyrészt mert úgy illett hogy Zénó személyesen is jelen legyen Hurun királyi beiktatásán, másrészt azután is egy darabig, hogy senkinek eszébe ne jusson már a lelegején megdönteni a király hatalmát! A palotát illetően ugyan Hurunnak nem volt semmi félnivalója, ott már rég kizárólag Isin megbízható legényei szolgáltak – de a bolygó számos pontján ki tudja mit szólnak majd a tisztviselők az ifjú király döntéseihez!

Mindenesetre a koronázás megvolt, s ezen alkalommal Zénó igazán királyi ajándékkal kedveskedett Hurunnak: megajándékozta őt egy lézerkarddal! Kapott egy ilyet Isin is és Lalla is. XII. Borzalmas király nem kapott, bár kért. De Zénó kereken a szemébe mondta, hogy nem adhat ilyet, mert nem osztogathatja fűnek-fának!

—Különben sincs rá semmi szükséged, mert úgyis elköltözől az emberszeretők bolygójára, - ugyan ki ellen használnád ott?! És nyíltan szólva meg sem érdemled. Mégiscsak sokat ártottál a tündi népnek, vagy nem így van?!

Hurun mindenesetre nagyon örült neki! Jogar helyett használta a lézerkardot, állandóan ott csüngött az oldalán... és újra meg újra bekapcsolta ok nélkül is, csak hogy gyönyörködjék benne, de ez nem volt baj, mert a tündik azt mondták Zénónak, hogy folyamatos használat mellett is garantált kétszáz évre a működése. Hacsak nem arra használja, hogy egyfolytában edzett acélt vágjon vele... de erről szó sem volt Hurun esetében.

Ezek után senki nem kétlette, hogy Hurun nagy becsben áll az emberek előtt, és Zénó maximális védelmét élvezi. És eltelt már egy hónap is, és úgy tűnt, senki nem lázadozik ellene, elfogadják az uralmát, holott megtette amit ígért: kihirdette, hogy a nők és déják a férfiakéval teljesen azonos jogokat élveznek! És biztos ami biztos, a hivatalnokok jelentős hányadát azonnal lecserélte megbízhatónak tartott személyekre, többnyire egyedülálló, fiatal nőkre... s hajtott volna végre még több személycserét is, csak több nőre nem lelt aki tudott volna írni-olvasni, és vállalta volna a meglehetősen idegesítő hivatalnokéletem. Ez olyasmi volt, ami teljességgel idegen a kucsáj nők gondolkodásától. Nem ilyen életre sóvárogtak.

Megszaporodott ellenben azon férfiak száma, akik jelentkeztek, hogy Zénóval tartanának az emberek világába. Ennek oka az volt, hogy Zénó rendszeresen kapott híreket a Dohes bolygóról a tündik által, hogy ott épül a vegyes társadalom, az ő elképzelései szerint – ehhez különben hazaküldte oda

Vadóc Janit is afféle helyettesként – és itt mi meg hogy van. S ezen híreket megosztotta a látogatásai alkalmával Hurunnal, a feleségei is tudták e híreket, s ha kérdezte őket valaki, elmondtak egy- s mást a kérdezőnek... s e hírek, mint kiderült, szélvészsebesen végigrepültek az egész bolygón! S így Hurun megkoronázása után alig egy hónappal már naponta ezrével jöttek a férfiak a palota előtti térre, hogy ők is szívesen lesznek az emberek rabszolgái! Többnyire nőtlen férfiak voltak ezek, de azért akadt köztük nős is számos.

Zénó nem győzött ezen álmélkodni, s megbízta Csalebucsámot, tudakolja meg, mi e megnövekedett népszerűség oka.

Csalebucsám kiment, kérdezősködött, majd úgy repült vissza, hogy két kezével a hasát fogta nagy nevetgetnéke miatt, de még így sem a repülésre figyelt, s kétszer is a falnak ütközött egy-egy kanyarban.

—Jaj, Zénó, el sem fogod hinni... kiderült, hogy te a Dohesen a Menyországot építed a kucsájoknak!

—Hogyhogy?!

—Hát ugye, van ez a vallása az Emberszeretőek egyházának... ez most szuperszónikus sebességgel terjed a bolygón! És tudod miért?

—Mert félnek tőlünk?

—Is, de csak részben. Leginkább amiatt, mert olyan híreket hallanak állandóan, hogy nálatok a kucsájok, akik rabszolgátoknak mennek, nemhogy rosszul élnének, de aranyéletük van: ugyanis az emberek kiszolgálják őket!

—Hogy micsoda?! Hogy mi emberek, mi szolgáljuk a kucsájokat?!

—Úgy van! Jaj, alig bírom folytatni, már görcsöl az oldalam a röhögéstől...

—De hiszen ez nem igaz!

—Hogyne lenne igaz, érzem a görcsöt...

—Az nem igaz hogy kiszolgáljuk őket!

—Az a röhejes látod, hogy ez még igaz is az ő szempontjuk szerint! Mert figyelj csak... jaj az oldalam... kezdődik azzal, hogy ti többnyire megelégedtek a ronda nőkkel, a déjákkal... tehát a szépeket meghagyjátok a derék kucsáj férfiaknak! Milyen rendes az emberektől, ugye! Aztán, aki odamegy, annak többé sosem kell félnie hogy elesik egy háborúban, mert az összes veszélyes szolgálatot ti emberek látjátok el, ti mentek majd hadakozni, ilyesmi, de még rendőrnek is... attól se kell félni, hogy valami bírói eljárás során igaztalan ítélet születik, mert a bíró az egyik pereskedő fél rokona, hiszen bírói posztot kizárólag ember tölthet be, aki senki kucsájának nem rokona... na de ez még semmi, mert most jön a lényeg! Az emberek a kucsáj férfiak javára lemondtak az összes kényelmes munkáról, ami itt a Tongri bolygón mindenki vágya-álma!

—Mik ezek a munkák?

—Minden, amit korábban unalmas munkának neveztl. Gyakorlatilag a szakképzettséget nem igénylő, betanított munkák ezek. Ahol csak etetni kell valami gépet valami nyersanyaggal például, nem kell nagyon megizzadni belé, de gondolkodni sem kell, izgalom semmi... értsd meg Zénó, az efféle munkakörök itt e bolygón szinte mind a kiváltságosok rokonainak vannak fenntartva! Nem a kiváltságosoknak, mert az igazán nagy urak ennyit sem dolgoznak, de mondjuk a nem túl közeli, de nem is nagyon távoli rokonoknak, például unokatestvéreknek... s minden kucsáj férfi ilyesmiről álmodik! Hogy megizzadni ne nagyon kelljen, felelősség semmi, izgalom semmi, egyedül a maga megnyugtató zenéire kelljen figyelni közben... és már az első „sikertörténetek” is elterjedtek mostanára a

bolygón, mondhatjuk karriertörténeteknek is! Beszélnek például valakiről – ki tudja honnan vették a hírt – aki legelső nap állt be az emberek rabszolgájának, s most egy plazmavágógép mellett dolgozik a Dohes bolygón, napi nyolc órában, ami itt a Tongrin is megszokott munkaidő, de e nyolc órából szinte csak két órát kell dolgoznia: reggel egy keveset amíg kitakarít és feltesz egy tábla lemezt a gépre, aztán tíz-tizenegy óra körül amikor lemezt cserél, és a műszak végén amikor újra takarít! Ritkán van több munkája! S közben nyugodtan ülhet a gép előtt és unatkozhat! Egy kucsáj férfi nehezen tud ennél szebbet elképzelni, ami egyáltalán még munkának nevezhető! Ennél szinte csak az a jobb, ha egész nap otthon heverészik! Vagy a másik férfi, akinek annyi a dolga, hogy a magasvasút sinei közt naponta végigballagjon néhány kilométert, és figyelje, nem tört-e el valahol valami... szóval, emiatt tülekednek!

—Megható, de ez nem lesz jó. Ha mindenkit elviszünk innen aki békés természetű, akkor Hurun királlyal jól kitolunk!

—Egyetértek.

—Azt hiszem kimegyek és megmondom nekik, hogy a férfiak befogadását bizonytalan ideig szüneteltetjük. - állt fel Zénó.

Ki is ment, és szavaira csalódott moraj kélt szárnyra, bár nagyon nem mertek tiltakozni – ám egy fiatal, s igen girnyó férfi előrefurakodott a távozó kucsájok sorai közt, és térdre hullt Zénó előtt.

—Felség, kérlek, velem tégy kivételt!

—Nincs kivétel.

—De velem muszáj!

—Miért?

—Mert fontos hírt hozok!

—Miféle hírt?

—Egy készülő összeesküvésről.

—Nocsak!

—Elmondok mindent, ha veletek tarthatok a Dohesra!

—Hm... na jó, gyere be, és beszélj!

Bementek, a férfit Zénó le is ültette. Bemutatkozott, úgy hívták, hogy Gidiorszun.

—Én felség nagyon girnyó, vékonyka férfi vagyok, látszik ez rajtam. És emiatt soha nem is tellett nekem nőre. És a minap épp e tulajdonságaim miatt szerettek volna bevonni engem egy összeesküvésbe. Az lett volna a feladatom, hogy jelentkezzem nálatok mint aki veletek akar tartani a Dohesra, de vigyek magammal egy bombát, amit idebent elhelyezek az ajtó közelében, aztán azt távirányítással fel kellett volna robbantanom, s erre betörtek volna ide a felkelés többi résztvevői... s ugyanekkor a bolygó minden pontján meghírdették volna, hogy fellázadnak az emberek uralma és Hurun király ellen!

—De hát nem félnek a nagy úrhajónktól?!

—De igen, de úgy vélik, nemigen fogtok közbeavatkozni. Ők nem kívánnak veletek hadakozni, még adót is fizetnének, déjakat például, de azt akarják, hogy e bolygón úgy éljenek ahogyan akarnak, azaz ne legyenek a nők egyenjogúak, lehessen őket továbbra is adni-venni, megenni... azt mondják, a saját bolygójukon joguk van úgy élni, ahogyan akarnak! Nekem a segítségemért tíz nőt ígértek, akiket csak kiválasztok... és ez nagy szó, mert eddig egyetlen nőm sem volt. A felkelést nyolc nappal későbbre tervezik. De velem befürödtek, mert

megígértem ugyan mindent, de én tényleg el szeretnék menni veletek a Dohesra... és a nőkkel is úgy vagyok, hogy szép-szép hogy nekem lenne tíz nőm, de én nem vagyok ám alkalmas arra, hogy parancsolgassak nekik! Nekem olyan nő kellene, aki maga is engem akar, s nem csak úgy kényszerből odalökik hozzám! Ugyanis... ugyanis... - és a férfi hirtelen meglepő dolgot művelt: egy mozdulattal lenyúzta a fejbőrét!

Kiderült, hogy rendkívül élethű parókat visel csak. Ezalatt rendes, emberi fejszörzet, azaz haj volt – de kucsáj taréjnak nyoma sincs!

—Én – szolt Gidiorszun – én nem vagyok kucsáj!

—Ember talán?

—Az sem. Bár amint látszik, jobban hasonlítok az emberekre, mint a kucsájokra. És a ti zenéitek sem ártanak nekem. De mégsem vagyok ember. Egy távoli csillag-birodalom szülötte vagyok. És elmenekültem onnan. De ne hidd felség, hogy bármi gonoszat is tettem volna! Egyszerűen nem akartam meghalni.

—Hát, általában a gazembereket akarják kivégezni... - hümmögött Zénó.

—De nálunk nemcsak azokat. Én – vett mély lélegzetet Gidiorszun – énnekem csupán annyi a bűnöm, hogy nem akartam megőszülni!

—Na most már végleg nem értem, egészen eddig amiatt sopánkodtál, hogy neked nem jutott nő!

—Ez csak látszólagos ellentmondás. Nálunk nagyon más a nemek kapcsolata mint akár nálatok, akár a kucsájok közt. Kezdődik azzal, hogy nálunk a nők messze sokkal kevesebben vannak, mint a férfiak. Nagyjából századannyian. Ám ezek a nők nem is úgy néznek ki mint mi, a legkevésbé sem! Először is, kb öt méter magasak, és... - és Gidiorszun remegő kezekkel halászott elő valamit a zsebéből, s odaadta Zénónak. —Tessék egy fénykép egy ottani nőről!

Zénó megnézte. A „nő” feje hasonlított egy krokodil fejéhez, karjai nagyok, sokizületesek voltak, mint egy imádkozósáskáé...

—Ezek lennének a nőitek?!

—Igen, ilyenek, és egy ilyen nővel csak egyetlenegyszer közösülhet bárki, mert aki közösült vele, azt azonnal megeszi! Széttépi és elfogyasztja! És most meg kell értsd felség, hogy nálunk ezt mindenki teljesen természetesnek tartja... azaz inkább úgy mondom, majdnem mindenki. Minden hatalom a nők kezében van, mert lehet ugyan tulajdona ott férfiaknak is, van is bőven, de ez úgy van, hogy egy átlagos férfi csak azért él, hogy minél vagyonosabbra keresse magát, s amikor már úgy érzi sokkal többet nem tud összekuporgatni, vagy hogy egészségi állapota kezd kissé rosszabbra fordulni, élete közepetáján tehát, akkor igyekszik előnyös házasságot kötni... azaz valami kiváló nő figyelmét felkelteni! S akkor ha a nő is akarja, létrejöhet a nász... a nő felfalja a férfit, s annak minden vagyonát is megörökli... aztán, miután megszülte a gyermekeit a már halott férfitől, azokat tisztességesen ellátja vagyonnal is, hogy ne szegényen kelljen kezdeniük az életet!

—Hihetetlen!

—Nekem meg az hihetetlen, hogy másképp is lehet... évek óta a kucsájok közt élek titokban, de alig tudom elhinni... szóval, ott nálunk nem lehet a nőkn uralkodni. Ez nekem eszembe sem jutott. De szóval, én nem vagyok normális. Én perverz vagyok. Én szeretnék nemcsak egyszer közösülni, és valaki olyannal, aki hozzám hasonló... mondhatni tehát hogy buzi vagyok, de ez mégsem jó szó, mert élnek nálunk is buzik, mindenki mélyen megveti őket, de szabad nekik... de ilyesmire sosem éreztem vágyat. Bevallom, kipróbáltam, ki én... de az valahogy

nem volt az igazi! Na aztán egyszer jött a hír, hogy egy nagyon előkelő nő kiszemelt a férjének... és nálunk az ilyen felkérés nagy megtiszteltetés. Nem kötelező elfogadni, de tudtam ha nem fogadom el, nekem végem, oda a karrierem, minden, sőt, lehet hogy a nő bosszúból tönkretesz engem, mert van annak befolyása bőven... inkább elszöktem. A kucsájok még nem tudnak rólunk, de mi tudunk róluk, különben az emberekről is, és én kozmobiológusi tanulmányokat folytattam, tudtam hogy a kucsájok alakja nagyon hasonlít hozzánk... eredetileg a Földre akartam repülni, de aztán meggondoltam magamat, mert tudtam hogy a kucsáj nők engedelmesebbek, szelídebbek mint a földi nők... de hiába repültem ide, mert azt bezzeg nem tudtam hogy a nők itt hiába szelídek, ha a férfiak annál vadabbak, s aki olyan girnyó mint én, annak nem lesz soha nője... és elrepülni sem tudtam innen, mert miután titokban leszálltam, megsemmisítettem az űrhajót, nehogy bemérjék, ha esetleg üldöznének! Szóval én most itt vagyok, mert meggondoltam magamat, szeretnék az emberek közt élni, s abban reménykedem, hogy lesz egy kedves, aranyos nő, aki elfogad engem!

—Földi nő?

—Igen, azt hiszem jobb lenne mégis földi nő, azaz embernő mint kucsáj, mert egy kucsáj nő elvárná hogy én utasítgassam mindenfelére, de én csak arra vágyom hogy szeressen valaki aki nő... de nem vagyok hozzászokva, hogy parancsolgassak. Nálunk nagyon ritka, hogy egy férfi döntéshozói helyzetbe kerüljön.

—Sokan élnek nálatok ilyenek, mint te?

—Talán a népesség egymilliomod része.

—Az mennyit jelent darabszámban?

—Talán úgy harminc-negyven milliót...

Zénó mélyet lélegzett.

—Nagyon örülök a jöttödnek, kedves Gidiorszun! S nem is elsősorban a leleplezett lázadás miatt. Hanem mert megoldódott, mi legyen a földi nők sorsa! Mert most hogy a földi férfiak jelentős hányada csakis déjakkal és kucsáj nőkkel akar majd élni, emiatt sok nő férfi nélkül maradna... de ez nem így lesz – *miattatok!* Adok majd melléd kíséretet, ezzel el kell repülnöd haza, s ott tájékoztatni honfitársaidat, hogy aki hozzád hasonlóan gondolkodik, az jöjjön nyugodtan hozzánk a Dohes bolygóra! A földi nők örömmel fogadják majd, ha a személyetekben kedves, házas férjeket kapnak, akiket nyugodtan dirigálhatnak, mert engedelmeskednek. Viszont véletlenül sem fogják megenni egyikőtöket sem... igen, ez nagyon jó lesz mindkét fajnak! Sokfajú, nagy nép leszünk, a specialisták bolygója, ahol minden faj kiegészíti egymást, mint egy testen belül a szervek! Ti lesztek a háziférfik!

—Semmi kifogásom ezellen! - sóhajtott megkönnyebbülten Gidiorszun. —Sőt, most már el merem árulni...

—Igen?

—Soha nem érdekel a kozmobiológia, csak kényszerűségből tanultam. Én azt szerettem, ha kitakaríthattam a házamat... a mosogatás a kedvencem, de imádok porszívózni és port törölni is...

—Remek, ez egyre jobban hangzik!

—És a lázadással mi lesz?

—Megoldom. Nem rád tartozik. Minek izgulj ilyesmi miatt, nem igaz?

—De, de, tökéletesen! Köszönöm a jóindulatodat, felséges Zénó!

—Helyes, akkor menj be ezen az ajtón, mondd el az ott található nőnek is a történetedet, neki Cirnos Cica a neve, de ne félj, nem karmol... én pedig

megszervezem a teendőket a lázadással kapcsolatban!

* * *

A tervezett lázadásról Isin is értesült az ügynökei által. Főként pedig, mert Lalla, az ő számítógépzseni ifjú déjá-felesége ellenőrizte a teljes globális kommunikációs hálózatot. Ugyanaznap tudta meg a hírt, mint amely napon Zénó is értesült erről Gidiorszun által. Így aztán alaposan felkészülhettek mindenre.

Úgy döntöttek, nem csapnak le a szervezkedőkre, hagyják, hogy felfedjék magukat. Megvárták míg beolvassák a lázító közleményt néhány helyi adóba – Zénó űrhajójának felrobbantásából természetesen semmi sem lett, azt nem engedték, és Gidiorszun sem volt már ott, rég elvitték a Dohesra – majd Lalla leütött néhány billentyűt – s erre a Tongri bolygó teljes területén elszabadult a Pokol! Minden zenelejátszó, fülhallgató, egyéb zenegép kizárólag emberzenét volt hajlandó játszani! Ugyanekkor rázendített néhány utcai hangszóró is különböző emberzenékre. Ilyeneket sugárzott minden műsorszóró állomás is. Kivéve azt az egyetlenegy, amin Zénó mondta be a beszédét. Ebben kijelentette, hogy a lázadásról tudnak, megteszik a kellő intézkedéseket, mindenki maradjon otthon, mert aki kilép az utcára, azt könnyen ellenségnek nézhetik...

Majd a következőket mondta:

—A lázadók célja nem más, mint a kucsáj nők visszaszorítása nemhogy a szégyenletes rabszolgasorba, de annál is mélyebbre, a vágóállat szintjére! Ezt én, a Föld bolygó képviselője, nem tűrhetem, mert a mi népünk, az emberek népe mindig kiállt az emberi jogok érdekében, mégha néha kisebb helyi visszaesésekkel is. Mégis, ez hagyományként vonul végig történelmünkön. S ezen alapvető emberi jogokat biztosítani akarjuk és fogjuk is, a kucsáj nőknek s a déjáknak is!

Miféle meggondolásból – kérdezheti valaki – hiszen ők nem emberek!

De azok. Azok, tudniillik *tiszteletbeli* emberek! Azok, mert rájuk éppúgy nem hat negatívan a mi emberi zenénk, mint miránk „igazi” emberekre sem! Képesek tehát elsajátítani és élvezni az emberi kultúrát, s ezekből megérdemlik, hogy ember-számba vegyük őket! Tehát jegyezze meg mindenki: *a nő is ember!* Megköveteljük, hogy ezentúl emberként tisztelje minden kucsáj férfi a feleségét, de azon nőket is akik nem a feleségei, aki ugyanis nem tesz így, az ezzel egy embert sért meg, s annak jó vége nem lesz!

S miközben e bejelentése hallatszott a bolygó minden pontján, közben számos harci űrhajó szállt le a bolygó azon részei közelében, ahol valami felkelő-csoport gyülekezett. E harci űrhajók nagyrészt ugyanazok voltak, melyeket a kucsájoktól zsákmányoltak a tündik pár hónappal ezelőtt. Ezekből pedig harcosok ugráltak ki, akik – Noémi javaslatára – a „Csillagok Háborúja” sorozatból ismert fehér páncélt viselték, azt, amit ott a birodalmi katonák... s ezt már a kucsájok is ismerték, mert azt a filmet eddigre – Zénó engedélyével – az egész bolygón bemutatták... mindez nagy félelemmel töltötte el azokat, akik látták. S ezek mindegyikének volt lézerpisztolya – de fénykardja is. E páncélokat s a fegyvereket természetesen a szorgalmas tündik gyártották le nekik, illetve részben már a Dohesen készültek.

S hogy honnan voltak maguk a harcosok? Nagyrészüik – ha ez nem is látszott a páncél miatt rajtuk – egészen egyszerűen kucsáj nő volt... akik ugyan

nagyon nem szerettek harcolni, nem is vállalták hogy állandó katonák legyenek, de most úgy gondolták, ennyit megtesznek ittmaradt nőtársaik érdekében...

Mert nehézfegyvereket alig-alig vetett csak be a lázadók ellen Zénó. Kímélni akarta a városokat, ahol sok ártatlan nő is megsérülhetne – sőt, még ártatlan férfiak is. Mert a lakosság kevesebb mint 1%-a csatlakozott csak a lázadókhoz... Zénó egyik megtorlócsapatának azonban Kidicsi, a sárkány is segített. Ezelől aztán tényleg mindenki rémülten menekült...

S mindenütt ahol vonultak, bömbölő hangerővel szólt az emberzene, főként a birodalmi induló, de néha más is: jávai harangjáték, tangó, másfajta indulók, minden, amit kucsáj férfi képtelen hosszabb távon elviselni még sokkal kisebb hangerővel is...

Alig volt veszteségük, általában még nagyon messze voltak, amikor ellenségeik már fejvesztve menekültek. Nem bírták a zenét, nem úgy, mint akik ellenük jöttek, a nők...

Pedig nemcsak a zene szólt ott. Mert egy-egy szám vége után mindig bömbölő hangerővel harsant fel a lázadást leverő csapat üzenete mindenkinek aki csak hallja:

„A NŐ IS **EMBER!**”

Vége

Elkezdve: 2006.04.23., 16 óra 22 perc

Befejezve: 2006.08.19., 18 óra 42 perc